

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/43 • 18 Kasım 2011 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Suriye'yi "Libyalaştırma" planı devrede...

Kardeş halklarla dayanışmaya!

Suriye

İÇİNDEKİLER

Gerici savaş ve saldırganlıkta sınır tanımıyorlar...	3-4
Kürt hareketini ezmek için topyekün saldırganlık devam ediyor.....	5
Mensur Güzel infaz edildi	6
“19 Kasım'da Alaattin'in vurulduğu yerdeyiz”.....	7
Yapı denetimi ve kapitalizm - TMMŞP	8
Arsızlığa doymuyorlar!	9
Esnek çalışma yoluyla İşsizlik Sigorta Fonu peşkeşi!	10
Esnek Uzmanlaşma ve Toyotaizm - V. Yaraşır	11
Türk-İş Genel Kurulu'na giderken Güç Birliği toplantıları.....	12
Bursa'da koltuk pazarlıkları.....	13
Birleşik Metal genel kurulları ve derinleşen bürokratik yozlaşma ...	14-15
Yeni bir dönemin başında gençlik çalışması...	16-18
“Ekim Devrimi ve parti” etkinlikleri ..	19
Avrupa'da siyasal gelişmeler ve sınıf mücadelesi	20
Avrupa Birleşik Devletleri Sloganı Üzerine - V. İ. Lenin.....	21
Wall Street eylemcileri pes etmiyor.....	22
Novartis'te işçi kıyımına tepki... ..	23
Kürecikliler Kültür ve Dayanışma Derneği MYK Üyesi İbrahim Duman'la füze kalkını projesi ve mücadele üzerine.....	24
Tüm Bel-Sen'den İBB'de toplu sözleşme... ..	25
Mustafa Suphi önderliğinde 10 Eylül 1920'de kurulan TKP'nin 91. yılı.	26
Kamu emekçilerine güvencesizlik dayatması!.....	27
Ankara Tabip Odası Başkanı Dr. Bayazıt İlhan'la Tam Gün, sağlıkta dönüşüm ve mücadele üzerine.	28-29
25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/43 * 18 Kasım 2011
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

ABD ile ilişkilerde tarihinin en iyi döneminde olmakla övünen AKP iktidarı, bugünlerde Suriye'ye dış gösteriyor. Sistemli ve bilinçli hamlelerle Suriye'de maşalığın siyasal, toplumsal ve askeri koşulları oluşturuluyor. Şovenizm bunun için kullanılan en etkili silahlardan biri olurken yakılmış bir bayrak neredeyse savaş gerekçesi haline getirildi. Diğer taraftan ise emperyalist şef bu uğurda maşasını silahlandırıyor. Füze kalkanından sonra, insansız hava araçları, süper kobralar ve daha nice ağır silah yine şovenizmin tozu dumanı içerisinde ülke topraklarında konuşlandırılıyor. Birçok olgu hedefte sadece Suriye'nin değil İran'ın da olduğunu gösteriyor. Dahası basına yansıyan bazı senaryolara göre İsrail'in İran'a saldırısıyla eş zamanlı olarak Türk devletinin de Suriye'ye saldırması olası. Hiç kuşku duyulmasın ki bu senaryolar emperyalist merkezlerden üretiliyor ve şu durumda AKP iktidarı cephesinden herhangi bir yalanlama gelmediğine göre üzerinde ciddiyetle durmak gerekiyor.

İşte dışarıda bu saldırganlığa paralel olarak içeride de baskı ve terör tırmandırılmaya devam ediyor. Efendileri için ateşin üzerine atılanlar, içeride de gözlerini karartmışcasına bir terör uyguluyorlar. Bu kapsamdaki gelişmeler şu durumda en naifinden liberal demokratı dahi isyan ettirecek bir düzeyde. Gözaltılar, tutuklamalar, infazlar, yasaklar vb. biçiminde uygulanan devlet terörü sınır tanımıyor. Polis rejimi pekiştiriliyor. Sermaye iktidarı içeride ve dışarıda bir savaş yürütüyor ve bunda da herhangi bir ahlak ya da kural tanımıyor.

İşte bu koşullarda devlete ve saldırganlığına karşı mücadele hayati bir önem kazanıyor. Böyle bir mücadele ise kuşkusuz ki bedeller ödmeden verilmiyor. Baskı ve eşitsizliklere karşı sesini yükselten aydınların dahi yaka paça gözaltına alınıp tutuklandığı bir ülkede, daha fazlasını yapmak ateşten gömlek giymekle eş değer.

Bu ülkenin devrimcileri ise sadece bugün değil, tarihin her döneminde bu gömleği giymekte tereddüt etmemişlerdir. Dolayısıyla bu dönemde de mücadele bayrağını yine en kararlı ve soluklu taşıyacak olanlar onlardır. En önde yürüme sorumluluğu bir kez daha

onların üzerine düşmektedir.

19 Kasım günü en önde yürüyenerimizden olan Alaattin Karadağ yoldaşımızı anacağız. Devletin eli kanlı çeteleri tarafından infaz edilen Alaattin yoldaş, devrim ve sosyalizm bayrağını onurla ve inançla taşımanın bedelini canıyla ödedi. Tarihimize adlarını altın harflerle yazdıran nice büyük devrimcinin izinden gitti. Katledilişinin ikinci yılında yoldaşımızı saygıyla anarken, bir kez daha onun mirasını yaşatacağımıza ve devrim davasını zafere ulaştıracağımıza söz veriyoruz.

H. FIRAT

Dünya
Türkiye ve
sol hareket

H. FIRAT

Dünya
Ortadoğu
ve
Türkiye

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Suriye'yi "Libyalaştırma" kirli planı devrede...

Emperyalist saldırganlığa karşı bölge halklarıyla dayanışmaya!

Savaş aygıtı NATO bombardımanı ile Libya'yı yakıp yıkan emperyalistlerle suç ortakları, Kaddafi yönetimini devirip kendi uşaklarını işbaşına getirince, namluları Suriye'ye çevirdiler. Ancak Libya senaryosunun Suriye'ye uymaması, yani emperyalist orduların bu ülkeye doğrudan saldırmasının, en azından şu ana kadar mümkün olamaması, bölgenin "etkin tetikçisi" olan Türk devleti ile dinci gerici AKP'ye özel roller biçilmesini gerektirdi. Bu nedenle emperyalist güçlerin Suriye üzerindeki baskıları artarken, Türkiye-Suriye arasındaki gerginliğin tırmandırılması tesadüf değil.

Şam'da Amerikan kuklası/gerici dinci bir yönetimi işbaşına getirmek için rejim karşıtlarını silahlandırıp eğiten Türk devleti, emperyalist müdahale için zemin hazırlarken, son günlerde tavır değiştirerek Suriye'nin üyeliğini donduran Arap Birliği de bu suça ortak olma eğilimine girmiş görünüyor. Bu uğursuz plan, gerici iktidar çatışmaları uğruna halkları birbirine kırdırmanın yanı sıra, emperyalist güçlerin Ortadoğu'nun merkezine yerleşmesinin zeminini de düzlemeyi amaçlıyor. Böylece, kapitalizmin neo liberal yıkım saldırılarına ve zorba rejimlere karşı başlayan halk isyanları dalgasına, Libya'dan sonra ikinci darbe Suriye'den vurulmak isteniyor.

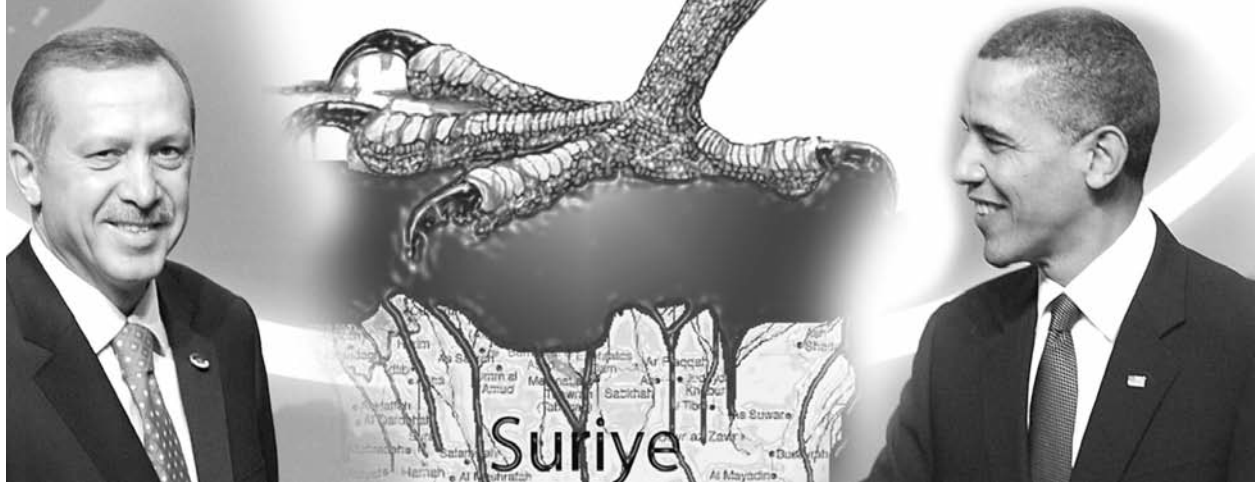
Önderlik boşluğu hareketin yozlaştırılmasını kolaylaştırdı

İşsizliğe, yoksulluğa, yolsuzluğa, rüşvete ve zorbalığa karşı Mart ayında eylemlere başlayan Suriyeli işçi, emekçi ve gençler sosyal adalet ve siyasal özgürlük taleplerini yükseltmişlerdi. Baas yönetiminin hareketi şiddetle ezme politikası ve liderleri tutuklanan sol/sosyalist güçlerin harekete önderlik etme noktasında yetersiz kalmaları, Müslüman Kardeşler başta olmak üzere dinci gerici alan düzlemiştir.

Müslüman Kardeşler ile ABD ve Avrupa'da konumlanmış bazı liberallerin etkili olması, kitle hareketini gerici iktidar çatışmasının aracı durumuna düşürdü. Bu ise emekçi dinamiklerin iki burjuva güç, Baas yönetimi ile dinci gerici arasında sıkışmasına yol açtı. Baas yönetimi, kökten dincilerin silahlı saldırılarını bahane ederek kitle hareketini bastırmaya çalışırken, dinci gerici ise kitle eylemlerini sıçrama tahtası olarak kullanma fırsatı yakaladı. Baskı ve tutuklamaların ilk önce sol/sosyalist hareketin liderlerini hedef alması, (sonrasında af çıkarılmış olsa da) emekçileri sınıf çıkarılmaya savunacak siyasal güçlerin yeterli desteğinden yoksun bırakınca, olayların farklı bir mecraya sürüklenebilmesi mümkün oldu.

Hareket başladığında net olan işçi emekçilerin talepleri giderek geri plana düştü. Son aylarda sadece yönetim karşıtı sloganların veya emperyalistlerle bölgedeki işbirlikçilerinin sürece müdahale çağrılarının yükseltilmesi, durumun vahametini işaret ediyor.

Baas yönetimi veya Beşar Esad düşmanlığına daraltılmış şiarlar ve "sivilleri koruma" gerekçesiyle emperyalist güçlere Suriye'ye müdahale çağrılarının yükseltilmesi, gerici güçlerin eylemlerde inisiyatifini tamamen ele geçirdiğini gösteriyor. Yurtdışındaki Baas karşıtlarının ABD-AB emperyalistleri ile bölgenin gerici odakları olan Türkiye-Suudi Arabistan ikilisiyle işbirliği yapması, yazık ki, kitle hareketini

Ortadoğu halklarının düşmanlarının elinde bir maşaya dönüştürmüştü.

Koçbaşı Ankara'daki tetikçiler...

Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük mücadelesini kimyasal silahlarla bastırmaya çalışan Türk devleti, güya Suriye halkının haklı mücadelesini destekliyor. Bu demagojiye kargalar bile güler. Zira kendisi zorba olan bir rejimin, haklı mücadeleleri desteklemesi eşyanın tabiatına aykırıdır. Ezilen halklara karşı ırkçı-inkârcı politika izleyen, işçi emekçilerin en sıradan demokratik taleplerini bile kolluk kuvvetlerinin azgın saldırganlığıyla bastırmaya çalışan AKP hükümetinin şeflerinin, başka bir halkın haklı mücadelesini desteklemekten söz etmeleri, riyakârlığın kaba tezahüründen başka bir şey değildir.

Esad yönetimine destek veren göstericilerin Türkiye, Suudi Arabistan, Katar ve Fransa büyükelçiliklerine saldırması üzerine Suriye'ye tehditler savuran Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, aynı akşam, Baas yönetimi muhalifleriyle kapalı kapılar ardında görüşmeler yaptı. Suriyeli muhaliflerle saatler süren bir görüşme gerçekleştiren AKP'li bakan, Suriye Ulusal Konseyi adı altında faaliyet gösteren bu güçlerin önümüzdeki günlerde Türkiye'de temsilcilik açmalarına yeşil ışık yaktı. Öte yandan Esad karşıtı silahlı güçlerin şeflerini Antakya'da ağırlayan Türk devletinin, emperyalistlerden medet uman bu çeteleri silahlandırıp yönlendirdiğine dair çok sayıda haber çeşitli ülkelerin gazetelerinde yer almaktadır. Bu haberleri yalanlayan herhangi bir resmi açıklama bulunmuyor.

Baas yönetiminin yıkılması için pervasızca çalışan Türk sermaye devletinin, Suriye'yi, "etkin taşeronluk" döneminin ilk halkası olarak gördüğü anlaşılıyor. Ancak Kürt sorunu karşısında açmaza saplanan Ankara'daki Amerikancıların Suriye'de başarılı olmaları olası görünmüyor.

ABD emperyalizminin çizdiği sınırlar çerçevesinde Suriye'ye müdahale eden sermaye devleti, Suriye'nin İslam Konferans Örgütü'ne üyeliğinin dondurulması, büyükelçilerin geri çağırılması, ekonomik yaptırımlar uygulanması ve Suriyeli sivillere uluslararası koruma sağlanması için çaba harcayacağını ilan etti. Yönetimi sıkıştırmak ve emperyalist saldırıya zemin hazırlamak için çırpınan Ahmet Davutoğlu, Arap devletlerinin de bu suça aktif şekilde ortak olmalarını sağlamaya çalışıyor.

Bu uğursuz gelişmelerin tam da, "Türkiye-ABD ilişkileri tarihinin en iyi aşamasındadır" türünden utanç verici açıklamaların yapıldığı günlerin ardından yaşanması, tesadüf olmasa gerek. Bölgedeki kanlı

Kitle desteği artınca emperyalist baskılar da arttı

Suriye'deki olayları yerinde inceleyen İngiliz gazeteci Robert Fisk, halkın yüzde 60'ının Baas yönetiminden yana, yüzde 40'ının ise muhalif olduğunu belirtiyor. Farklı çevreler de Fisk'in gözlemini teyit ediyor. Bu tablo, Müslüman Kardeşlerle sefeli güçlerin şiddet eylemlerinin yaygınlaşması sonucunda, yönetime destek verenlerin oranında kayda değer bir artış olduğuna işaret ediyor. Dinci akımların mezhepçi/şeriatçı çizgileri, etnik, dinsel, mezhepsel mozaik olan Suriye'de haklı olarak tedirginlik yaratıyor. Bu tedirginlik, kerhen de olsa toplumun bir kesiminin yeniden Baas yönetimine yakınlaşmasını sağlamış görünüyor. Zira Baas'tan da gerici, mezhepçi, Amerikancı bir yönetim geleceğine, kısmen de olsa laik olan şimdiki yönetim tercih ediliyor. Yüzbinlerce kişinin yönetim lehine gösteriler düzenlemesi, dinci gerici/Amerikancı bir yönetimin işbaşına gelmesinden duyulan kaygının boyutuna işaret ediyor.

Bu tablo, Baas yönetiminin masum olduğu anlamına gelmediği gibi, Suriye'de içinden çıkılması kolay olmayan, karmaşık olaylar yaşandığı gerçeğini de ortadan kaldırmıyor. "Suriye halkının haklı mücadelesinin yanındayız" demagojisine sarılan emperyalistlerle Ankara'daki etkin tetikçileri, Beşar Esad'ı devirip, kukla bir yönetimi işbaşına getirme planını uygulamaya koymuş bulunuyorlar. Ülke nüfusunun yüzde 60'ını yok sayan emperyalistlerle Ankara'daki taşeronları, silahlandırıp eğittikleri yönetim karşıtı çeteler eliyle, Suriye'ye dolaysız bir şekilde müdahale ediyorlar. Bu müdahale, çözüme katkı bir yana, silahlı çatışmalarda her gün onlarca kişinin katledilmesine hizmet ediyor.

Baas yönetimi üzerindeki baskıları arttıran emperyalistlerle bölgedeki işbirlikçilerinin, Suriyeli işçi, emekçi ve gençlerin demokratik, sosyal, siyasal talepleriyle uzaktan yakından bir alakaları yoktur elbet. Amaç, Şam'da "AKP modeli"ne uyan 'dinci gerici, neoliberal, Amerikancı' bir kukla yönetimi işbaşına getirmektir. Planın özü özet budur. Yönetime verilen destek artarken, ABD-AB merkezli emperyalist baskıların artması ve Ankara'daki tetikçilerin seferber edilmesi de kirli niyetleri gözler önüne seriyor.

çatışmaların yeni boyutlar kazanmasına yol açabilecek bu saldırganlığı teşhir etmek ve buna karşı mücadeleyi yükseltmek büyük bir önem taşıyor.

Özgürleşmenin yolu emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı mücadeleden geçiyor

Her ülkede olduğu gibi, Suriye’de de işçi sınıfının, emekçilerin ve sistemin geleceksizliğe mahkûm ettiği genç kuşakların demokratik, sosyal, siyasi haklar uğruna mücadelesi haklı ve meşrudur. Kitle eylemlerinin son aylarda amacından sapmış olması, bu gerçeği değiştirmez. Sömürü, kölelik ve zorbalığa karşı mücadeleye hiçbir koşulda kayıtlı konulamaz.

Bölgesel olayların seyri, mücadelenin net sınıfsal taleplerle örülmesinin hayati önem taşıdığına işaret ediyor. Emperyalistlerle işbirlikçilerinin müdahalesi, sınıfsal vurgunun önemini bir kat daha arttırmaktadır. Zira bu vurgunun belirgin olmadığı yerde hareket, emperyalistlerle Türk devleti, Suudi Arabistan ve Katar gibi gerici zorbaların maşası durumuna düşebiliyor. Libya’dan sonra Suriye’de de benzer bir durumun ortaya çıkması, sınıfsal taleplerini net bir şekilde formüle edemeyen kitle hareketlerinin kayda değer kazanımlar yaratması bir yana, gerici iktidar savaşlarının aleti olmaktan kurtulamadığını göstermektedir.

Baas yönetimini devirip iktidara yerleşmek isteyen muhalifler, Suriye işçi sınıfının, emekçilerinin ve genç kuşaklarının sorunları veya talepleriyle hiçbir şekilde ilgili değiller. Tersine, emperyalistler, Türk devleti, Şeriatçı Suudi rejiminden medet ummaları, bu güçlerin emekçilere yabancı çizgilerini gözler önüne seriyor.

Diğer ülkelerde olduğu gibi Suriye’de de dinci gerici, neoliberal, Amerikancı güçlerden işçilere, emekçilere ve genç kuşaklara hayır gelmez. Verili koşullarda sömürü ve baskıya karşı tutarlı mücadele, Baas yönetiminin yanısıra emperyalistlere ve bölgesel suç ortaklarına karşı da net bir tutum almayı zorunlu kılıyor. Belirtmeliyiz ki, mücadele sınıfsal zeminde gelişseydi, emperyalistlerle Türkiye gibi işbirlikçileri Baas yönetimine tam destek verirdiler.

Haklı taleplerle başlayan kitle hareketi emperyalistlerle bölgedeki gerici güçlerin denetimine girerek, lekelenmiş, yozlaşmış, amacından sapmış ve gelinen yerde, en azından önderlik bazında zıddına dönmüş bulunuyor. Suriyeli işçi ve emekçilerin geleceğini tehdit eder noktaya doğru evrilen süreci, ancak harekete geçen kitlelerle birleşmeyi başaran sol/sosyalist güçler tersine çevirebilir. Türkiyeli ilerici devrimci güçler ise, rejimin efendisi haline gelen AKP hükümetinin uğursuz girişimleri başta olmak üzere her türlü gerici müdahaleye karşı mücadeleyi yükselterek bu komşu ülke halklarıyla enternasyonal dayanışmayı yükseltmelidirler.

Libya’dan sonra yeni hedef Suriye!

Emperyalistler ve uşakları Suriye’ye yönelik kapsamlı bir müdahale planını uygulamaya sokarken, bu kapsamda maşalığa soyunan Türk devleti de sahnedeki yerini daha belirgin biçimde alıyor.

Libya’da emellerine ulaşan emperyalistler bu kez gözlerini Suriye’ye diktiler. Öyle ki, başta ABD olmak üzere emperyalist aktörler Suriye’ye müdahalenin koşullarını oluşturmak için çabalarını yoğunlaştırdılar. Olayların büyük ölçüde durulduğu bir sırada ABD yönetiminin, “muhalifleri” rejime kanmayarak isyanı yükseltmeye çağırması dikkat çekiciydi. Zaten hemen arkasından da olaylar belirgin bir biçimde yeniden tırmanışa geçti.

Bu olaylar sırasında kolluk güçlerinin kullandığı şiddet Arap Birliği’nin Suriye’nin üyeliğini askıya almasına bahane yapılırken, yeni ekonomik ve siyasi yaptırımlar için de hazırlıklara başlandı.

Bu arada Suriye’deki Esad muhaliflerinin silahlı eylemlerinde de ciddi bir artış olduğu görülüyor.

Emperyalistler bugün için doğrudan bir NATO müdahalesinin tek başına işe yaramayacağını gördükleri ölçüde Türk sermaye devletini daha etkin biçimde kullanmayı hesap ediyorlar. Zaten AKP şeflerince de övülen ABD-Türkiye arasındaki ilişkilerdeki ısınmanın gerisinde stratejik bir işbirliği yatıyor. Mısır ve Tunus gibi ülkelerde halk isyanlarının bastırılarak düzenin yeniden kurulması bu işbirliğinin hedeflerinden biri. Bir diğer hedef İran iken, en yakın hedef ise Suriye.

Zaten Suriye “muhalefetinin” Türkiye’de örgütlendiği, Türk devleti tarafından silahlandırılıp eğitildiği kimse için artık bir sır değil. Fakat görüldüğü kadarıyla daha fazlası için de hazırlık yapılıyor.

► Suriye’ye elektrik tehdidi

Enerji Bakanı Taner Yıldız, Suriye’yi elektriği kesmekle tehdit etti.

Yıldız, Suriye ile ilişkiler konusunda, “Şu anda oraya elektrik veriyoruz. Bu seyir devam ederse tüm bu kararları gözden geçirmek zorunda kalabiliriz” dedi.

Yıldız, özelleştirmeler konusuna da değindi. Özel sektörün üretimdeki payını yüzde 75 düzeyine çıkarmak istediklerini belirterek, enerji borsasıyla ilgili çalışmaların da olgunlaştığını bildirdi.

Suriye’deki maşalık rolünü yerine getirmek üzere siyasal ve toplumsal şartları oluşturmaya çalışan AKP yönetimi bunun için özellikle şovenizmi kullanma yoluna gidiyor.

Bilindiği üzere, daha önce bu amaçla PKK eylemlerini Suriye yönetimiyle ilişkilendirmeye çalışmışlardı. Şimdi ise Suriye’deki emperyalist müdahalelere tepki göstererek elçilikleri basan halkın Türk bayrağını yakması olayını kullanmaya çalışıyorlar.

Partisinin grup toplantısında konuşan Tayyip Erdoğan, “Ayyıldızlı bayrağa dokunanlar gereken cezayı alırlar” diyerek Suriye’ye yönelik tehditler savurdu. Esad rejimini hedef alan Erdoğan, “Zulüm ile abat olunmaz. Mazlumun kanı üzerine gelecek inşa edilmez, aksi takdirde tarih kanla beslenen liderler olarak anar. Sen de Esad, şu anda o sayfayı açmaya doğru gidiyorsun” ifadelerini kullandı.

Suriye’ye yönelik savaş ve saldırganlığı tırmandıran AKP’nin önümüzdeki günlerde yeni hamleler yapması bekleniyor. Erdoğan’ın Hatay’a gitmesi ise bu hamlelerden biri olacak.

4 Predator İncirlik’te

Türk devleti ile ABD arasındaki ilişkiler “hiç olmadığı kadar sağlıklı” ilerlerken, iki ülke halklara düşmanlıkta işbirliğini güçlendiriyor. ABD’nin bir dediğini iki etmediği Türk devleti etkin uşaklığının meyvesini de topluyor. 4 Predator’un İncirlik Üssü’nde olduğu belirtiliyor.

AKP hükümeti yıllardır ABD’den insansız hava uçakları talep ediyordu. Türk devleti NATO’nun Libya saldırısına katılarak, füze kalkanının Türkiye’ye kurulmasına izin vererek ve dahası Suriye’ye emperyalistler adına tehditler yağdırarak Predatorları almaya hak kazandı.

16 Ekim 2011’de iki adet MQ Predator, İncirlik Hava Üssü’ne ulaştı. 23 Ekim’de ise diğer iki Predator İncirlik’e geldi. Türk devletinin talebi üzerine ABD, İncirlik’ten Predatorları uçuracak ancak

Türkiye’ye anlık (Real Time) görüntü vermeyecek. Türk personelin kontrol ünitesinde görev yapmasına izin vermeyecek. İncirlik’ten kalkacak predatorlar, Suriye sınırı boyunca uçarak Irak’a giriş yapacak. Irak’taki uçuşunu takiben aynı rotadan İncirlik’e geri dönecek.

İncirlik’teki Yer Kontrol Ünitesi’nde görevli ABD’li personel Predatorun kalkış işlemini gerçekleştirecek, kumanda ise ABD’den yapılacak. Yapılan bilgilendirmeye göre Predator’un elde ettiği görüntüler önce ABD’ye, ardından Ankara’daki ABD karargahına (ODS), oradan da görüntüler filtrelendikten sonra Genelkurmay Başkanlığı Karargahı’na iletilecek.

Ayrıca Predatorun, üçüncü ülkelere karşı kullanılmayacağına yönelik bir garanti de getirilmedi.

Kürt hareketini ezmek için topyekün saldırganlık devam ediyor...

Göğüslemek için işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Özelde Kürt hareketini genelde Kürt halkını hedef alan saldırıların dozu artırılırken, sermaye iktidarı ve AKP hükümetinin açmazı da derinleşiyor. “Kürt açılımı”, “demokratik açılım” söylemi ile Kürt halkını aldatma hesapları yapan AKP hükümeti, bu taktikle Kürt hareketini zayıflatıp tasfiye edebileceğini varsayıyordu. ‘Ulusal’ sorunu ‘dinsel’ temelde çözeceğini iddia eden dinci gericiğin şefleri, kısa sürede “parlak hesaplar”ın Kürt sorununun gerçekliğine uymadığını gördüler.

Kirli hesapları tutmayınca, “açılım”, “demokratikleşme” söylemlerini bir kenara atan AKP hükümeti, savaşı tırmandırarak ırkçı-inkarcı zihniyetini, tüm çirkinliğiyle gözler önüne serdi. Emperyalistler adına Ortadoğu’da oynadıkları etkin taşeronluk rolü karşılığında Pentagon’daki savaş baronlarının desteği ile mükâfatlandırılan AKP şefleri, Sri Lanka rejiminin Tamil halkı ve Tamil Kaplanlarına karşı uyguladığı “topyekün imha” politikasının Kürt halkına uygulanabileceğinden söz etmeye başladılar. Bu gözü dönmüşlük, dinci gericiğin ulusal sorun karşısındaki tutumunu tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermiştir.

Gözü dönmüş saldırganlığına rağmen, kirli emellerine ulaşamayan Amerikancı rejim, bölgenin gerici güçlerini de Kürt halkına karşı saldırıya ortak etmeye çalıştı. Ancak bu girişimden de umduğu sonucu elde edemeyen AKP hükümeti, işi cemaat/tarikat şeflerinden Kürt hareketi karşıtı fetvalar isteme noktasına kadar vardırırdı. Öyle ki, dinci gerici odası AKP, Kürt halkına ve hareketine karşı tam bir süre avına girişti. Herhangi bir insani veya ahlaki değerden yoksun olan gerici iktidar, yasa/kural tanımayan bir gözü dönmüşlükle saldırıları sürdürüyor.

İrkçı-inkarcı politikanın zıvanadan çıkması, devletin derin katlarında alınmış kararların hayata geçirilmesinden başka bir şey değildir. Burjuva düzenin “kuvvetler ayrılığı” söylemini bir kenara bırakan AKP yasama, yürütme, yargı, kolluk kuvvetleri, istihbarat, medya gibi rejimin temel kuvvetlerini tek merkezden yönetmeye başladı. Aynı anda dört koldan saldırıya geçen zorba rejimin efendileri, ne pahasına olursa olsun Kürt hareketine ve Kürt halkına diz çöktürmeye, diğer bir ifadeyle ulusal eşitlik ve özgürlük özelemlerini boğmaya odaklandılar. Gerillaların kimyasal silahlarla yok edilmesi noktasına vardırılan yasa/kural tanımaz saldırganlık, Kürt hareketinin mevzilerinden atılacağı, kitle desteğinden yoksun bırakılacağı ve ABD desteğiyle etkisizleştirileceği hesabı üzerine kurulu. “Oksijensiz bırakacağız” benzetmesi yapan Tayyip Erdoğan, Kürt hareketini boğmak için nasıl da çırpındıklarını fütursuzca itiraf etmiştir.

“Zulmün olduğu yerde isyan kaçınılmazdır” kuralına gözlerini kapatan dinci gerici zihniyet, katlederek veya zindana kapatarak Kürt halkını teslimiyete zorlarsa da, bu konuda kirli emellerine ulaşmaktan uzaktır. Teslim olmak bir yana direnme kararlılığı artan Kürt halkı, gerici zorbarların önünde boyun eğmeyeceğini, döne döne dosta düşmana göstermektedir.

İrkçı-inkarcı zorbalara karşı direnme kararlılığını gösteren Kürt halkı, sistemle uzlaşmacı çizgi izlemesine rağmen Kürt siyasal hareketi üzerinde de etkili olmaktadır. Taleplerinin çitasını yüksek tutarken, rejimle uzlaşmanın yollarını arayan Kürt hareketi, bu gücü tam da Kürt halkının direnme kararlılığından almaktadır. Sistemle uzlaşma arayışlarının yarattığı açmazlara rağmen, Kürt halkının mücadele dinamiklerinin diri

kalmayı, ulusal eşitlik ve özgürlük özelemlerini boğmanın kolay olmadığına işaret ediyor.

Kürt halkının mücadele kararlılığı ve Kürt hareketinin tasfiyeye karşı direnmesi, rejimin efendilerinin çileden çıkmasına yol açmış görünüyor. Devlet erkânı ve AKP şeflerinin etrafa tehditler savurması, ırkçı-inkarcı politikaya karşı çıkan yazar ve akademisyenlerin bile tutuklanması, bu histerik ruh halinin vardığı boyuta işaret ediyor. Zira Ortadoğu’da emperyalist planlara “modellik” yapabilmek için Kürt sorununu “ayak bağı” olmaktan çıkarmaya çalışan AKP şefleri, bunu başaramayınca, histerik halleri daha da derinleşiyor.

İrkçı-inkarcı politikada ısrar eden rejim açmazdan kurtulamazken, talepleri düzenin sınırlarını aştığı halde sistemle anlaşmaya odaklanan Kürt hareketi de belli açmazlarla karşı karşıya kalıyor. Açmazın farkında olan sermaye devleti de, Kürt hareketine bu noktadan yüklenemeye çalışıyor. “Mademki benimle anlaşmak istiyorsun, taleplerini kabul edebileceğim noktaya çekeceksin” dayatmasında bulunan devletin her yüklenmesi, Kürt halkının direnme kararlılığına çarpıp geri tepiyor.

Amerikancı rejimin özlediği şey toplu imhadır. Dinci gerici medyadaki “organik gazeteci” takımı, devletin böyle bir güce ulaştığını, istese gerillayı imha edebileceğini, ancak bunun sonuçlarından çekindiği için henüz toplu bir kıyımaya başvurmadığını vaaz etmeye başladılar. Bu söylemin bir yönü propaganda olsa bile, rejimin niyeti hakkında da fikir veriyor.

Kirli savaşı tırmandıran Amerikancı rejimin şeflerinin “Sri Lanka modeli”ne özendiklerinden kuşku duyulamaz. Gerillaya karşı kimyasal silahların kullanılması bunun somut kanıtıdır. Bundan geri durmalarının nedeni toplu kıyımdan değil, böyle bir çılgınlığın yaratabileceği olası sonuçlardan çekinmeleridir. Washington’dan alacakları onay ve destekle toplu kıyımaya teşebbüs etseler bile, Kürt sorunu yerli yerinde kalacaktır.

Kürt halkının haklı ve meşru taleplerine destek vermek, ırkçı-inkarcı politika ve kirli savaşa karşı mücadele etmek güncel görevlerin başında gelmektedir. Ancak bu tablonun ezilen Kürt halkı lehine değişmesini sağlayacak olan şey, işçi sınıfının mücadele sahnesine inmesidir.

Sömürü ve köleliğe karşı mücadeleyi ırkçı-inkarcı politikaya karşı mücadeleyle birleştiren, işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarını temel alan bir sınıf hareketinin geliştirilmesi için harcanacak çaba, Kürt halkıyla dayanışmanın en anlamlısı olacaktır.

Tuncel’i hedef gösterdiler

KCK operasyonlarıyla yüzlerce BDP yöneticisini zindanlara kapatan düzen güçleri şimdi de milletvekillerinin peşinde. Öyle ki AKP tarafından ayar çekilen medya milletvekilleriyle ilgili polis kaynaklı haberler yapıyor. Bu haberlerden birisi de BDP İstanbul Milletvekili Sabahat Tuncel’e yönelik servis edildi.

Seçimlerden önce halka terör estiren polis şefine tokat attığı için polisin özel hedefi haline gelen Tuncel, bu kez de Mensur Güzel’le ilişkili olarak gündeme getiriliyor. Burjuva medyaya servis edilen haberlerde Tuncel’in bundan 7 ay önce Güzel’in kız kardeşi Şeyma Güzel’in yakalanmasına engel olmak isterken tespit edildiği söyleniyor. Tuncel’in makam arabasıyla Şeyma Güzel’i uçağa bindirmek istediği, ancak polisin fırsatını bulup kendisini yakaladığı, buna rağmen Tuncel’in polise engel olmak istediği iddia ediliyor.

Aylar önceki bir durumu, “Türkiye’de bu rezalet de yaşandı”, “Dokunulmazlık kalkanı” gibi başlıklarla yayınlayan medya böylelikle Tuncel’i hedef göstermiş oldu. Yapılan haberlerde Tuncel’in geçmişte molotof kokteyli atan eylemcilerin arasında görüntülediği ve polise tokat attığı da özellikle vurgulanıyor.

BDP’liler kendilerini ‘ihbar’ etti

Barış ve Demokrasi Partisi’nin (BDP), “KCK operasyonları” adı altında dizginsizce sürdürülen gözaltı ve tutuklama terörünü protesto etmek için başlattığı “Kendimi ihbar ediyorum” kampanyası çerçevesinde Eş Genel Başkan ve Hakkari Milletvekili Selahattin Demirtaş 16 Kasım günü Beşiktaş’taki İstanbul Adliyesi’ne gelerek kendini ihbar etti. Demirtaş ve beraberindeki BDP’liler, avukatları aracılığıyla İstanbul Özel Yetkili Cumhuriyet Başsavcılığı’na başvurarak “KCK adı altında tutuklananlarla aynı suçlu işlediklerini” belirttiler.

Kampanyanın devamının geleceğini söyleyen Demirtaş, “Halkımız da aynı dilekçeleri vermeye hazırlanıyor. Bundan sonraki süreç binlerce kişinin aynı kampanya çerçevesinde kendini ihbar etmesiyle sürecek” şeklinde konuştu.

Mensur Güzel infaz edildi

Mensur Güzel (Sinan Azad) isimli HPG militanı 11 Kasım günü Kartepe adlı deniz otobüsünü kaçırdı. Eylem, Abdullah Öcalan'ın 3 aydır tecrit altında tutulmasına dikkat çekmek için gerçekleştirilirken, 12 Kasım günü sabah saatlerinde yapılan operasyonda Mensur Güzel infaz edildi.

Konuyla ilgili açıklama yapan İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu, "Çatışma olmadı, etkisiz hale getirildi" derken, Kocaeli Valisi Ercan Topaca da, "Deniz otobüsünü kaçıran kişinin üzerinden bomba çıkmadı. Öldürülen kişinin üzerinde şişe ve kablolarla bomba süsü verilmiş düzenek bulundu" dedi. HPG tarafından ilerleyen günlerde yapılan açıklamada da Güzel'in üstünde silah ya da patlayıcı olmadığı vurgulanarak, sivillere zarar verilmemesi için tüm önlemlerin alındığı söylendi.

Bakandan çelişkili açıklamalar

İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin ise eylemi gerçekleştiren Mensur Güzel'in üzerinde patlayıcı bulunduğunu savundu. Şahin, Güzel'in üzerinden 3 adet 450 gram A4 patlayıcı çıktığını öne sürdü.

Medya iş başında!

Devlet yetkilileri ile medya ise "terör edebiyatı" ile infazı haklı göstermeye çalıştı. Vali Mutlu açıklamasında "etkisiz hale getirildi" dediği Güzel'i "İstekleri örgüt talepleri doğrultusunda" şeklinde suçladı. Medya ise uzun süre görmezden geldiği eylemi "Marmara'da çapulcu avı", "Korsan şov", "PKK denize

indi" gibi başlıklarla manşetlerine taşıdı.

"Yaşam hakkı ihlal edildi"

BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel, Güzel'in sağ olarak ele geçirilmesi için hiçbir şey yapılmadığını vurguladı. "Güzel, Ankara'da askeri görevini yaparken gördüğü baskılar yüzünden oradan ayrıldı ve HPG'ye katıldı. Bu ülkede artık kan dökülmemeli. Asimilasyon politikası artık son bulmalı" dedi. Güzel'in ikna edilebileceğini belirterek, İstanbul ve Kocaeli Valisi'nin açıklamalarının farklı olduğuna dikkat çekti.

Mensur Güzel'in cesedini morgda teşhis eden annesi Şiti Güzel, akrabalarına "12 saat gemideymiş. Keşke bana haber verselerdi. Hem oğlumu görürdüm. Belki de ikna ederdim" dedi.

Hakkari'nin Çukurca ilçesinde yaşamlarını yitiren HPG gerillaları Mizbah Ezer ile Ömer Erdoğan için 12 Kasım günü Diyarbakır'da görkemli bir tören yapıldı.

Cenaze töreni için halk sabah saatlerinden itibaren toplanmaya başladı. Ancak polisler Yeniköy Mezarlığı'nı ablukaya alarak, cenazelerin camiye götürülmesini engelledi. Polislin Yeniköy Mezarlığı'nda bulunan cenazelerin camiye getirilmesine izin vermediğinin belirtilmesi üzerine, kitle mezarlığa doğru yürüyüşe geçti. Ancak yürüyüşün başlamasıyla polis barikat kurdu.

Sert müdahalenin ardından kitle ara sokaklarda tekrar biraraya gelerek Yeniköy Mezarlığı'na doğru yürüyüşe geçti. Bütün cadde başlarını zırhlı araçlarla tutan polis ve atılan gaz bombalarına rağmen yürüyen kitlenin bir bölümü Bağlar İlçesi 5 Nisan Mahallesi'nde birleşirken diğer bölümü ise ara sokaklardan Yeniköy Mezarlığı'na ulaşmaya çalıştı. Kitle geçtiği caddelerde polis araçlarının geçmemesi için ateş yakarak barikat kurdu.

Müdahalenin ardından mahalle aralarına dağılan polislerin apartmanların kapılarını kırarak zorla içeri

girmek istediği belirtildi. Halk polislere tepki gösterirken, bazı evlere rastgele gaz bombası atıldı.

Onbinlerce kişi Özgür Yurttaş Derneği önünden geçtiği sırada Hizbullahçı olduğu ileri sürülen ve market işleten eli silahlı ve satırlı 4 kişi, kitlenin üzerine ateş ederken, bazıları da ellerinde satırlarla kitlenin üzerine yürüdü. Bunun üzerine gençler sözkonusu kişileri linç etmek isterken BDP'liler araya girdi.

Havaalanı Caddesi üzerinden yürüyüşe devam eden kitle Yeniköy Mezarlığı'nda bekleyen onbinlerce kişi tarafından karşılandı. Mezarlıkta kitlenin sayısı 50 bini buldu.

BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş, Diyarbakır milletvekilleri Emine Ayna ile Leyla Zana, BDP'li bölge belediye başkanlarının da aralarında bulunduğu kitle saygı duruşuna geçti. Saygı duruşunun ardından Erdoğan ile Ezer'in PKK bayrağına sarılı tabutlarını omuzlayan onbinler Yeniköy Mezarlığı etrafında tekrar yürüyüşe geçti.

Yürüyüşün ardından 2 HPG'linin cenazesi sloganlar ve gerilla annelerinin Kürtçe ağıtları eşliğinde toprağa verildi.

Mensur Güzel'i binler uğurladı

Mensur Güzel'in cenazesi için 15 Kasım günü Diyarbakır'da binler toplandı. Güzel'in kardeşleri ve annesi ellerinde karanfil ve kına ile cami önüne geldi. Cenaze törenine BDP'li belediye başkanları, BDP il ve ilçe yöneticileri ile demokratik kitle örgütü temsilcileri de katıldı.

Şehitlik Cami'nde toplanan kitle, sloganlar ve marşlar eşliğinde Yeniköy Mezarlığı'na doğru yürüyüşe hazırlandığı sırada polis kalabalığa saldırdı. Kitlenin toplanması sırasında polis aracından yapılan "Dağın aksi takdirde müdahale ederiz" anonsuna kitle tepki göstererek, taş ve ses bombası ile karşılık verdi. Cenazenin bulunduğu camiye gaz bombası atılması sonucu çok sayıda kişi fenalık geçirirken, çatışmalar yaşandı.

Polis saldırısı sırasında kimi kadınlar bayılırken, bir kişi de atılan gaz bombasının isabet etmesi sonucu hafif yaralandı. Bir süre devam eden çatışmaların ardından kitle tekrar cami önünde toplanırken, polislin ablukası da devam etti. Cenazeye kararlı biçimde sahip çıkan halk, polis engellemesine rağmen Güzel'in cenazesini Yeniköy Mezarlığı'na götürdü. Mezarlıkta da binlerce kişi tarafından karşılanan Güzel'in naaşı, BDP Eş Genel Başkanı Gülten Kışanak'ın katılımıyla defnedildi.

Güzel'in defnedilmesinin ardından yürüyüş gerçekleştiren binlerce kişiye polis yeniden saldırdı.

Tutuklama terörü hız kesmiyor

Sermaye devletinin Kürt hareketine dönük devreye soktuğu gözaltı ve tutuklama terörü hız kesmiyor. Bayramın birinci ve ikinci günlerinde İstanbul ve Hakkari'de gerçekleştirilen polis baskınlarının ardından yaşanan gözaltılar da tutuklama terörüne dönüştü.

6 Kasım günü gözaltına alınan İHD Hakkari Şube Başkanı İsmail Akbulut 10 Kasım günü "örgüt üyeliği" de dahil birden fazla suçlamayla tutuklandı.

İstanbul'da Terörle Mücadele Müdürlüğü'ne bağlı polisler 7 Kasım günü birçok eve eş zamanlı baskınlar düzenlemişti. Baskınları sonucu "Dolapdere'de bir eylemde molotofkokteyli atmak" iddiasıyla 21 kişi gözaltına alınmıştı.

12 kişi, "AKP Zeytinburnu ilçe binaları ile CHP seçim aracına molotofkokteyli atmak" suçlamalarıyla 10 Kasım günü tutuklandı.

“19 Kasım’da Alaattin’in vurulduğu yerdeyiz”

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), iki yıl önce Esenyurt-Avcılar polisi tarafından katledilen Türkiye Komünist İşçi Partisi militanı devrimci işçi Alaattin Karadağ için İHD İstanbul Şubesi’nde bir basın toplantısı düzenledi.

ÇHD ve İHD’den temsilcilerin de katıldığı basın toplantısında ikinci yılında cinayetin gerçekleştiği yerde olma çağrısı yapıldı.

Basin toplantısında ilk sözü İHD Şube Sekreteri Ümit Efe aldı. “İktidar karşıtı görüşe sahip ve bunu yaşam biçimi haline getiren insanların ortak kaderi ya hapis, ya işkence ya da ölümdür” diyerek sözlerine başlayan Efe, “Alaattin’i ölüme gitmesinin nedeni onun davasındaki inatçılığı ve ısrarıdır” dedi. “Ölümünden sonra yaşananlar tam bir hukuk skandalıdır. Cinayet cilalanarak haklı çıkarılmaya çalışılıyor. Geleceğe dair umutları olanlar muhakkak hesap soracaktır. Alaattin’i saygıyla anıyoruz” diyen Efe sözlerini 19 Kasım günü yapılacak olan anmaya katılma çağrısıyla noktaladı.

Efe’nin ardından sözü alan **BDSP temsilcisi** ise, Karadağ’ın TKİP militanı bir devrimci işçi olduğunu ve bu nedenle hedef alındığını belirterek sözlerine başladı. “Hayatını emekçilerin kurtuluşuna adanmış bir devrimcinin öldürülmesi, emekçileri hedef alan bir saldırdır. TMY ve PVSK ile polise öldürme yetkisi veren devlet, böylelikle emekçileri öldürmekle tehdit ediyor” dedi. Devletin aynı zamanda Kürt halkı başta olmak üzere tüm emekçilere yönelik kapsamlı bir terör uyguladığını, son günlerde bu kapsamda bir dizi örneğin yaşandığını belirtti. Van depreminde halka karşı uygulanan polis terörünü ve NÇ davasını örnek veren temsilci bu örneklerin sermaye devletinin emekçilere ve halka düşmanlığını gösterdiğini anlattı.

Alaattin’in sokak ortasında polis tarafından infaz edildiğini, ardından ise katil polislerden birinin yargılandığı bir dava açıldığını, ancak bu davanın tam bir aklama oyununa dönüştürüldüğünü belirtti.

Alaattin Karadağ: Devrime adanmış hayat

Alaattin Karadağ yoldaş yaşamını çalışarak sağlayan yoksul bir ailenin çocuğuydu. Kuşkusuz onun da hayalleri vardı. Fakat yaşamın katı gerçekleri onu çok erken bir zamanda ailesinin diğer üyeleri gibi çalışmak zorunda bıraktı. İşçi oldu, üretti, yarattı. Her şeyini ailesiyle paylaştı. Deyim yerindeyse üretmeyi ve paylaşmayı ilk kez ailesiyle birlikteyken öğrendi.

Çukurova, her dönem devrimci çalışmanın verimli bir alanı olagelmıştır. İsimli-isimsiz pek çok devrimciye ve devrimci örgüte bağrını açmış, anlamlı pek çok işçi direnişine ve militan devrimci eyleme sahne olmuştur. Birçok devrimci militan ilk eğitimini buralarda almıştır. Bu coğrafya komünist hareket içinse çok daha özel bir öneme sahiptir. Komünist hareket başından itibaren bu alana yönelmiş, burayı en temel çalışma alanlarından biri olarak görmüştür. Habip ve Hatice yoldaş gibi partimizin en seçkin üyelerinin bir dönem bu bölgede konumlandırılmaları da bunun ifadesidir.

Proleter sınıf kimliği ve aynı zamanda komünist hareketin yereldeki devrimci çalışması sayesinde, Alaattin Karadağ mücadeleye atılır. Mütevazı kimliği çalışkanlığı ve gözüpekliliği ile kısa sürede dikkati çeker. Hatice yoldaşın yol göstericiliğinde anlamlı pek çok çalışmada belirgin emeği vardır. Her komünist militan gibi, bir süre sonra o da düşmanın dikkatini çeker, izlenir gözaltına alınır. Bölgede kalma imkanları giderek azalmaktadır. Bunun üzerine bir başka kente, Habip ve Hatice yoldaşların devrimci militanlar olarak yetiştikleri İzmir’e gönderilir. Partimize yaraşır devrimci militan kimliği ve çalışkanlığı ile burada da kısa sürede dikkati çeker. Bir süre sonra yakalanır, gözaltına alınır. Poliste tam bir direniş sergiler. Tutuklanıp cezaevine konur. Yoldaş cezaevinde de bir direnişçidir. Bu tarihte yaşanmakta olan büyük Ölüm Orucu Direniş’inin mütevazı bir kahramanıyken tahliye olur.

Alaattin Karadağ yoldaş sonraki yaşamına, her sınıf devrimcisi militan için apayrı duygulara yol açan işçi kenti İstanbul’da devam eder. O bir işçidir ve sınıf devrimciliği onun kimliği olmuştur. Son derece mütevazidir ve büyük iş-küçük iş ayrımı yapmaksızın geceli gündüzlü faaliyet yürütür. Artık çıraklık dönemini tamamlamış, daha ileri görevlere hazır hale gelmiştir. Parti tarafından önemli bir başka bölgeye gitmesi kararlaştırılır. Fakat o her zamanki gibi işini yarım bırakmaz. Gitmeden önce Esenyurt’ta III. Kongre duyurusu çerçevesinde yürütülen çalışmalarda aktif görev üstlenir. Çalışma sırasında polisin saldırısıyla karşılaşır, saldırı sırasında komünist bir militanın yapması gerekeni yapar, yoldaşlarının güvenliğini sağlayana kadar polisle çatışır, fakat bu sırada vurulur. Ağır yaralı olduğu halde saatlerce bekletilerek alçakça infaz edilir. Alaattin Yoldaş’ın komünist hareketin saflarına katılmasından, ölümsüzlüğe ulaştığı ana kadarki tüm yaşamı devrime adanmış bir yaşamdır

Alaattin Karadağ yoldaşın devrimci anısı önünde saygı ile eğiliyoruz.

TKİP Yurtdışı Örgütü

Son olarak ÇHD Alaattin Karadağ Dava Takip Komisyonu ve müdahil avukatlar adına **Avukat Ceren Uysal** konuştu. Karadağ davasıyla yargının bağımsızlığı ve tarafsızlığı yalanının bir kez daha ortaya çıktığını vurgulayan Uysal, soruşturma sürecinde yapılanlar düşünülürse kasten adam öldürmekten dava açılmasının dahi başarı olduğunu anlattı. “Ancak bu yeterli değildir. Tetiği çeken polisin değil, asıl olarak tetiği çektiren mekanizmanın yargılanması gerekir” diyen Uysal, dava sürecinde yaşananların da “burjuva hukuk budur” dedirtecek boyutlarda olduğunu belirtti.

Polisin davanın ilerleyen aşamalarında ilgisinin arttığını, bunun da süreç içerisinde yarattıkları basınçtan dolayı olduğunu belirtti. “Yaşananlardan davaya katılan avukatlar olarak burjuva hukuku budur sonucuna vardık” diyerek tecavüze uğradıktan sonra mahkemeler tarafından suçlu görülen NÇ davasına değindi. Asıl olanın sokak mücadelesi olduğunu belirten Uysal, ÇHD olarak Karadağ’ın katledildiği tarihte yapılacak anmanın çağrıcısı olacağını, çünkü Alaattin’a sahip çıkmanın aynı zamanda verdikleri mücadele için anlamlı bir adım olacağını vurguladı. Anmaya çağrı yaparak konuşmasını sonlandırdı.

Komünist işçi Alaattin Karadağ ölümsüzdür!

Türkiye Komünist İşçi Partisi’nin seçkin üyesi Alaaddin Karadağ yoldaş, 19 Kasım 2009 tarihinde devrimci bir faaliyet sırasında, Avcılar/Esenyurt polisi tarafından alçakça katledildi. Polis onu ve partimizi çok iyi tanıyordu. Partimizin yıllardır Avcılar/Esenyurt bölgesinde yürüttüğü bilinçli, ısrarlı, inatçı ve istikrarlı faaliyet, İstanbul polisini fazlasıyla rahatsız ediyordu. Dolayısıyla Avcılar/Esenyurt polisinin Alaattin yoldaş, sokak ortasında ve herkesin gözleri önünde acımasızca katletmesi rastlantı değildir. Tam tersine bu bilinçli bir cinayettir.

Avcılar/Esenyurt polisi bu cinayeti tam da kendi katil kimliğine özgü bir soğukkanlılıkla gerçekleştirmişti. Bu bir sınıfın, sermaye sınıfının işçi sınıfına duyduğu sınırsız kinin ifadesiydi. Şüphesiz ki İstanbul polisinin sergilediği bu acımasızlığın tek hedefi Alaattin yoldaş değildi. Bu cinayet partimize ve militanlarına, devrimcilere ve dahası tüm işçilere, emekçilere gözdağıydı. Öte yandan, Alaattin Karadağ yoldaşın katliamından sadece Avcılar-Esenyurt polisi sorumlu değildir. Başta yargısız infazlarıyla ünlü İstanbul polisi olmak üzere tüm polis teşkilatı suçludur. Suçlu, tüm kurumlarını bu açık cinayeti örtbas etmek ve katillerini korumak için seferber eden sermaye devletidir.

İşçiler, emekçiler!

Sermaye devleti zor üzerine kurulmuştur ve ancak baskı ve zora dayanarak yaşamaktadır. Milyarlar harcayarak sürekli kendisini tahkim etmektedir. Ordu yetmezmiş gibi, şimdi de it ve kopuktan bir polis ordusu oluşturmuş bulunmaktadır. O kadar ki, sermaye devleti günümüzde tam bir polis devletine dönüşmüştür. İşbaşındaki Amerikancı AKP hükümeti aracılığıyla bu katiller sürüsüne sınırsız yetkiler verilmiş, milyarlar akıtılarak en ileri teknoloji ile donatılmıştır. Bu devlet tam bir pervasızlıkla hakkını arayan işçileri ve parasız eğitim hakkı isteyen öğrencileri copluyor, özgürlük ve eşitlik isteyen kardeş Kürt halkına dönük kanlı operasyonlar düzenliyor, keyfi biçimde gözaltına alıyor, işkence ediyor, kurşuna diziyor.

Türkiye’de, fakat özellikle Kürdistan’da yargısız infazlar yeniden günlük yaşamın bir parçası haline gelmiştir. Fakat tüm bunlar boşunadır! Paranın gücü işçi sınıfının ve milyonlarca emekçinin haklı davasını engeleyemeyecektir. Sermaye devleti ve polisi kendisini ne denli tahkim ederse etsin yıkılmaya mahkumdur ve eninde sonunda yıkılacaktır. Bir kez daha, işçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacaktır! Sermaye devletinden tüm katliamların hesabı sorulacaktır.

Kardeşler!

Alaattin Karadağ geleceğin temsilcisi bir sınıfın, işçi sınıfının bir mensubuydu. Milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunuyordu, bu dava uğruna mücadele ederken katledildi. Tam da bu nedenle ki, Alaattin’e sahip çıkmak geleceğimize sahip çıkmaktır. Tüm işçileri, emekçileri, ilerici ve devrimcileri Alaattin’e sahip çıkmaya, katillerin yakasına yapışmaya çağırıyoruz.

Alaattin Karadağ yoldaş ölümsüzdür!

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

TKİP Yurtdışı Örgütü

Yapı denetimi ve kapitalizm

Van Erciş'te meydana gelen 7,2 büyüklüğündeki depremin ardından neredeyse 1 ay geçti. Bu süre zarfında yazılı ve görsel medya öncelikli gündem olarak depremi işledi. Konunun uzmanları görüşlerini bildirdi, değerlendirmeler yapıldı. Siyasilere incelemelerde bulunmak ve depremden siyasi rant elde etmek üzere anında Van'a koştu. Yardım kampanyaları, koordinesizlik, kaos, zemheri ayazı, bolca biber gazı, şovenist histeri ve siyasilerin "pes" dedirtecek yüzüstlüğü yıllar sonra bu depremden aklımızda kalanlar olacak. Bu başlıkların her biri adına onlarca şey söylenebilir ancak biz burada sadece tek bir konuya yoğunlaşacağız.

7,2 ve ondan günler sonra gelen 5,6 büyüklüğündeki depremler ile Van merkezi, ilçe ve köylerinde binlerce bina hasar gördü. Tuzla buz olan beton bloklar, yamulmuş demir kalıplar depremin faturasının neden bu kadar ağır olduğunun en büyük kanıtı oldu. Van'daki yapı stokunun önemli bir bölümünün kaçak yapılardan oluştuğu bilinen bir gerçek. Aslında bu sadece Van'a özgü bir şey de değil. Bugün doğusundan batısına, kuzeyinden güneyine Türkiye'deki mevcut yapıların yarısından çoğunun kaçak olarak inşa edildiğini hem vatandaş hem de yetkililer biliyor. Standartlar ve belli başlı kuralları dikkate almadan, denetimden yoksun olarak inşa edilen bu yapıların olası bir depremde veya başka bir fiziki etkenle hasar görmesi ve de yıkılması belirli sınırlar dâhilinde açıklanabilir bir durum. Ancak devletin ilgili kurumlarının denetiminden geçerek yapı ruhsatı ve yapı kullanma izin belgesi alan yapıların yerle bir olmasını kim nasıl izah edecek?

Van'daki kamu binalarının neredeyse tamamına yakını ya yıkıldı ya da depremden ağır hasar gördü. Okullar, sağlık ocakları, hastaneler, yurt binaları, lojmanlar, kuran kursları, karakollar yerle bir oldu. Kamu binaları patır patır dökülürken özel mülkiyete konu olan ruhsat ve iskânlı yapılar da yıkıldı. Van'ı ikinci kez vuran 5,6'lık depremde ruhsatlı Bayram Otel'i ikisi gazeteci olmak üzere onlarca kişiye mezar oldu. Daha birçok binanın akıbeti de Bayram Otel gibi oldu. Üstelik Van'da yıkılan binaların çoğu son on yılda, yani deprem yönetmelikleri dikkate alınarak AKP döneminde yapılan binalar.

“İktidarı kaybetmek uğruna”

Erzincan, Körfez ve son olarak Van depremi bize açıkça gösteriyor ki yapı stokumuzun hali içler acısı durumdadır. Bunu bugün hükümet de kabul ediyor hatta meseleyi lehine çevirerek “iktidarı kaybetmek uğruna” birçok yeni düzenlemeye gideceğini söylüyor. Bu düzenleme alanlarından biri de yapı denetim alanı oldu. Depremden sonra açıklama yapan Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar, yapı denetiminin çıkarılacak kanunla teknik müşavirliğe dönüştürüleceğini, müşavirlerin yetkilerinin genişletileceğini, teknik müşavirlerin mükellefi oldukları projelerin ve kendilerine, ortaklarına, denetçi mimarlar ile mühendislerine ait yapıların denetimini üstlenemeyeceğini belirtiyor. Tıpkı Başbakan Erdoğan gibi o da kimsenin gözünün yaşına bakmayacaklarını, cezaların ağırlaştırılacağını, sadece şirkete değil çalışanlara da ağır para cezası uygulanacağını belirtiyor ve ruhsata aykırı uygulamalarda, yapı güvenliğini etkileyen ve gereğini yapmayana 3 aydan bir yıla kadar, yeni iş almaktan men cezası verileceğini ekliyor. Bütün bu vaatler size güven veriyor mu? Bunları söyleyen kişi eski TOKİ (Toplu Konut İdaresi Başkanlığı) Başkanı Erdoğan Bayraktar. Afet için yaptırdığı konutları afette hasar gören, inşaat bitiminden bir ay sonra sıvaları

parçalanmış, boyaları dökülen, tesisatları bozulan yapıların sorumlusu.

Yasal süreç

Yapı denetim konusu uzun yıllardan beri gündemi meşgul eden meselelerden biridir. 1999 Körfez depreminin ardından 13 Temmuz 2001 tarihinde 24461 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren 4708 sayılı Yapı Denetimi Hakkında Kanun ile 19 ilde pilot uygulamalara başlanıldığı söylendi ancak bugüne kadar bu konuda bir arpa boyu yol alamadığımız da gün gibi aşikârdır. Geçmişte uygulanan Teknik Uygulama Sorumluluğu sisteminin yerine getirilen bu uygulamanın birçok eksikliği, yetersizliği ve olumsuzlukları bilirkişiler tarafından defalarca dile getirilmiş ancak hükümet tarafından hiçbir olumlu adım atılmamıştır. Bu süreçte bir sürü yapı denetim firması peydah olmuş, yapılarımız ve can güvenliğimiz bu gözünü para hırsı bürümüş denetçilerin insafına bırakılmıştır. Dahası inşaat şirketleri yapı denetim şirketleri açarak, kendi yaptıkları yapıları, kendileri denetleme yoluna gitmişlerdir. Bozacının şahidinin şıracı olduğu bir yerde ne güvenlikten ne de sağlamlıktan söz edilebilir.

Körfez Depremi'nin 12 yıldönümünde Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren 648 sayılı Kanun Hükmündeki Kararname ile hükümet yapı denetimi konusunda aldığı kararlarla depremde hayatını kaybedenlerin mezarlarında kemiklerini sızlatmıştır. Bu kararname ile birçok alan yapı denetim alanı dışına çıkarılmıştır. Kırsal kesimde kamusal binalar, alışveriş merkezleri, hatta küçük sanayi yapıları yapı denetimi kapsamından çıkarıldı. Yapılan düzenleme ile tüm köyler ve nüfusu 5 bin kişinin altındaki belediyelerin sınırları ve mücavir alanlarındaki yapılar yapı denetim sistemi dışına çıkarıldı. Depremin yıldönümünde böyle bir kararnameye imza atanlar bundan sonra yaşanacak bütün yıkımların vebalini boyunlarında taşıyacaklar. Yapılan bu düzenleme ile denetimsizlik adeta dayatılmakta ve insanların can güvenliği riske atılmaktadır.

TMMOB yine hedef tahtasında

Kararnamenin diğer bir maddesi de TMMOB'yi hedef almaktadır. Kararname kapsamında TMMOB ve bağlı odaların yetkileri Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'na devredilmiştir. Böylece hükümet her türlü rant projesinde ayağına takılan TMMOB'yi bu şekilde saf dışı bırakarak, bütün yetkileri kendilerinin istediği gibi yönetebildikleri Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'na

vermiştir. TMMOB'ye yönelik DDK raporu ile başlayan saldırılar hız kesmeden devam etmekte, hükümet TMMOB'yi işlevsizleştirmek adına peşisıra kanun çıkarmaktadır.

Güvenli yapılar inşa etmek için bütünlüklü bir denetim sisteminin hız kesmeden oluşturulması gerekmektedir. Öncelikli olarak bu konuda yeterli deneyimi bulunan TMMOB başta olmak üzere toplumun ilgili diğer kesimlerinin bu meseleye yönelik yapacakları katkılar dikkate alınmalıdır. Yapı denetimi alanı özel şirketlerin boyunduruğundan kurtarılarak kamu denetimi esas alınmalıdır.

Deprem ve bu sistemin “yapı denetimi”

Ne dedilerse tersi çıktı. TOKİ kontenjanından transfer bakan, 7,2 depremin ardından “*Ön hasar tespitlerinin %95'i yapıldı, artık burası en güvenli yerdir. Evlerinize gidebilirsiniz*” dedi. 5,6'lık bir deprem onlarca canı aldı götürdü. Hem de bu bakan bırakın istifa etmeyi “özür” bile dilemedi. “*Her şey tamam sıkıntı yok çadır değil saray kurduk*” dediler depremden kurtulanlar, karla kışla, tüten sobalarla baş etmek zorunda kaldılar, yakında salgın hastalık ve açlık da kapılarında olacak.

Şimdi de yapı denetimi diyorlar. Yalan söylüyorlar. Televizyonlarda ellerini ovuşturarak leş kargalarını görüyoruz. Nalburluktan müteahhitliğe iktidarın üflemesiyle terfi eden bu akbabaların uzman edasıyla “racon” kestiği bir ortamda depremi ve buna karşı korunmayı tartışıyoruz. Burası sözün bittiği yerdir.

Devlet bir kez daha dökülen kanı rantta çevirmenin peşine düşerken Gölcük depreminde yaşananlar katlanarak bir kez daha tekrar ediyor. Vergisinden vahşetine, rantından ahkâm kesenlere kadar hiçbir şey değişmiyor. Hatta yeniden gündeme gelen “bedelli askerlik” bile önceki depremi hatırlatıyor. Özetle deprem konusunda devletin bir planı olmadığını söylemek aslında tam doğru değil. Devletin deprem konusunda yaşatacak değil öldürecek ve rant getirecek çok özel planları var ve bunu her büyük depremde standart olarak uyguluyor. Bunun adı kapitalizmdir. Yalanyıla, gözyaşıyla, sefaletiyle, açlığıyla, yıkımıyla ve rantıyla kapitalizmin ta kendisidir. Bizim gördüklerimiz kapitalizmin çürümüşlüğünden başka bir şey değildir. Bu yapının denetimi de bu depremle bir kez daha yapılmış oldu. Yapıdaki çatlağın ve yarılanmanın büyüklüğü ilk depremde çökeceğini açıkça göstermektedir. Altında kalmamak için yıkıp yeniden yapmak tek yoldur.

Toplumcu Mühendis Mimar & Şehir Plancıları

Arsızlığa doymuyorlar

Van'daki ilk depremin ardından "Artık en güvenilir yerler Van ve Erciş'tir" diyerek halkın evlerine girebileceğini söyleyen Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar, felakete davetiye çıkaran sözlerini savundu. "Devletin ihmali söz konusu değil. Sözlerimin arkasındayım" diyen Bayraktar, türlü yalan ve demagojiye başvurarak kendini ve sermaye devletini aklamaya çalıştı. İstifayı düşünmediğini söyleyen Bayraktar, devletin ihmalinin söz konusu olmadığını iddia etti. Deprem konusunu "Allah'ın işine" bağlamayı ise ihmal etmedi.

Deprem yeni rant kapısı olacak

"En geç 1 ay içinde ihtiyaç sahibi tüm vatandaşlarımızı çadırdan kurtarmayı amaçlıyoruz" diyerek Van halkını ve emekçileri aldatmaya çalışan Bayraktar, depremi bahane ederek yeni rant kapılarını aralayacaklarının da "müjdesini" verdi.

Bayraktar, hazırlıkları süren yasal düzenlemelere ilişkin şunları söyledi:

"Dört yasamız var. Yabancılara gayrimenkul satışında mütekelilik şartını kaldırıyoruz. Gelişmiş ülkelerdeki gibi satış serbestisi getiriyoruz ama ülkenin menfaatlerini kollayarak yapacağız bunu. İkinci yasa, Deprem dönüşüm-Kentsel dönüşüm yasası. Yapı Denetimleri Kanunu var. Yani teknik müşavirlik yasası. Bir de 2B'yi getiriyoruz. Orman ve

► Çirkeflik vakti

Van'da gerçekleşen ikinci depremin tam bir katliam olduğu ortaya çıkarken, dinci basın gerçeğin üstünü örtmek için çirkeflikte tüm sınırları zorluyor. Çirkeflik ve çarpıtmada ise Vakit gazetesi başı çekiyor. Öyle ki dinci gericiğin borazanı bu gazete, Van depremini "Tedbirler Van'da faciayı önledi" başlığıyla verebildi.

Haberinde yıkılan 25 binadan 22'sinin boşaltıldığını iddia eden gazete, hasar raporlarının göz kararı yapılması ve sivalarla çatlakların örtülmesi gibi bariz gerçeklere ise tek kelimeyle olsun değinmedi. Gazete birinci sayfasından haberini kısa bir girişle vermekle yetindi.

Su İşleri Bakanlığı ile ortak hazırladık. Hepsi yüzde 70 bitti, taslak halinde"

Böylece Bayraktar, "kentsel dönüşüm" adı altındaki kentsel yağma ve talan projelerine hız vereceklerini ve "yapı denetimi" alanındaki rantlaşmayı da derinleştiriceklerini bir kez daha dile getirmiş oldu.

Ne demişti?

29 Ekim günü yaptığı konuşmada, "Büyük depremin olduğu yerde bir daha deprem olmaz. Bugün itibariyle diyebilirim ki; deprem açısından en güvenilir Van ve Erciş'tir. Çünkü buradaki fay kırılmış ve enerjisini boşaltmıştır. 3 aya kadar hissedilen ve hissedilmeyen çok sayıda artçılar devam edecektir" diyen Bayraktar, ön hasar çalışmalarının yüzde 95 seviyesinde tamamlandığını belirterek az hasarlı evlere girilebileceğini belirtmişti.

Oteli vali açtırmış

Van'da meydana gelen 7,2'lik depremin ardından bölgeye gelen yardımları halka ulaştırmayan ve BDP'li belediyeyi tecrit etmeyen çalışan Van Valisi Münir Karaloğlu'nun, 9 Kasım günü meydana gelen depremde tamamen yıkılan Bayram Otel'i, yapılan tadilat sonrası yeniden hizmete açtığı ortaya çıktı. Karaloğlu, Bayram Otel'i hizmete açtıktan sonra, "Duvarlara kentin resimlerini de asın" önerisinde bulunmuş.

Van Valiliği'nin resmi internet sayfasında ise, Vali Karaloğlu'nun Bayram Otel'e yaptığı ziyarete ilişkin fotoğrafların bulunduğu da ortaya çıktı. Vali Karaloğlu, Bayram Otel'i ziyaret ettikten sonra, hem kişisel internet sitesine, hem de valiliğin resmi sitesine fotoğraflarını koydurdu. Vali Karaloğlu'nun yakın ilişki içinde olduğu Bayram Otel'in sahipleri, yaşanan ilk deprem sonrası binayı denetlemek isteyen yetkililere izin vermedi. Bayram Otel'in sahiplerinin "Denetim için dekorasyonları sökmemiz

gerek. Dekorasyonlar bozulur izin vermeyiz" dediği öğrenildi.

Vali yardım istedi

Van'daki katliam bilançosunun ağırlaşmasında büyük payı olan Karaloğlu 11 Kasım günü yüzüstü açıklamalarda bulundu. İkinci Van depreminin yıkıcılığının tam anlaşılmadığını söyleyen Karaloğlu şöyle konuştu:

"Van'da meydana gelen 5.6 büyüklüğündeki deprem, 7.2 büyüklüğündeki birinci depremden daha büyük hasar meydana getirdi. Van'da iki kamu binasının haricinde hiçbir kamu binası kullanılmıyor. Şehir adeta hayalet bir kente dönüşmüş durumda. Halen yardıma büyük ihtiyacımız var. Kamuoyunda duyarlılık düştü. İkinci Van depreminin yıkıcılığı tam anlaşılmadı. Van'da gıda ve giyim takviyesine de ihtiyacımız var. Kamuoyundan yardım bekliyoruz."

Asıl afet devlet!

Van'da yaşanan 'doğal afetin' katliama dönüşmesinin arkasında yatan gerçekler her geçen gün daha net ortaya çıkıyor. Yüzlerce kişinin yaşamını yitirdiği Van'da, İl Emniyet Müdürlüğü'nün ek hizmet binası olarak Çevik Kuvvet tarafından kullanılan bina da kullanılamaz durumda. Binanın bir diğer özelliği ise, bir zamanlar Bayındırlık ve İskan Bakanlığı'na bağlı Afet Müdürlüğü olarak kullanılmış olması.

Sadece bu durum bile, ilk depremde 604, ikinci depremde ise 40'a yakın kişinin yaşamını yitirmesini açıklamaya yetiyor.

1980'lerin başında Afet Müdürlüğü için yapılan Çevik Kuvvet binasının duvarları 23 Ekim'de meydana gelen depremde dışarı doğru döküldü. Binanın kolonları paramparça oldu.

Van Cumhuriyet Başsavcılığı'nın, 40 kişinin öldüğü 30 kişinin yaralandığı Bayram ve Aslan otelleriyle ilgili soruşturması da Van'daki devlet katliamına işaret ediyor.

Savcılık, Bayram Otel ile Aslan Otel enkazını incelemeye alırken, teknik heyet de yaptığı ön incelemede, Bayram Otel'in taşıyıcı kolonlarının kesildiğini tespit etti.

Van'da yine polis terörü

İkinci depremin ardından geceyi soğuk havada geçiren çok sayıda kişi valilik ve Afet ve Acil Yardım Merkezi (AFAD) önünde toplanarak çadır talebinde bulundu. "Vali istifa!" sloganı atan depremzedelere polis tazyikli su ile müdahale etti.

Müdahalenin ardından kurtarma çalışmalarının sürdüğü Bayram Otel'i'nin enkazına gelen depremzedeler, burada tepkileri dile getirmeye devam ederken, olay yerine Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay geldi.

Atalay, tepkilerin artması üzerine "Beni dinleyecek misiniz?" diye sorduktan sonra elini sallayarak, olay yerinden ayrıldı. Hemen ardından ise polis gaz bombaları ile saldırıda bulundu. Çıkan olaylarda, 2 kişi hafif şekilde yaralanırken, 3 kişi de gözaltına alındı. Saldırı sebebiyle arama-kurtarma çalışmalarına ara verildi.

Polisin sert müdahalesine tepki gösteren bir depremzede, "Sizde hiç vicdan yok mu? Çocuğumu, evimi kaybettim" diyerek duruma tepki gösterdi.

Genel-İş'ten protesto

DİSK/Genel-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu, Van'da ikinci kez yaşanan deprem sonrası depremzedelere yönelik polis saldırısına ilişkin basın açıklaması yaptı.

Hükümet yetkililerini Van halkının acılarını görmezden gelen tutumlarını bırakarak, bir an önce göreve çağırın Genel-İş, Van'da ilk depremin ardından uzun bir süre geçmesine karşın binalarda depreme dayanıklılık testi ile ilgili bir çalışmanın yapılmamasının yeni bir felakete yol açtığını belirtti. Depremzedelerin çadır taleplerine karşı polisin tazyikli su ve gaz bombası sıkıldığını ve birçok kişiyi gözaltına aldığını ifade eden sendika hükümetin tutumunu kınadı.

Esnek çalışma yoluyla İşsizlik Sigorta Fonu peşkeşi!

İşkur'un 2011-2015 tarihlerini kapsayan "Stratejik Planı" basına yansıdı. Bu plana göre, zaten önemli bir kısmı sermayeye peşkeş çekilen İşsizlik Fonu'ndan, işçilere yapılan ödemelerin iyice kısılması hedefleniyor. Bunun için şu anda iş bulamaması halinde 10 ay boyunca ödenen işsizlik maaşının 2015 yılında 5 aya düşürülmesi planlanıyor. Böylelikle İşsizlik Sigortası Fonu'nun tümüyle sermayeye peşkeş çekilmesi hedefleniyor.

"Stratejik Plan"da işsizlik maaşındaki süre kısaltması hedefi, fiilen ulaşılabilecek bir hedef olarak formüle ediliyor. Bu hedefe ulaşmak içinse Ulusal İstihdam Stratejisi içerisinde planlanan "özel istihdam bürolarıyla işbirliğinin artırılması gibi" yöntemler izleneceği belirtiliyor. Ayrıca 500 bin işsiz iş sahibi olacağı, okulların ve sağlık kuruluşlarının bakım ve onarımları, ağaçlandırma ve çevre düzenlemesi gibi işlerde yaklaşık 120 bin işsize 6 ay süreyle istihdam sağlanacağı anlatılıyor. Açılacak kurslar vasıtasıyla 200 bin işsize mesleki beceriler kazandırıp meslek edinme imkânı sağlanacağı, 10 bin işsize girişimcilik ve eğitim danışmanlığı verilerek kendi işini kurma yolunda destek olunacağı iddia ediliyor.

Geçtiğimiz yıl yürürlüğe konan İstihdam Paketi, genç işçilerin ve kadın işçilerin işveren primlerinin ilk yıl tamamı olmak üzere 5 yıl boyunca belli oranlarda İşsizlik Sigortası Fonu'ndan karşılanmasını getirmiş ve fon patronların hizmetine sunulmuştu. Yeni paket de açılan bu yoldan ilerliyor. Mesleki eğitim kurslarının maliyeti, geçici ve stajyer işçilerin sigorta ve ücretleri İşsizlik Sigortası Fonunun sırtına yükleniyor. Bu arada AKP hükümeti, işçilerin parasıyla işçi çalıştırmayı büyük bir lütuf olarak gösteriyor.

Görülüyor ki AKP hükümeti işsizlik maaşı ödeme süresini azaltmak için hesabını güvencesiz ve kısa çalışma uygulamalarına bağlıyor. Yani aslında İşkur'un "Stratejik Planı" esas olarak "Ulusal İstihdam Stratejisi" saldırısının uygulanmasına bağlıyor.

AKP hükümeti böylelikle bir yandan geçici ve kısa çalışmayı kural haline getirmeye çalışırken, aynı zamanda fonu tümünden kapitalistlere peşkeş çekmek istiyor. Sigortasız çalışan işçiler işsizlik sigortasından yararlanamadığı, sigortalı çalışan işçilerin ise işsizlik sigortasından yararlanmaları son derece zor olduğu için fonda toplanan kaynak devasa ölçüde büyümüştür. 2010 yılı sonu itibarıyla İşsizlik Sigortası Fonu'nda toplam 60,6 Milyar lira birikmiştir. Bu miktarın sadece 3 Milyar 750 Milyon TL'lik kısmı işsizlik sigortası ödemesinde kullanılmışken, 2008-2009-2010 yıllarında toplam 9 Milyar 105 milyon 395 bin TL hazineye aktarılmıştır.

Sermaye devleti fonun amaçları doğrultusunda kullanılması, kapitalistlere peşkeş çekilmemesi, fondan yararlanma koşullarının azaltılması, fondan

daha fazla işçinin yararlanması, işsizlik ödeneğinin artırılması, işsizlik ödeneği ödeme süresinin artırılması taleplerine kulaklarını tıkamakta, kapitalistler içinse hizmette sınır tanımamaktadır.

İşsiz kalan işçiye yeni bir iş bulana kadar destek olmak üzere oluşturulduğu iddia edilen İşsizlik Fonu, sermaye devleti ve kapitalistler tarafından yağmalanıyor. İşsizler ordusuna milyonlar eklenmişken, şu anda bu fondan sadece 346 bin işçi maaş alabiliyor.

İşsizlik sigortasının yağmalanmaması için...

12 Haziran seçimlerinden önce İşsizlik Sigortası Fonu'na yönelik yeni planları açıklayan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer, İşsizlik Sigortası Fonundan yararlanma şartlarının hafifletilip hafifletilmeyeceğine ilişkin bir soruya şu yanıtı veriyordu: **"Popülist yaklaşımlarla hak sahibi olmanın ölçüsünü kaçırırsak 2 yıl sonra bizi suçlarsınız"** Böylece Ömer Dinçer AKP hükümetinin İşsizlik Sigorta Fonu'nu sermayenin hizmetine sunacağını ilan ediyordu.

Ömer Dinçer, **"hükümet bu fonu sermayeye peşkeş çekerken kendisinden hesap sorulmasından ve suçlanmaktan hiç mi korkmuyor"** sorusuyla karşılaşmanın verdiği rahatlıkla konuşmaktadır. Karşısında bu sesi yükseltecek örgütlü bir işçi sınıfının olmadığı sürece pervasızca konuşmaya devam edecektir.

Yeşil kart hakkı gaspediliyor...

Parasız ve nitelikli sağlık hizmeti için mücadeleye!

Sermaye sınıfının uzun bir süredir aşama aşama yaşama geçirdiği Sağlıkta Dönüşüm Projesi, yılbaşından itibaren yeşil kartlıları da içine alarak geçiş dönemini tamamlamış olacak. Artık 2012'den itibaren milyonlarca yeşil kartlı bu haktan yararlanamayacak.

Yeni sistemde asgari ücretin üçte birinden az geliri olanların primleri devlet tarafından ödenecek. Ancak devlet kimin primini ödeyeceğini tespit etmek için mevcut yeşil kart sahiplerinin gerçek gelirlerini tek tek inceleyecek. Yeşil kart sahipleri, harcamaları, taşınır ve taşınmazları ile bunlardan doğan hakları da dikkate alınarak, banka kredi kartı harcamalarından kira ödemelerine, kira gelirlerinden elektrik, su, telefon kullanımlarına kadar birçok ayrıntıyı içerecek biçimde 'Gelir Testi'ne tabi tutulacak. Ayrıca her ay düzenli olarak gelir durumları kontrol edilecek.

Sanki asgari ücret, asgari geçim için yeterliymiş gibi geliri asgari ücretin üçte birinden az olanın, yani sadece aylık geliri 279 TL'nin altında olanların primini devlet ödeyecek. Sağlık hizmetine kolay ulaşmanın önüne getirilen böylesi bir engel ile pek çok emekçi, parası olduğu ve yettiği kadar sağlık hizmetine ulaşabilecek. Parası olmayanlar kaderine ve aynı anlama gelmek üzere ölüme terk edilmiş olacak.

Bu yeni uygulamaya göre aylık geliri 279 TL'nin üzerinde olanlar kademeli olarak prim ödemek zorunda olacak. Örneğin şu anki asgari ücret üzerinden düşünülürse, aylık geliri 279 lira ile brüt asgari ücret tutarı olan 887 lira arasında olanlar 34 lira kadar Genel Sağlık Sigortası primi ödeyecek. Asgari ücretin iki katı, yani şu anda bin 674 liraya kadar geliri olanlar ise 100 lira tutarında prim ödeyecek. Brüt asgari ücretin iki katından fazla geliri olanlar ise 201 lira tutarında Genel Sağlık Sigortası primi ödeyecek.

Sağlığın paralı ve pahalı hale getirilmesi demek olan bu yeni uygulamasıyla devlet 4,4 milyar TL kazanmayı umuyor. Bunun adı onların söylemiyle tasarruf oluyor!

Hâlihazırda 9,5 milyon kişinin yeşil kartlı olduğu belirtilirken bu yeni düzenlemeyle bu sayının yarıya yakınının yeşil kartı elinden alınacak. Devlet tamamen karşılıksız sağlık hizmeti verme yükünden kendini kurtarmış olacak.

AKP hükümeti yeşil karttan "hak etmeyen de faydalıyor" söylemiyle bu yeni hak gaspına kılıf hazırlıyor. Oysa 1992'den beri var olan yeşil kart uygulaması sürecinde hangi hükümet gelirse gelsin kendi yandaşları üzerinden böylesi durumların önü açılmıştır. Sermaye uşağı AKP haksızlıkları gidermek bahanesiyle yeşil kartı hak etmek için ölüm sınırında bir ücret almayı şart koşuyor! Bu sermaye uşakları zaten asgari ücretin açlık sınırının çok altında olmasında ise hiçbir sorun görmüyorlar.

Sermaye için önemli bir kar alanı olan sağlığın özelleştirilmesi, IMF-DB direktifleri doğrultusunda aşama aşama uygulamaya geçirilmiştir. İşçi ve emekçilerin sağlık hakkına ilişkin kazanımlarını bir bir elden alan sermaye, kendisi için yeni kar alanları yaratmaktadır. Artık hastaneler bir ticarethane gibi işlemekte, adım başı katkı payı adı altında para alınmaktadır. Sağlık hizmeti "Sağlıkta Dönüşüm Projesi" adı altında, bir hak olmaktan çıkıp parası olanın edinebildiği lüks bir harcama kalemi haline getirilmiştir.

Görülmektedir ki, sermaye ve devleti insanca yaşam hakkımızı elimizden almaktadır. Sağlık hakkımız gaspedilmektedir. Milyonlarca işsiz bulunduğu, yoksulluğun had safhada olduğu bu ülkede nitelikli sağlık hizmetinden yararlanan kesim giderek azaltılmaktadır. Sağlık hakkının parasız, nitelikli ve kolay ulaşılabilir olması için örgütlü mücadeleyi yükseltmekten başka seçenek yoktur.

Esnek Uzmanlaşma ve Toyotaizm

Esnek üretim modelleri: Mutlak sömürü, mutlak itaat

Volkan Yaraşır

Kapitalist sistem 1970'lerden sonra yeniden yapılanma sürecine girdi. Bu sürece bağlı olarak işin örgütlenmesinde önemli değişiklikler gündeme geldi. Yeni üretim ve emek rejimleri inşa edildi.

Kapitalizmin yeniden yapılanma süreci kar oranlarını artırma stratejisine uygun olarak biçimlendi. Bu yönde değişken ve çeşitlenmiş pazara yönelik, farklı tüketici tercihlerini gözeten, stok sorununu çözen, verim kayıplarını önleyen, sıfır hatayı ve zamandan tasarrufu amaçlayan, iş akışkanlığını ve emek yoğunluğunu artıran düzenlemelere girildi.

Post-fordist esnek üretim sistemleri diye tanımlanan bu uygulamalarla, maksimum sömürü gerçekleştirilmek istendi.

Sermaye, önündeki her türlü engeli kaldırmayı amaçlayan stratejisiyle ikili bir hedef güttü: Sömürüyü artırmak ve yoğunlaştırmak ve itaatkâr bir işçi sınıfı yaratmak...

Post-fordist esnek üretim sistemi kendini asıl olarak iki model üzerinden kurdu. Birincisi esnek uzmanlık, ikincisi ise Japon üretim tekniği/ Toyotaizm adı da verilen yalın üretim.

Bu iki model sınıfın kolektif kimliği ve kolektif varoluşuna yönelik açık bir saldırı olarak biçimlendi. Sermayenin dizginsiz ve vahşi bir şekilde artı-değer yaratma stratejisine hizmet etti.

Esnek üretim modelleriyle işçi sınıfı hem makinenin dışlisi, hem de makinenin "organik" parçasına dönüştürülmek istendi.

Esnek uzmanlık

Esnek uzmanlık ilk olarak İtalya'da ortaya çıktı. 1968'de İtalya, radikal işçi eylemlerine sahne oldu. Yaygın genel grevlerin yanında etkili işçi konseyleri pratikleri yaşandı. İşçi hareketinin yükselişi sermayenin acil önlemler almasına yol açtı.

Fordist sistemde makine kullanımının ve emek üretkenliğinin sınırına varılması, sermayeyi harekete geçiren bir başka faktördü.

Sermaye büyük ölçekli fabrikaları "parçalayarak", küçük ölçekli üretim birimleri kurmaya başladı. En başta büyük ölçekli fabrikalarda üretimin desantralizasyonu yönünde düzenlemelere girildi.

Üretimin çeşitli birimleri "alt işverene", taşeronla devredildi. Fason üretim yaygınlaştırıldı.

Yeni teknolojilerin uygulanması, küçük ölçekli üretim birimlerinde daha ekonomik üretim yapılmasını beraberinde getirdi. Böylece kazanılan "esneklikle" dünya pazarlarının değişen taleplerine daha çabuk uyum sağlandı. Yine dünya pazarlarının dalgalı talep yapısına uygun üretim gerçekleştirildi. Fason üretim ve taşeronlaşma sınıfın birliğini bölücü bir işlev gördü. "Esneklik" sermayenin karşı-devrimci saldırılarına hizmet etti. Çok boyutlu karşı-devrimci taktiklerle işçi sınıfının örgütlülüğü sistematik olarak dağıtıldı ve parçalandı.

Küçük üretim birimleri sermayeye her alanda hızla adapte olma olanağı sağladı. Üretim birimlerinde teknolojik değişiklikler hızla gerçekleştirilebildi ve hızlı bir şekilde teknolojik yenilemeye gidilebildi. Küçük üretim birimlerinde kompleks özellikleri olan işçiler çalışmaya başladı. Üretim bilgisine sahip, hem tasarım gücü, hem de bunu pratiğe geçirme yeteneği olan bu işçiler sınıfın profil değişikliğini işaretledi. Ve çekirdek işçi olarak tanımlandı*. İtalya'da ayakkabı, deri ve tekstil sektöründe esnek uzmanlık yönünde önemli adımlar atıldı.

Küçük üretim birimlerinde talep dalgalanmalarına hızlı uyum ve "esneklik kabiliyetinin" esas işçilerin işe kolayca alınıp, işten kolayca atılması sayesinde oluştu. Ayrıca sosyal güvenlik yoksun bu işçilerin kaderi, çalışma koşulları, çalışma süreleri ve ücretleri talep dalgalanmalarına koşut olarak biçimlendi.

Üretimin çeşitli aşamalarının taşeronlar tarafından yürütülmesi sermayeye büyük kolaylık ve hareket kabiliyeti sağladı. Aynı faktör sınıfı heterojenleştirdi ve atomize etti.

Japon üretim tekniği/ Toyotaizm

Toyotaizm sisteminin kurucusu Taiichi Ohno'dur. Toyotaizm/Japon üretim tekniği özünde Fordist kitle üretiminin sürekli değişen pazar taleplerine uygun modifiye edilmesi ve daha esnek, daha dakik, daha küçük kümeler şeklinde üretimin dönüştürülmesiyle ortaya çıktı.

Fordist montaj hattı daha verimli, dakik ve denetimi daha yoğunlaştırılacak biçimde yeniden kurgulandı. İşgücünün daha fazla yoğunlaştırılması yönünde düzenlemelere gidildi.

Bu yönde sıfır hatalı üretim hedeflenerek, maliyetler aşağı çekildi. Hatanın en aza indirilmesi maliyetlerde önemli düşüşler yarattı. Hem ana, hem de tampon stoklar kaldırıldı.

Toyotaizmle işçilerin tam kapasite çalışmaları amaçlandı. İşçilerin bütün üretim deneyimlerinin işe aktarılması istendi ve iş sürecindeki sorunlara pratik çözümler getirmelerinin önü açıldı. Böylece verimlilik ve emek üretkenliği maksimize edildi.

İşçilerin kalifikasyonları artırıldı. Bu amaçla işçilere, teknik ve üretimin tüm aşamaları hakkında bilgi verildi. Bu yönde düzenli eğitimler gerçekleştirildi. Hatalı üretim ve makinelerin arızalanması halinde işçiler devreye sokuldu. İşçiler, sıfır hatalı üretim gerçekleştirmek amacıyla yetkilendirildi ve işçilere sorumluluk verildi.

İşgücünün yoğunlaşması, sermayeye kalite çemberlerinin, takım çalışması adıyla üretim sürecine sokulmasını sağladı. Üretimin bütün evrelerinde tekdüze bir işletim standardının tutturulması, işçilere aynı dönüş süreci içerisinde art arda çok sayıda işleme görevlendirilmesinin önünü açtı. Böylece işçi sınıfı üzerinde bütünsel ve son derece ayrıntılandırılmış tahakküm ilişkileri inşa edildi. Bu uygulamanın bir başka yönü ise emekle emek arasındaki çelişkiyi keskinleştirmesi oldu. Kapitalist sistemde emeğin, ücretli emek haline dönüşmesiyle var olan bu çelişki, Toyotaizm'de maksimum noktaya ulaştırıldı.

Üret sistemi yanında grup içi rekabeti kalıcılaştıran pratikler olağanlaştı. Üretim bilgisinin sürekli rasyonalizasyonu üzerine kurulu performans ölçüleriyle, rekabeti "doğallaştıran" uygulamalar devreye sokuldu.

Üretimin akışını bozan, aksatan her davranış belirli yaptırımlara tabi tutuldu. Grubun bütününün sorumlu olduğu disiplin cezası ve prim kesintisi gibi uygulamalar gündeme getirildi. Kısaca, işçinin fiziksel, ruhsal, zihinsel dayanma sınırları zorlandı. Böylece üretimde sistemli, hatasız ve büyük bir akış sağlandı. Bu akışın sağlanması ve sürekli kılınması için işçilerin eforu sonuna kadar kullanıldı. İş yoğunluğuyla emek üretkenliği önemli oranda artırıldı.

İşçi sınıfı için bu iş yoğunluğu ölüm anlamına geldi. Japonya'da çok çalışmaktan dolayı yılda onbinlere ulaşan ölümler yaşandı. Toyotaizm böylece literatüre Japonca bir kelime olan 'karoshi'yi soktu. Karoshi, 'aşırı

çalışmaktan ölmek' anlamına geliyor.

Kısaca esnek üretim sistemleriyle sermaye, sınıfa bir yandan mutlak ve kölece çalışmayı dayattı, öte yandan ise maksimum sömürünün zeminlerini oluşturdu. Böylece Nazi çalışma rejimi teknikleriyle işçi sınıfı içsel bir kuşatılmışlık içinde enkaz haline getirildi.

Bu süreç hem emeğin kendi içinde bölünmesini, hem de sınıf içi farklılaşmaları tetikledi. Üretim ve emek sürecinin parçalanması sınıf bilincinde aşınmalara yol açtı. Sınıfın kolektif aksiyon yeteneğini deforme etti. Kolektif davranma ve hareket etme özellikleri dejenere oldu. Sınıf içi rekabet arttı. İşçinin firmayla bütünleşmesi, özdeşleşmesi yönünde uygulamalar devreye sokuldu. Son derece rafine saldırılarla sınıfın nesneleşmesi ve şeyleşmesi yönünde adımlar atıldı. Bu çok yönlü ve çok boyutlu stratejiyle işçi sınıfının mutlak sömürüsü ve mutlak itaati hedeflendi.

"Aşıl'ın topuğu"

Sermayenin esnek uzmanlaşma ve Toyotaizm gibi, modern barbarlığı içeren, yıkıcı saldırıları çok önemli bir zaafi içinde taşıyor.

Esnek üretim modellerinin "başarısının" birici etkeni işçilerin kronik örgütsüzlüğüne dayanmasıdır. İşçi sınıfının örgütsüz, atipik ve güvencesiz çalıştırılması sermayeye esnek üretim modellerini hayata geçirme olanağı sağlıyor.

Üretim ve emek sürecinin parçalanması sonucu, emeğin toplumsallaşma zeminlerine ket vuran esnek üretim modelleri sınıfı güçsüz bırakıyor, atomize ve amorf ediyor. Sermaye bu atomizasyon üzerinden hegemonyasını kuruyor.

Bu sistematik saldırı stratejisine işçi sınıfının vereceği cevap yeni, yaratıcı ve yıkıcı örgütlenmeler ortaya çıkarmasıdır. İşçi sınıfı böylece "Aşıl'ın topuğuna" vurduğunda, sermaye bloke olacaktır.

Kapitalist sistemin mikro kozmosu fabrikadır. Fabrikalar üretimin rasyonel örgütlenmesi adı altında sınıfı disipline edici mekanlardır. Ayrıca bu mekanda kapitalist tahakkümün temeli oluşur. Sermayenin artı-değer elde etme güdüsü bu alanda realize olur. Mikro kozmos aynı zamanda kapitalist zincirin üretildiği yeri işaretler. Ve kapitalist sistemin tüm işleyişini bünyesinde yansıtır. Mikro kozmosa vurma ve bu mikro kozmosta sınıfın kolektif aksiyonunu açığa çıkarma anti-kapitalist mücadelelerin esasıdır. Rosa Luxemburg'un ifadesiyle "Kapitalist zincir, üretildiği yerde kırılır".

Emekle sermaye arasındaki çelişkinin en yoğun, en keskin ve en çıplak yaşandığı alan, yani fabrikalar, post-fordist fabrikalar, organize sanayi bölgeleri, bu yeni, yaratıcı ve yıkıcı örgütlenmenin mayalanacağı yerlerdir. Yine bu alan sınıfın kolektif iradesi, gücü ve enerjisini konsantre eden taban örgütlenmelerinin rahmini oluşturur. Her işçinin öfkesi, kını ve arayışı taban örgütlenmelerinin oluşma ve kurulma zeminidir. Buradan şekillenecek örgütlenmeler (İtalya'da deri, ayakkabı ve tekstil sektöründe, Japonya'da otomotiv ve yan sanayide yaratıldığı gibi) sermayenin esnek üretim modelleri gibi stratejik saldırılarını etkisizleştirecektir.

* Yazının kapsamı itibariyle esnek üretim sistemlerinin işçi sınıfının profilinde yarattığı değişiklikler (çekirdek işgücü ve çevre işgücü gibi) ele alınmadı. Ayrıca çekirdek işgücünün vasıflı özelliklerinin sınıf mücadelesine etkileri üzerinde durulmadı.

Türk-İş Genel Kurulu'na giderken Güç Birliği toplantıları...

Bürokratik çıkmaz içerisinde sonuçsuz toplantılar

Önümüzdeki ay Ankara'da yapılacak Türk-İş Genel Kurulu'na kısa bir süre kala, Türk-İş'e bağlı on sendika tarafından oluşturulan Sendikal Güçbirliği Platformu'nun bölge toplantıları devam ediyor. Temmuz ayının başında kuruluşunu ilan etmesinin ardından İstanbul, Lüleburgaz, Bursa, İzmir, Adana, Diyarbakır ve Ordu olmak üzere toplam 7 bölgede toplantılar gerçekleştiren platform son kez İstanbul'da işçilerle buluşacak. Türk-İş yönetiminin mücadeleden uzak işbirlikçi çizgisine karşı "Demokratik Mücadeleci ve Güçlü Yeni Bir Sendikal Hareket İçin Bir Araya Geldik, Yola Çıkıyoruz" şiarıyla hareket eden platformun şimdiye kadarki toplantılarından yansıyanlar ise, platformun pratiğine ilişkin önemli açıklıklar sağladı.

Tartışmalar tabana yayılmadı

Her şeyden önce, Türkiye kapitalizminin kalbi olan çeşitli sanayi havzalarında yüzlerce işçiyi biraraya getirmesi açısından bölge toplantıları önemli bir işlev gördü. Kıdem tazminatının gaspının gündemde olduğu, torba yasanın hayata geçirildiği, işsizlik ödeneğinin azaltılması ve bölgesel asgari ücretin tartışıldığı bir süreçte farklı illerde binlerce işçiyi buluşturan toplantılarda sendikal hareketin tablosu ve mücadelenin ihtiyaçlarının belli ölçülerde tartışılması anlamlı bir hava yarattı. Ancak Güç Birliği içerisindeki sendikaların pratiklerine yakından bakıldığında bu havanın platformun kuruluş hedefleri içerisinde yer aldığı biçimiyle tabana yani işyerlerine yayılmadığı ortaya çıktı.

Bir kısmının başında şaibeli isimlerin yer aldığı sendika genel merkezleri üzerinden örgütlenen bu sürecin altının boş olduğu, yüzlerce işçinin bulunduğu bu toplantılarda daha net biçimde görüldü. Görüş, öneri ve taleplerini dile getiren işçilerin mevcut sendika yönetimlerine karşı güvensizlikleri açık biçimde görüldü. Birçok toplantıda, Güç Birliği'ni oluşturan sendika başkanlarına yöneltilen "Siz kendinizde hiç suç görmüyor musunuz?" sorusunun altı doldurulamadı. Bazıları kitlesel ve coşkulu bir katılımı geçse de sembolik kalan bu toplantılar platformun hedefleri ile mevcut tablosu arasındaki açığı daha net gözler önüne serdi. Divandan söz alan bazı sendika başkanları tarafından kullanılan "İşçilerin sürecin dışında tutmaya başladık ve kaybettik!" türünden vurgular özeleştirici niteliğinde olsa da bu sendika yönetimlerinin geride kalan süreç içerisindeki pratikleri ise işçilerin sürecin içerisine çekilemediğini, mevcut çizgide herhangi bir değişim olmadığına işaret etti.

Hainler ahkam kesti

Son Türk-İş genel kurulunda Türk-İş yönetimi içerisinde yer alan, ancak gerici çıkar çatışmaları nedeniyle görevlerinden istifa eden Tek Gıda-İş Başkanı Mustafa Türkel ile Belediye-İş Genel Başkanı Nihat Yurdakul'un devrimci pozlarına büründüğü toplantılarda bu hainlerin Türk-İş Genel Kurulu'na yönelik "iyi niyetli" ve "mücadeleci" söylemleri ise inandırıcılıktan uzaktı. Bazı toplantılarda işçiler tarafından yöneltilen "işçilerin önündeki bürokratik engelleri aşacak yol- yöntemler üzerine güç birliğinin neler yapacağına" dair sorular ise bu "hainler" tarafından 'ustaca' geçiştirildi.

Asıl hedef Türk-İş

Diğer yandan, bölge toplantılarından yansıyan en önemli sonuç ise Güç Birliği Platformu'nun önündeki en temel hedefin Türk-İş Genel Kurulu olduğu geçmişti. Bir kısım sendika yöneticileri tarafından sürekli olarak reddedilen bu gerçek genel kurul süreci yaklaştıkça daha net ortaya çıktı. Öyle ki, bazı toplantılarda tek somut iş olarak önce Türk-İş Genel Kurulu işaret edildi. Alternatif olarak aday olduklarını belirten sendika başkanları, "bu genel kurulu Türk-İş'in kaderini değiştirecek bir dönüm noktası olarak" değerlendirdiler. Platformun kuruluşundan bugüne kadar ortaya koyduğu çalışmalar ise Taksim'de kıdem tazminatı karşıtı yürüyüş ile çeşitli direnişlere yapılan dayanışma ziyaretleriyle sınırlı kaldı. Yeni dönemdeki saldırılara karşı etkili bir mücadele hattı örülemedi. Kıdem tazminatının gaspına yönelik başlatılan imza kampanyası anlamlı bir yerde durmakla beraber şimdiye kadar etkisini hissettiremedi.

Barış ve kardeşlik vurgusu

Baskı ve terörün tırmandırıldığı, Kürt sorununda inkar ve imha politikalarının yoğunlaştığı bir dönemde yapılan Diyarbakır toplantısının barış ve kardeşlik mesajının yanısıra Türk-İş yönetimine Kürt sorunun çözümünde katkı yapma çağrısı yapılması anlamlıydı. Bu toplantıda "hükümetin tüm şiddet yanlısı politikalarına karşı sınıfın tavrını ortaya koyma ve barışı savunma" vurgusu ise birçoğu "teröre lanet" açıklamaları yapan platform bileşeni sendika yönetimlerinden farklı bir tablo ortaya koyuyordu. Tabiki bu vurguların, Kürt sorunu açısından önemli bir merkez olan Diyarbakır'da yapılması ve ağırlıklı olarak bölgedeki Kürt kökenli işçilerin katılımıyla gerçekleştirilen bir toplantıda yapılması yakın süreçte "teröre lanet" yağdıran bu bürokratlar açısından çarpıcı bir tutarsızlık anlamına geliyordu.

Şubeler hazırlıklara başladı

Bölge toplantıları süresince platformun hedeflerinin işyerlerine ve şubelere yayılması ve somut adımlara

dönüşmesi açısından belki de en önemli buluşma Türk-İş'e bağlı çeşitli sendika şubelerinin İstanbul'daki toplantısı olacak. Geçmiş yıllarda ilerici sendika şubelerinin bileşeni olduğu Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu deneyiminin etkisinin hissedildiği toplantıda Güç Birliği içerisinde yer almayan sendika şubelerinin katılacak olması dikkat çekiyor. Platform bileşeni sendika merkezlerinin imzacı olmasının da etkisiyle, daha önce ilerici şubelerle yan yana durmaya soğuk bakan şubeler de bu toplantıya katılarak alınan kararların altına imza attı. Bu şubeler içerisinde Ontex'teki ihanetinden bildiğimiz Selülöz-İş İstanbul Şube yönetimi gibi hareket yeteneğini kaybetmiş, saldırılar karşısında güç kaybetmiş ve bürokratlaşmış olanları da bulunuyor.

Türk-İş Genel Kurulu'na giderken...

Platformun bölge toplantılarından yansıyanlar toplam olarak değerlendirildiğinde ise tüm hesapların Türk-İş Genel Kurulu'na yönelik olduğu görülüyor. Önemli bir kısmı bürokratlaşmış olan sendika yönetimleri, yeri geldiğinde türlü baskı ve ayak oyunları ile susturdıkları tabanlarını ikna etmeye çalışıyorlar. Sermayenin kapsamlı saldırı hazırlığı içerisinde olduğu bir evrede sendikaların tabanları ise yönetimlere güvensiz oldukları ölçüde bu ikna çabalarına güven duymuyor. "Sınıf ve kitle sendikacılığı yapmayı kendilerine birinci hedef olarak koyduklarını" söyleyenler şimdiye kadarki pratikleriyle bu hedefin yanından bile geçemediler.

Bölge toplantıları sırasında bazı sendika başkanları ise Güç Birliği bileşeni sendikaların yönetimlerinin de tabanla olan bağının koptuğu ve bu sürecin artık böyle gitmeyeceğinin fark edildiği eleştirisini getirdiler. Güç Birliği Platformu'nu mücadeleci yönde bir araç olarak kullanmayı hesap eden birkaç sendika yönetimi tarafından dile getirilen bu vurgular gerçeklik taşısa da mevcut bürokratik yönetimlerin ve çizginin mücadelenin önünde bir engel olduğu düşünüldüğünde iyi niyetli yaklaşımlar da platformun kuruluş sürecinin hemen başında ifade ettiğimiz karanlık tabloyu değiştirmeye yetmiyor.

Bursa'da koltuk pazarlıkları

Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şubesi 5. Olağan Genel Kurulu 13 Kasım günü Armoni Düğün Salonu'nda gerçekleştirildi. Mevcut Şube Başkanı Ayhan Ekinci ile Asil Çelik Baştemsilcisi Hüseyin Kurt başkanlığında iki listenin yarıştığı genel kurula koltuk pazarlıkları ve bu pazarlıkların ürünü olan kavgalar damgasını vurdu. Metal İşçileri Birliği ise toplantı öncesinde şube genel kuruluna ilişkin hazırladığı bir bildiri ile delegelere seslendi.

“Sermaye kendi mezar kazıcılarını yarattı”

Sinevizyon gösterimi ile başlayan genel kurulun açılış konuşmasını yapan Şube Başkanı Ayhan Ekinci “şehitlere ve Van depreminde hayatını yitirenlere rahmet diledi”. Dünya çapında emeğin karşı karşıya bulunduğu saldırılara değindi.

Türkiye'deki gelişmelere değinen Ekinci, iddia edildiği gibi demokratikleşen bir düzen olmadığını, işçilerin yaşamındaki değişikliklerin olumsuz bir yönde devam ettiğini söyledi. Sendikalar ve TİS yasalarındaki değişiklik girişimlerine de değinen Ekinci Türk-İş'e ve özellikle Türk Metal'e yüklendi. Genel kurulun ilk dakikalarında ise iki listenin varlığının yol açtığı gerilim salonda kendisini hissettirdi.

Serdaroğlu şoven zehrini kustu

Genel kurulda divan başkanlığına seçilen Genel Başkan Adnan Serdaroğlu, salondaki gerilimi dindirmeyi amaçladığı açık olan manevralarla başladı. Salonun sabah saatlerinde buz gibi olduğundan bahseden Serdaroğlu, metal işçilerinin ateşi ile salonun ısındığını söyledi. Asil Çelik, Prysmian ve SCM işçilerinden övgü ile söz etti.

Bu kısa girişten sonra şoven zehrini kusmaya başlayan Serdaroğlu'nun ilk vurgusu ülkede 30 yıldır varolan “terör illeti” üzerineydi. Binlerce insanın hayatını kaybettiği bu sürece hala kan taşıdığını söyleyen Serdaroğlu siyasi iktidara ise çözüm konusunda adım atamaması nedeniyle yüklendi. Sendikaların bu soruna hümanist bir anlayışla yaklaşması gerektiğini söylese de siyasi iktidara yüklenirken “*Sınır ötesi operasyon yapacakmış, yıllardır niye yapmadın!*” diyerek gerçekte çözümü nerede algıladığını da ortaya sermiş oldu.

Konuk konuşmaları bölümünde ise KESK Bursa Şubeler Platformu, HKP, Emekli-Sen, Halkevleri ve Dev Sağlık-İş adına konuşmalar yapıldı.

Delege konuşmalarında ortaya saçılanlar

Delege konuşmalarında ilk olarak söz alan Çimtaş 2. Temsilcisi şubenin 4 yıllık pratiğinde iyi niyet olduğunu ancak sonucun başarısızlık olduğunu vurgulayarak konuşmasına başladı.

Asil Çelik'ten İsmail Kazan, Tayfun Şahin, Salim İşçi, Prysmian'dan Cemal Semiz, Fuat Durmaz, Gökhan Aydın, Çimtaş'tan Ümit Fidancı ve SCM'den Ferdi Bayram delege konuşmaları bölümünde söz alırken bu konuşmaların önemli bir bölümüne karşılıklı suçlamalar damgasını vurdu. Konuşmaların önemli bir bölümü de karşıt grupların müdahaleleri ile kesilirken gerilim yer yer bu iki grubun birbirinin üzerine yürümesine kadar vardı.

Asil Çelik işçileri daha yoğun olarak kendi yaşadıkları süreçlerden ve bu süreçlerde sendika yöneticileri tarafından yalnız bırakıldıklarından yakınırken diğer delegelerin konuşmaları da yoğunlukla yine Asil Çelik'te yaşananlarla ilgili

düşünceler ile sınırlı kaldı. Başka bir tartışma konusu ise Çimtaş işçilerinin MESS sürecinde greve hayır demeleri nedeniyle hainlikle suçlandıkları iddiaları üzerineydi.

Muhalefetin yaptığı konuşmaların içeriği mevcut yönetime ve daha çok da şube başkanı Ayhan Ekinci'ye yönelik bel altı vuruşlar ve yolsuzluk iddialarından oluştu. Asil Çelik'te greve yanlısı zamanda çıkıldığı üzerine duruldu. Bu konuşmalarda krizi yönetme gerekliliği vurgulanırken bunun için patronlarla uzlaşmanın önerilmesi dikkat çekiciydi. Sınıf mücadelesi ve metal işçileri payına yapılan bu geri vurguların yönetim ya da Ekinci listesini destekleyen delegeler tarafından sınıf mücadelesinin gereklilikleri açısından yanıtlanamaması ise dikkat çekici bir başka nokta oldu.

Asemat, Gramer gibi yenilgi ile sonuçlanan süreçler de tartışılırken, buralardaki eksiklikleri anlayarak aşmak üzerinden değil, kişilerin bu süreçte neler yaptıkları üzerinden tartışmalar yürütüldü.

Tamamıyla olmasa da bu gerici kapışmanın dışına çıkan konuşmalar ise SCM delege ve baştemsilcisi Ferdi Bayram ve Prysmian delege ve baştemsilcisi Gökhan Aydın tarafından yapıldı. **Ferdi Bayram**'ın SCM'de yaşanan mücadele süreci açısından yaptığı vurgular oldukça anlamlıydı. Genel kurula da sadece delegelerin ötesinde hep beraber katılan SCM işçilerinin coşkusu ise bu vurguları teyid eder nitelikteydi. Bayram'ın konuşması “İşte mücadele, işte SCM!” vurgusu ile sona ererken bu konuşma SCM işçileri tarafından büyük bir coşku ile karşılandı.

Prysmian baştemsilcisi **Gökhan Aydın** ise genel olarak işçi sınıfının durumu ve yapması gerekenler üzerinde durdu. Aydın “*Buraya kadar söylediklerimiz bugün konuşmamız gerekenlerdi, ama ben de sizlerin istediğiniz yerden devam edeyim!*” diyerek genel kuruldaki gerici tartışmalara dahil oldu.

Tüm kirli çamaşırlar, ikili görüşmelerde yapılan koltuk pazarlıkları salonla yapılan karşılıklı atışmalarla birlikte bir kez daha ortaya çıktı. Kimlerin kimlere nerede hangi koltukları önerdiği, kimlerin bugün yan yana durdukları insanlara ilişkin neler söylediği burada yapılan gergin tartışmaların arasında ortaya çıktı.

Sonuç olarak delege konuşmalarında ne geçmiş süreci anlamaya ve aşmaya yönelik tartışmalar ne de geleceğe yönelik hedefler yer aldı. Delege konuşmaları bütünüyle kamplaştıran ve koltuk kavgalarının esiri olan bir biçimde başladı ve bitti.

Başkan adaylarından atışmalar

Sekreter adaylarının kendilerine yönelik eleştirilere verdikleri yanıtların ardından başkan adayları Hüseyin

Kurt ve Ayhan Ekinci söz aldı.

Hüseyin Kurt Asil Çelik'te neleri değiştirdiğine dair yaptığı uzun anlatımdan sonra şube başkanı Ayhan Ekinci'ye yönelik eleştirilere geçti. Bu eleştirileri de daha çok Asil Çelik'te yaşananlar üzerinden ele alan Kurt aynı zamanda Ayhan Ekinci'ye ilişkin kimi yolsuzluk iddialarını da dile getirdi.

Ekinci ise Hüseyin Kurt'u hedef alan bir içerikte konuştu. Bu konuşmanın en dikkat çekici yanlarından biri ise daha önceki konuşmalarda da dile getirilen ve muhalif liste tarafından yanıtlanmayan Mehmet Kılıç, Erol Bektaş, Mesut Gezer gibi Türk Metal çetesi ile işbirliği içindeki hainlerle girilen ilişkiler üzerineydi. Bu hainlerin hangi amaçlarla ve nasıl genel kurul sürecine müdahale etmeye çalıştığı böylece bir kez daha tartışıldı.

Önümüzdeki dönem hedeflerinin ortaya konulması beklenen bu bölümde de karşılıklı atışmaların ve kişilere dönük sınıf mücadelesinin gereklerinden uzak tartışmaların yürütülmesi genel kurula rengini veren tablonun başkan adayları şahsında da devam ettiğini gösterdi. Ayhan Ekinci'nin konuşması sırasında salondaki gerilim bir kez daha tırmanırken bu konuşmanın da sona ermesi ile birlikte seçimlere geçildi. Genel kurul seçimlerini 73 oya karşılık 78 oyla Ayhan Ekinci başkanlığındaki liste kazandı.

Kaybeden metal işçileri oldu

Gün boyu yaşananlar genel kurulda işçi sınıfı adına kaybedilmiş bir tablo olduğunu ortaya çıkardı. Türk Metal çetesinin hüküm sürdüğü Bursa'da bu çeteye karşı bir odak olması beklenen Birleşik Metal üyesi metal işçileri de mevcut anlayışları ile metal işçilerinin ihtiyaç duyduğu önderlik pratiğini sergilemekten uzak olduklarını göstermiş oldular. Gün boyunca ne geçmiş pratiğin eleştirel ve ileriye çıkartan bir muhasebesi yapılabildi, ne de koltuk pazarlıkları dışına çıkan ilkeli ve tutarlı mücadele sürecinin önu açılabilir.

Muhalefet geçmiş yönetime yönelik gerçekleştirdiği eleştirilerde daha ileri bir pratik sergilemekten ne kadar uzak olduğunu ortaya sererken, Ayhan Ekinci listesi ise koltuk pazarlıklarında nasıl bir taraf olduğunu göstererek önümüzdeki döneme ilişkin umut kırıcı bir tablo ortaya çıkardı.

Ekinci kapanış konuşmasında Bursa'da 77'nin Maden-İş ruhunu canlandırma iddiasından bahsetse de bu iddianın ancak seçimlerden sonra dile getirilmesi ve genel kurul sürecinde ortaya konan pratikle birlikte bu iddianın nasıl hayat bulacağı metal işçilerinin geleceği payına endişe ve sorumluluk duyan öncü metal işçilerinde soru işaretleri ve tedirginlikler yarattı.

Birleşik Metal genel kurulları ve derinleşen bürokratik yozlaşma

Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nda halen devam etmekte olan genel kurullar süreci sendikal hareket içindeki bürokratik kastlaşma ve yozlaşmanın vardığı aşamayı gösteren çarpıcı bir örnek oldu. Sözkonusu olan Türkiye kapitalizminin bel kemiği metal sektörü ve Türk Metal ile Çelik-İş gibi işbirlikçi sendikaların yanında sektörün elle tutulur tek sendikası olan Birleşik Metal olduğu ölçüde ise bu özellikle böyle.

Durum bu olunca sendikanın genel merkez yöneticileri başta olmak üzere sendikayı kendi tekkesi sanan zihniyetleri devrimci sınıf mücadelesinin gerekleri açısından değerlendirmek ve bu anlayışın sektördeki devrimci sınıf çalışmasına karşı gösterdiği tahammülsüzlüğü ele alarak kara çalmalarına yanıt vermek özel bir ihtiyaç haline geliyor.

İhanete karşı mücadele iddiası

Bu yazının öncelikli amacının genel merkez yöneticileri başta olmak üzere sendika içinde bürokratik-uzlaşmacı sendikacılığın bayraktarlığını yapanların devrimci sınıf çalışmasına yönelik kara çalmalarına yanıt vermek amacını taşıdığını belirtelim. Ancak buna geçmeden önce biz yine de bu anlayışın sendikada tuttuğu mevzileri kazanma sürecine dair kısa bir hatırlatma ile başlayalım.

Bilindiği gibi mevcut genel merkez yönetimi, 8 yıl önce Ziya Yılmaz-Ali Rıza İkisivri ihanetçi çizgisine karşı "Demokratik Sınıf Sendikacılığı" adını verdikleri oldukça iddialı bir programla yönetime gelmişti. Ziya Yılmaz'la temsil edilen ihanet çizgisine karşı açılan bu mücadele bayrağı, elindeki son hak kırıntılarını en ufak bir mücadele bile göstermeden kaybeden metal işçileri açısından ileri bir adımdı. Sınıf devrimcilerinin de o dönem gelişmeler hakkında yazdıklarını hatırlayan okurlar, bu çıkışın anlam ve önemine yapılan vurguları hatırlayacaklardır. Ancak o dönem bu çıkışın anlamı ve önemi ile birlikte ortaya konulan programın güçlülüğüne dair yaptığımız vurguların yanında, esas belirleyici olanın bu programı hayata geçirme iradesi, yani pratiğin kendisi olacağını ifade etmiştik. Keza bu süreçten dört yıl sonra yeni bir genel kurul sürecinde ortaya çıkan tabloyu da "Metal işçileri mücadele programına bir 'şans' daha verdi" başlığı ile değerlendirmiştik.

Ancak geride kalan bu 8 yılın eleştirilerimizi haklı çıkarttığını belirtmeliyiz. Kuşkusuz ortaya konulan pratik her şeye rağmen ihanetçi Ziya Yılmaz çizgisinin oldukça ötesinde bir mücadele düzeyini ifade ediyor. Ancak biz hangisinin daha iyi olduğu ile değil nasıl olması gerektiği ile ilgileniyoruz ve bu pratiğin ortaya konulan "Demokratik Sınıf Sendikacılığı" programının kıyısından bile geçmediğini söyleyebiliriz.

Burada bu tablonun pratik sonuçlarını enine boyuna değerlendirmeyi önümüzdeki ay gerçekleşecek olan Merkez Genel Kurul sürecine bırakarak sendika içinde oluşturulan bürokratik tahakküme ve devrimci muhalefet düşmanlığına yoğunlaşacağız. Daha doğru bir ifade ile mevcut anlayışın sendikayı nasıl bir bürokratik tahakküm altına soktuğunu, bu konuda karşısında bayrak açtığı Ziya Yılmaz çizgisi ile nasıl yarışır hale geldiğini belli başlı örnekleri ile ortaya sereceğiz. Bunu yaparken ise daha çok sektördeki devrimci sınıf çalışması karşısındaki tahammülsüz tutumlarını ve yaptıkları gericilikleri ele alacağız.

Birleşik Metal-İş'in içine sürüklendiği tablo, özellikle bürokratik tahakküm açısından Ziya Yılmaz gericiliği ile yarışır bir düzeye ulaşmış durumdadır. Bunda ise, "Ben bilirim, ben yaparım" anlayış özel bir rol oynamaktadır.

Genel kurul süreci aynasında ayrılıktan aynılığa

Az önce söylediğimiz gibi bugün Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nın içine sürüklendiği tablo, özellikle bürokratik tahakküm açısından Ziya Yılmaz gericiliği ile yarışır bir düzeye ulaşmış durumdadır. Bunda ise, aynı Ziya Yılmaz'da olduğu gibi "Ben bilirim, ben yaparım" anlayış özel bir rol oynamaktadır. Bundan 8 yıl önce Ziya Yılmaz genel kurul kürsüsüne çıkarak sınıf devrimcilerinin hazırladığı genel kurul broşürünü elinde sallamış, bunlar "kızıl sendikacılığı" savunuyorlar diyerek saldırıya geçmişti. Bugün, Gebze Şubesi'nin genel kurulunda Adnan Serdaroğlu'nun benzer bir tutumla "Bu broşürleri hazırlayanlar bu salonlara giremez!" hezeyanına düşmesi açık ki aynı türden bir kastlaşmanın yeni bir tezahüründen başka bir şey değildir.

Söz Gebze Şube Genel Kurulu'na gelmişken buradan devam edelim. Bu beylerin orada yaşananlara dair kendilerini haklı çıkarmak adına kimi söylemleri olduğunu biliyoruz. Ancak bu söylemlerin aralarında sendika üyelerinin de olduğu ilerici ve devrimci işçilerin genel kurul salonuna sokmama tutumunu haklı çıkartamayacağımızı baştan söyleyelim. En nihayetinde orada yaşananlar, bırakalım DİSK'i ya da onun en ileri sendikalarından biri olan Birleşik Metal'i, Türkiye sendikal hareketi tarihinde eşine az rastlanır bir olay, sınıf mücadelesi tarihine sürülmüş bir kara lekedir.

Bu beyler, bu tutumun esas olarak şube yönetiminin aldığı bir karar olduğundan ve genel kurulun sağlıklı bir şekilde devam etmesi amacını taşıdığından dem vuruyorlar. Öncelikle bizler çok iyi biliyoruz ki böylesine bir karar bu sendikada genel merkez yöneticilerinin onayı ve yönlendirmesi olmadan ne alınabilir ne de uygulanabilir.

Dahası genel kurulun "sağlıklı" bir şekilde ilerlemesi gerekçesini öne sürenlere hatırlatacağımız

deneyimler var.

Öncelikle birkaç yıl önce kriz dolayısıyla Kadıköy'de gerçekleştirilen mitingde Türk Metal çetesi ile yaşanan gerilimi ele alalım. Hatırlanacağı üzere bu gerilime neden olan olay, miting sırasında bir grup metal işçisinin Türk Metal kortejinin önünde açtığı "Mustafa Özbek hesap verecek" pankartı idi. Bu meşru eyleme karar verip direnişçi işçilerin eline üzerinde ne yazdığını bile söylemeden bu pankartı verenler ise "eylem ve etkinliklerin sağlıklı bir atmosferde geçmesini dert edinen" bu beylerden başkası değildi. Keza 4 yıl önce İstanbul 1 No'lu Şube'nin genel kurulunda Ali Rıza İkisivri'nin ihanetine uğrayan Yasan işçilerinin, bu ihanetçi kürsüde konuştuğu sırada pankart açarak gerçekleştirdiği protesto hakkında da önceden bilgi sahibi olduklarını ekleyelim.

Biz bu iki eylemin de haklılığına ve meşruluğuna sonuna kadar inanıyoruz. Bu nedenle de bu eylemler gerçekleştirilirken eylemlerin amaçlarına ulaşabilmesi için en etkin şekilde destek verdiğimizizi hatırlatmakla yetiniyoruz. Ancak bugün bu anlayış karşımıza çıkarak "etkinliğin sağlıklı bir atmosferde geçmesinden" dem

vuruyorsa, bunun ancak kendilerine yönelecek eleştirilere karşı tahammülsüzlüğün bir ürünü olduğu da açıktır.

İşte bu tahammülsüzlük bugün Birleşik Metal'in içine düştüğü tablonun da temel nedenini oluşturuyor. Her şeyi en iyi kendisinin bildiğini, en iyi kendisinin yaptığını sanan bu anlayış, işçilerin sınıf bilincinin ve kimliğinin gelişiminin sağlanabilmesi için mümkün olan en demokratik işleyişe sahip olması gereken sendikayı babalarının çiftliği gibi yönetmeye kalkıyor.

Gebze Şube Genel Kurulu'na ilişkin söyleyeceklerimizi kapatmadan önce son bir noktanın daha altını çizmemiz gerekiyor. O gün orada, ne kapı önünde bırakılarak içeri girişlerine engel olunan biz devrimci işçilerin, ne de güç bela salona girdikleri halde söz hakkı bulamayan Çel-Mer işçilerinin onların iddia ettiği ve günler öncesinden fabrikalarda yaymaya çalıştığı gibi "Genel kurul salonunu karıştırmak" gibi bir amacı yoktu. Evet, Çel-Mer işçileri de bizler de 4 yıllık olumsuz pratiğin, ödedikleri birçok bedele rağmen ortada bırakılan direnişçi işçilerin hesabını sormaya gittik. Bunu inkar edecek değiliz. Ancak bizler için hesap sormak demek, sendikanın demokratik mücadele kanallarını sonuna kadar zorlamak demektir. Bunun o gün için karşılığı ise genel kurul kürsüsünü etkin bir şekilde kullanmak, oradan eleştiri ve önerilerimizi dile getirmektir. Eğer herhangi bir kimsenin bu eleştirileri susturmak için fiziki güç kullanmaya niyeti varsa da bu koşullarda herhalde hiç kimse, ortalığı karıştırmaya ya da kavga çıkarmaya niyetinde olanın bizler olduğunu iddia edemeyecektir. Kaldı ki niyeti kavga çıkartmak olanlar için önlerine kurulan etten barikatın bulunmaz bir fırsat olduğunu da buradan hatırlatalım.

Devrimcilik dersi vermek sendika bürokratlarının harcı değildir

Buraya kadar Gebze Şube Genel Kurulu üzerinden yaşananları hatırlatarak sendikal bürokrasinin burada yaşananlar üzerinden bizlere dönük kara çalmalarına kısmi bir yanıt vermiş olduk. Şimdi ise kısa bir geri dönüş yaparak yaz başında gerçekleşen İstanbul 1 No'lu Şube Genel Kurulu'na gideceğiz. Ancak üzerinden belli bir zaman geçtiği için burada yaşananların ayrıntılarına girmeyecek, sadece kritik ve önemli gördüğümüz bir noktanın altını çizmekle yetineceğiz.

Genel kurullar sürecini yakından takip edenler hatırlayacaktır ki İstanbul 1 No'lu Şube Genel Kurulu'na sınıf devrimcileri olarak etkin bir müdahale çabamız olmuştu. Bu müdahalenin genel kurul gününü kapsayan ayağının bir bölümü ise kendi siyasal kimliğimizi temsilen yaptığımız konuşmanın yanı sıra geride kalan 4 yılda ortada bırakılan direnişçi işçilerin sesini genel kurul salonuna taşımak olmuştu. Bunun dışında ise politik olarak ortaklaşabildiğimiz delegelerle birlikte ortak bir mücadele eksenini de hayata geçirmeye çalışmıştık.

Burada daha konuk konuşmalarından başlayarak başta Adnan Serdaroğlu olmak üzere sendika bürokrasisinin ciddi bir hazımsızlığı ortaya çıkmıştı. Divan başkanlığı sıfatını kullanarak söz kesmeler ve konuşmalara engel olmalar biçiminde başlayan bu hazımsızlık daha sonrasında bizzat Adnan Serdaroğlu tarafından verilen devrimcilik dersleri ile devam etmişti. Orada Adnan Serdaroğlu, yaşanan olayları eleştiren işçilerin yaşları üzerinden devrimciliklerini eleştirme cüretinde bulunurken, kimi delegelerin yaptıkları konuşmaları ise "Sağolasın, bize devrimcilik dersi verdin" diyerek küçümseme yoluna gitmişti.

Bu açıdan sözü uzatma niyetinde değiliz. Sadece ve sadece nice bedeli göze alarak yaşamını devrimci mücadele için feda etmeyi göze alan devrimci işçilere bu şekilde dil uzatmanın hiçbir sendikacının harcı olmadığını hatırlatmakla yetineceğiz. Bunun dışında

ise kendisine devrimciliğini sorguladığı o insanların kendisinin şube başkanlarından daha fazla örgütlenme ve direniş deneyimi yaşadığını hatırlatacağız. Kaldı ki, Serdaroğlu'nun eleştirdiği insanlar kendinden menkul devrimciler değil, bir programı bayrak edinen örgütlü devrimcilerdir. O programın ve anlayışın ise Birleşik Metal'in örgütlendiği birçok fabrikadaki emeğini inkar etmeye kimsenin gücü yetmeyecektir. Eğer inkar etme yolunu tutarlarsa da, Sinter'den Çel-Mer'e, Yasan'dan G-U'ya, Güven Elektrik'ten Ünifil'e, Alkom'a, Has Alüminyum'a kadar ayrıntıları ile kendilerini hatırlatacağımızdan kuşkuları olmasın.

İçerden mi dışarıdan mı?

Bu ifade ettiğimiz son nokta aslında bu beylerin bizlere dönük başka bir kara çalmasının da yanıtıdır. Bu beylere göre bizler (en azından bir kısmımız) bu sendikanın aidaat ödeyen üyeleri olmadığımız için eleştirme ve söz söyleme hakkına sahip değiliz.

Öncelikle şunu hatırlatalım ki bizler, yani sosyalizm bayrağını metal sektöründe dalgalandırma çabasında olan komünist metal işçileri, çeşitli sendikaların yetkili olduğu metal fabrikalarında olduğu kadar örgütsüz, yani sendikasız fabrikalarda da çalışıyoruz. Dahası bir kısmımız fabrikalarda çalışmasa da gününün 24 saatini metal işçilerinin hakları ve geleceği için verdiği mücadeleyi büyütme için harcıyor. Yukarıda saydığımız sınırlı örnekler ise bu çabanın Birleşik Metal içinde karşılığını bulan sınırlı sonuçlarını ifade ediyor. Ve bu sınırlı sonuçlar bile bizlerin aslında bu sendikanın dışında değil içinde olduğumuzu göstermeye yetiyor.

Kaldı ki bizler, kendimizi çok daha büyük bir idealin taşıyıcıları olarak görüyoruz. İnsanlığın eşit ve özgür yarınları için verilen mücadelede bu bayrağı metal işçileri arasında dalgalandırmaya çalışıyoruz. İşte bu bilinç ve iradenin kendisi bile Birleşik Metal üyesi ya da delegesi olalım ya da olmayalım bize metal işçilerinin geleceği hakkında söz söyleme hakkını fazlasıyla veriyor. Bu hakkımızı sonuna kadar kullanmaya devam edeceğiz.

Bizler gerçeğin farkındayız, peki ya onlar?

Tabii ki bu haklılığımız sözümüzü daha etkili bir şekilde söyleyebilmek için daha da çok Birleşik Metal üyesi işçi ve tabii ki daha çok delege ile bir araya gelmeye ihtiyaç duyduğumuz gerçeğini değiştirmiyor.

İşte bizler de zaten Birleşik Metal'in süreçlerinin bir parçası olurken yürüttüğümüz çalışmalara böyle bir bilinçle yaklaşıyoruz. Onları asıl korkutanın da bu bilinç olduğunu, yarın öbür gün "içerden" bu sesin daha gür çıkması endişesi olduğunu da görebiliyoruz.

Tam da burada bir soru zorunlu olarak gündeme geliyor. Biz kendi gerçeğimizi görebiliyoruz. Peki ya onlar kendi gerçeklerinin farkındalar mı? Eleştirilere tahammülsüzlükleri, devrimcilere yönelik gitgide artan düşmanlıkları ve yine gittikçe depreşen koltuk hırsları ile metal işçilerinin çıkarlarına ihanet ettiklerini bilmiyorlar mı?

"DGM'yi ezdik, sıra MESS'te" diyen metal işçilerinin mücadele geleneğini ortada bırakarak işçileri "Onları dinlerseniz DGM'ye düşerseniz" diyerek korkutmanın metal işçilerini nereye götüreceğinin gerçekten farkında değiller mi?

Eğer bilmiyorlarsa biz hatırlatmakla yükümlüyük. Yok bile böyle davranıyorlarsa, bugün istedikleri gibi yönettikleri işçileri yarın bu şekilde yönetmeyi başaramayacaklarını, bu işçinin bir gün mutlaka bu pratiğin hesabını soracağını unutmasınlar. Çünkü devrimci metal işçileri sadece sermayeye karşı değil, ona hizmet eden bürokratik ve uzlaşmacı sendikacılık pratiklerine karşı da mücadeleyi kararlılıkla örgütlemeye devam edecek. Bunun için ise ne onlardan ne de hiç kimseden icazet almaya ihtiyaç duymayacak.

Son söz olarak ise bu beylere bizleri başkaları ile karıştırmamalarını hatırlatalım. Bizlerden başkaları gibi, kendilerine övgüler düzmemizi beklemesinler. Bizler, politik mücadelenin mümkün olan en açık ve ilkelere dayalı biçimde yapılması gerektiğine inanan bir gelenekten geliyoruz. Bu geleneği ise her alanda olduğu gibi burada da en kararlı şekilde yaşatmaya devam edeceğiz.

Yeni bir dönemin başında gençlik çalışması...

Olanaklar, sorunlar

Dünyada yeni dönem ve gençlik hareketleri

Dünya ölçüsünde gelişen yeni kitle hareketlerinde gençlik temel bir dinamik olarak önemli bir rol oynuyor. Tunus ve Mısır'daki büyük patlamalarda gençliğin oynadığı rol daha başından tartışmasız bir olguydu. Bu sarsıcı çıkışlardan ilham alan diğer halkların gençliği de gelişen hareketliliklerde etkin bir şekilde yer aldı, yer almayı sürdürüyor.

Gençliğin kitlesele olarak mücadele sahnesine çıkışı Ortadoğu'da gelişen halk hareketleriyle sınırlı değil. İspanya, İngiltere, Fransa, İtalya gibi emperyalist metropoller başta olmak üzere Şili, Arjantin, Yunanistan vb. gibi dünyanın bir dizi ülkesi günleri/haftaları bulan gençlik eylemlerine sahne oldu. Dönemsel duraklamalar yaşasalar da, bu hareketliliklerin anlık olarak parlayan gelip geçici çıkışlar olmadığını geçtiğimiz bir-iki yılın eylem bilançosu yeterli açıklıkta yansıtmaktadır. Aynı zamanda bu hareketlerin, dünyadaki genel kitle mücadelesinin etkisine açık olduğunu, dolayısıyla yayılarak süreceğini de göstermektedir.

Böyle olması bir dizi etkenden kaynaklanmakla birlikte, burada öne çıkan iki temel nedenin altını çizebiliriz. Birincisi, emperyalist kapitalizmin dünya ölçeğinde yaşadığı çok boyutlu krizle ilgilidir. Kapitalist sistemin '70'lerden bugüne sürüp gelen çok yönlü bunalımının, 2000'lerin sonlarında şiddetli bir finansal-mali

çöküş olarak dışa vurduğu biliniyor. Bunun kısa dönemli bir dalgalanma olmadığı, giderek derinleşen bir hegemonya

krizi eşliğinde yaşanan iktisadi, sosyal, siyasal boyutlarıyla bütünsel bir sistem krizi olduğu gitgide daha açık bir biçimde görülmektedir.

2000'lerin sonlarına kadar bunalımın yükünü fazlasıyla sırtlamış olan işçi ve emekçilerin önüne bu kez emperyalist ülkelerdeki emekçi kitleleri de kapsayacak şekilde daha kabarık bir fatura konuldu. Bunun anlamı daha çok yoksullaşma, daha fazla işsizlik, daha katlanılmaz yaşam ve çalışma koşullarıdır. Zira burjuvazinin, kamu kaynaklarını eğitim, sağlık, sosyal ihtiyaçlar, belediye hizmetleri, çevre vb. gibi alanlardan çekerek

tekellerin ve devlet maliyelerinin kurtarılmasına aktarmasından, kamusal hizmet alanlarının sürekli özelleştirilmesinden başka bir reçetesi yoktur. Dahası giderek şiddetlenen emperyalist saldırganlık, militarizm, baskı-terör aygıtları olarak devletlerin tahkimi ve savaş ihtiyaçları faturayı sürekli şişirmektedir.

Bu tablodan en çok etkilenen kesimlerin başında işçi ve emekçi sınıfların gençliği gelmektedir. İşsizlik en çok onları vurmakta, gelecek güvensizliğini en çok onlar yaşamaktadır. Dünya çapında yaşanan bu durum gençlik hareketlerinin mayalanmasını, etkileşimini ve yayılmasını koşullayan temel neden durumundadır.

Öne çıkan ikinci etkense, gençliğin doğası itibariyle taşıdığı dinamizm, toplumun en atak, en gözüpek, en çüretkar kesimi olmasıdır. Bu onu çeşitli sorunlar karşısında hızla tepki veren, yer yer dünyada yaşanan gelişmeler karşısında daha duyarlı davranan bir kesim haline getirmektedir. Bu olguyu günümüz dünyasının iletişim bakımından "küresel köy"e dönüşmesi olgusuyla birlikte ele almak gerekir. Zira internet başta olmak üzere iletişim kanallarından en ileri düzeyde yararlanan kesim doğal olarak gençlik kitleleri olmaktadır. Bu, gençliğe dünyanın en uzak noktalarındaki hareketlenmelerden dahi esinlenme olanağı sunmakta, onu yakıcı sorunları üzerinden harekete geçmeye teşvik etmektedir.

Türkiye'de gençliğin karşı karşıya bulunduğu sorun ve gündemler

Yaşanan sorunlar itibariyle Türkiye'deki gençlik açısından da durum farklı değildir. Hatta bir dizi bakımdan daha ağır bir tablo söz konusudur. Eğitim olanakları her geçen gün daralmakta, eğitimin niteliğinde sürekli bir düşüş yaşanmaktadır. Benzer düzeydeki ülkelerde olduğu gibi işsizlik oranının en yüksek olduğu kesim gençliktir. En ağır çalışma koşulları bu kesime dayatılmaktadır. Çocuk işçilik olağan bir uygulama durumundadır. Gelecek karamsarlığı en çok gençler içinde yaygındır. Toplum çürütmenin araçları özellikle gençliğe yönelik kullanılmaktadır, vb...

Eğitim alanındaki gençliği ele aldığımızda, alana özgü sorunların da ağırlaşarak sürdüğünü görüyoruz. Eğitimde özelleştirmeler ve bu alanın tümüyle paralı hale getirilmesi adımları hızlandırılıyor. Neo-liberal saldırı dalgasının bir ayağı olarak gündeme gelen Bologna süreci, Uluslararası Yükseköğrenim Kongresi'nde daha somut bir çerçeveye kavuşturulmuş durumda. Burada gençliğe yönelik saldırıların politik çerçevesi oluşturulmuş, saldırılar topyekun karaktere büründürülmüştür. Geçtiğimiz dönem eylemlerle püskürtülen harç zamlarının bu kez "Torba Yasa" içinde gizli olarak arttırılması girişimi, rektörlere harçları belirleme yetkisi veren düzenleme vb., de bu sürecin bir ürünüdür.

Öte yandan, bu saldırılara paralel olarak öğrenci gençlik yoğun bir baskı ve devlet terörü ile karşı karşıyadır. Bunun en temel boyutu soruşturma-uzaklaştırma uygulamasıdır. 2000'lerin başlarından itibaren tırmandırılan bu saldırı, lise ve üniversitelerde siyasal faaliyeti alabildiğine daraltmış bulunuyor. Yalnızca öğrencileri değil, öğretmen ve akademisyenleri de kapsıyor. Başta devrimci özneler olmak üzere hareketli ileri kesim bir yandan okullardan atılırken, diğer yandan olduğu kadarıyla gençlik yığınlarından yalıtılıyor. Son 10 yıllık deneyim bu etkili saldırının salt gençliğin kendi dinamikleri üzerinden püskürtülemediğini, halihazırda gençlik içinde bunun potansiyelleri olsa bile hareketin genel durumundan kaynaklı bunun kısa vadede mümkün olmadığını tescil etmiş bulunuyor. Mesele toplumsal mücadeleyi doğrudan ilgilendirmekte, dolayısıyla toplumsal mücadele dinamiklerine maledilmesini gerektirmektedir. Elbette bunun gerçekleşmesi en başta gençlik hareketinin soruna yaklaşımıyla, kendi özgüçü üzerinden bir direnç örgütlemesiyle ve sorunu diğer kesimlerin gündemine taşıma başarısı göstermesiyle mümkündür.

Soruşturma-uzaklaştırma saldırısı lise ve üniversitelerde polis ve ÖGB terörünün olağan bir uygulama olarak sürmesiyle, okul yönetimlerinin kışlacı dayatmalarıyla, yargı ve medya başta olmak üzere diğer düzen aygıtlarının bu konudaki aktif katkılarıyla paralel yürütülmektedir. Okullarında

ve sorumluluklar

yaşamları ve gelecekleri üzerine söz söyleyen öğrenciler, polis ve ÖGB'nin şiddetiyle, yönetimlerin soruşturma saldırılarıyla, düzen medyasının karalama kampanyalarıyla ve burjuva mahkemelerin terörüyle karşı karşıya kalıyorlar. Sırf pankart-afiş asmak, gösteri yapmak vb.'nden yola çıkılarak öğrencilere "terör örgütü üyesi" muamelesi yapılıyor. Duyarlı politik kesimler soruşturmaya uğramakla kalmıyor, mahkemelere gönderiliyor, okuldan uzaklaştırılıyor. Yer yer tutuklamalar ve okuldan atılmalar yaşanıyor.

Bu saldırıların son halkalarından biri, reformistlerin denetiminde bürokratik bir örgütlenme olmanın ötesine pek geçemeyen Genç-Sen'in dahi kapatılması olmuştur. Amaç üniversitelerin en ufak bir muhalefetin dahi olmadığı kışlalara dönüştürülmesidir. Zira eğitim alanına yönelik iktisadi-sosyal saldırıların kapsamı bunu gerektirmektedir.

Düzenin gençliği zapturapt altında tutma çabası bunlarla da sınırlı değil. Geçmişten bugüne kullanılagelen sivil görünümü faşist saldırılar, yeni dönemde de gerektiği ölçüde gündemde olacaktır. Fakat bundan daha etkili olanı, dinsel gericiliğin etki alanının giderek yayılması ve yarattığı basınçtır. AKP'nin son seçim başarısı, değişik kılıklardaki dinci faşist yapılanmaların etkinliğine büyük bir yoğunluk kazandırmış bulunuyor. Açık ki gençlik bu gerici yapılanma ve faaliyetlerin başlıca hedeflerinden biridir. Hatta dinci akımın bugünkü başarısının gerisinde, bir dizi etkenin yanısıra, geçmişten bugüne özellikle eğitim alanındaki gençliğe yönelik çok yönlü kuşatması yatmaktadır. Okulların açılış evresi bunun yoğunlaşarak süreceğini göstermekle kalmıyor, "imamın gençliği"nin milliyetçi-ırkçı faşistleri aratmayacak bir pervasızlıkla hareket edeceğinin işaretlerini de veriyor.

Gençlik hareketinin genel durumu

Gençliğin karşı karşıya bulunduğu sayısız soruna rağmen gençlik hareketindeki parçalı ve dağınık tablo sürüyor. Yazık ki girişte örneklediğimiz ülkelerdeki türden bir kitlesel hareketlenmenin belirtileri henüz ortaya çıkmış değil. Dolayısıyla gençlik hareketinin genel durumundan söz ederken dar bir politik kesimi temel almış oluyoruz.

Hareketin taşıyıcısı olan bu kesimin son iki-üç yıldaki nispi hareketliliği/dönemsel eylemli çıkışları bu tabloyu değiştirmekten uzak kaldı. Dolayısıyla partimizin gençlik hareketinin durumuyla ilgili temel değerlendirmeleri güncelliğini korumaktadır. Örneğin hareketin temel dinamiği olan politik kesimler ile geniş gençlik yığınları arasındaki kopukluğun bir parça giderilebildiğini gösteren hiçbir veri yoktur. Geçtiğimiz eğitim yılının başlıca eylem gündemleri (6 Kasım, 4 Aralık Dolmabağçe, 5 Ocak ODTÜ, Mart gündemleri vb.) politik öznelere gençlik yığınlarından kopukluğunu ve yaşadığı dağınıklığı yeniden teyit etmiştir.

Geçtiğimiz dönem aynı zamanda gençlik hareketinin ileri kitleleri içinde tasfiyeci reformizmin yozlaştırıcı etkinliğinin iyiden iyiye belirginleştiğine de tanıklık etmiştir. İleri kesimler içinde tuttukları yer bakımından öne çıkan ve blok halinde davranan *Öğrenci Kolektifleri, TKP'li Öğrenciler, Gençlik Muhalefeti, Emek Gençliği* gibi reformist sol çevreler gelinen yerde birleşik-devrimci bir gençlik hareketinin gelişmesinin karşısına birleşik reformist bir odak olarak dikilmiş bulunuyorlar. Böylece gençlik içinde devrimci özlem ve duyarlılığın istismarı üzerinden militan devrimci mücadelenin, devrimci kimliğin, devrimci ilke ve değerlerin erozyonu ivme kazanmış durumda.

Buna set çekebilecek bir devrimci odaklaşmanın güç ve olanakları ise giderek eriyor. Elbette bu yalnızca gençlik içinde devrimci faaliyet alanının daralmasından kaynaklanmıyor. Geleneksel devrimci-demokrat harekette 2000'lerin başından bu yana yaşanan tasfiyeci sürüklenme ve dağılma, özellikle son yıllardaki belli siyasal gelişmeler üzerinden kuyrukçuluğu, iddiasızlığı, devrimci araç, yol ve yöntemleri bir yana itmeyi giderek netleşen bir kimlik haline getirdi. Bütün bunların tasfiyeci reformist atmosferin fazlasıyla etkilediği gençliğe yansımaları ise yazık ki daha da ağır oluyor.

Gençlik alanında potansiyeller, birikimler...

Tüm sorunlarına rağmen burada tartışma konusu olan, canlı, değişken, sürekli sirkülasyon yaşayan, bünyesinde harekete geçme dinamizmini barındıran bir toplumsal kesimdir. Kendine özgü bir alan olmakla birlikte liseli gençlikte süregiden canlanma ayrıca yeni birikimler üretmektedir. Liseli gençlik çalışmasına yüklenmeyi her geçen yıl daha da önemli hale getiren bu olgu, genelde gençlik hareketinin gidişatını da değiştirebilecek önemli bir olanaktır.

Türkiye'nin genel hatlarıyla değindiğimiz çözümsüz sorunlar yumağı ileri kitleleri üzerinden gençliği dönemsel de olsa eyleme itmektir. Yanısıra ileri gençlik kitlelerinin politik sorunlara ilgisi de gözönünde bulundurulmalıdır. AKP iktidarının bölgede saldırgan bir uşaklık misyonunu yüklediği, Kürt halkına karşı topyekun bir saldırı yürüttüğü koşullarda bu ilginin ister istemez pratik yansımaları olacaktır.

Burada ileri kitlelerin özellikle Kürt sorunundaki gelişmelere, örneğin anadilde eğitim, Kürt hareketine yönelik artan saldırı ve şoven kudurganlık vb. gibi yıkıcı sorunlara dair tutumu başka açıdan da

önemlidir. Bilindiği gibi, gençlik hareketinin çıkışı açısından önemli bir olanak olan politize Kürt gençliği, geçmişten bugüne ulusal sorun eksenli gelişmeler dışında genelde edilgen bir tavır içindedir. Ancak, bir yanyana Kürt hareketindeki gidişata bağlı olsa da, Kürt gençliğinin dünyadaki ve ülkedeki siyasal süreçlerden

etkilenmeyeceğini düşünmek için bir neden yoktur. Gençlik hareketimizdeki devrimci bir canlanmanın Kürt gençliğinin ufkunu genişleterek militan sıçramaların dinamiğini büyütmesi, en azından potansiyel olarak ortada durmaktadır.

Öte yandan dünyada ve yerel ölçekte yaşanan/yaşanacak gelişmelerden bağımsız düşünülmemesi kaydıyla, onyılların saldırı birikimlerinin kitlesel bir gençlik hareketini mayaladığından kuşku duymuyoruz. Zira artık dünya burjuvazisi dahi denizin bittiğini itiraf

etmektedir. Egemenlerin ellerinde gençliği dizginleyebilecek hiçbir olanak kalmamıştır. Bu da gençlik hareketinin gelişmesinin nesnel koşullarını olgunlaştırmaktadır.

Komünist gençliğin misyonu

Bu koşullarda gençlik hareketi tablosundaki devrimci önderlik boşluğu hayati bir soruna dönüşüyor. Zira, yukarıda da işaret ettiğimiz gibi, gençlik içindeki güç ve imkanları devrimci militan bir çıkışa kanalize edebilecek politik öznelere söz edebilecek durumda değiliz. Reformist blok olarak hareket edenlerin oynadığı rol yeterince açık. Karşılarında devrimci bir odak olmadığı ve kendilerini güç olarak gördükleri yerlerde ayrılmayı, dolayısıyla birleşik eylem olanağını sekteye uğratmayı çizgi haline getirmiş olan bu çevreler, gençliği medya oyuncağına çevirmeyi marifet sayıyorlar. Etkileri altına alabildikleri ileri gençlik kitlelerindeki devrimci duyarlılığın militan bir devrim iradesine dönüşmesi daha baştan tahrip ediliyor. Son bir yılda solun bir kesimi daha bu odağın kuyruğuna takılmış bulunuyor. Bu sonuncular içinde "Bağımsız siyasal varoluşlarını bir kitle örgütü olma iddiasıyla ortaya çıkmış Genç-Sen'de varolmaya tahvil eden grup ve çevreler ise, gençlik hareketi açısından belirleyici üniversiteler de dahil çoğu alanda zaten ciddiye alınabilir olmaktan çıkmış durumdadır." (Ekim, sayı: 268, Ekim 2010)

Gençlik içinde devrimci muhatap kabul

edebileceğimiz çevrelerin durumunda da esasa ilişkin bir değişim yoktur. Geçmiş değerlendirmelerimizde de vurgulandığı gibi; “gençlik hareketinin devrimci politik güçleri alana özgün müdahale planında her geçen yıl daha derin bir iddiasızlığa sürükleniyorlar. Kendi tarzlarında bir militan çalışmayı örgütsel bir liberalizmle bütünleyen bir-iki reformist çevrenin faaliyetleri dışında, sistemli ve sürekli faaliyet ancak genç komünistlerin buldukları alanlarda onlar tarafından yürütülüyor.” (Ekim, sayı: 259, Ekim 2009) Söz konusu gruplar gençlik çalışmasını artık kampüs ve okullardan çok etkin olabildikleri semtlerde sürdürebiliyorlar. Üniversitelerde ise saflarındaki güçleri gençliğin somut gündemlerinden uzak tutan, sistemli ve sürekli bir faaliyetten alıkoyan bir iradeci apolitizmin temsilciliğini yapıyorlar.

Dolayısıyla, halihazırda reformist odaklaşmanın karşısına dikilebilecek, devrimci odak boşluğunu doldurabilecek koşullar yazık ki yoktur. Bir kez daha vurgulamak istiyoruz ki; “Bu tablo içinde partimizin gençlik çalışması özel bir önem kazanıyor. Çünkü tasfiyeci reformizm karşısında devrimci örgüt iddia ve iradesini komünist gençlik temsil ediyor. Gençliğin devrimci enerjisinin işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketiyle devrimci temellerde birleşmesini de yalnızca komünistlerin gençlik çalışması sağlayabilir. Ne kadar kitlesel görünürse görünsünler, devrimci iktidar perspektifleri, bunu yaşama geçirecek devrimci bir örgütsel varlıkları olmayanların, gençliğin dinamizmini devrim mecrasına akıtmak gibi bir niyetleri ve sorunları yoktur. Tüm tarihsel deneyime ve günümüz dünyasının açık gerçeklerine rağmen devrimci örgüt/parti fikrine dudak bükerek, geçici olmaya mahkum eylemsellik üzerinden ‘pekala partisiz de olabilir’ diyenlerin, devrimle tek alakaları düzen bataklığında oyalanarak devrimi istismar etmek olabilir. Gençliğin devrimci dinamizmi ise devrimci mücadele için paha biçilmezdir. Bu enerjinin kabul edilemez bir ikiyüzlülükle düzeniçi saflarda heba olup gitmesini önleyecek yegane güç, gençlik alanında işçi sınıfının devrimci iktidar perspektifini temsil edenlerin yürütecekleri siyasal faaliyet ve devrimci örgütlenmedir.” (Ekim, sayı: 268, Ekim 2010)

Elbette bu, yine aynı değerlendirmede işaret edildiği gibi, hiçbir şekilde “ilkesel yaklaşımlar ve mücadele birliği temelinde en geniş eylem birliklerini oluşturmak çabasını” sürdürmeyi dışlamıyor. Tersine, ortaya koyduğumuz iddia, bu alandaki sorumluluğumuzu arttırıyor. Zira, hem gençlik hareketindeki parçalı yapı “sola eğilimli kitlede sürekli bir kırılma, umutsuzluk ve inançsızlık kaynağı” olmayı sürdürüyor, hem de “birleşik-kitlesel-devrimci bir gençlik hareketinin geliştirilebilmesi, büyük ölçüde alandaki ileri kitleninin eylem birliğini gerektiriyor.”

Yeni dönemde gençlik çalışmamızın yüklenme alanları

Gerek dünyada yaşanan süreçler, gerek gençliğin karşı karşıya bulunduğu sorun ve gündemler, gerekse gençlik hareketi ile özelden gençlik içinde solun durumu, komünist gençliğin sorumluluklarının çerçevesini yeterli açıklıkta çiziyor. Omuzlarına yüklenen sorumluluklar gençlik çalışmasına her zamankinden daha güçlü bir devrimci irade ve ısrarla yüklenmemizi zorunlu kılıyor. Bu yüklenmenin güncel plandaki esasları Ekim’in aktarmalar yaptığımız yakın dönem değerlendirmelerinde mevcuttur. Zira çalışmamızın sorunları sözkonusu olduğunda temelli bir ilerleme kaydedilebilmiş değildir.

Bu sorunların ve dolayısıyla sorumlulukların güncel olarak öne çıkanlarını şöyle sıralayabiliriz:

1) Kadro niteliği ve niceliği planında yaşanan zayıflık nedeniyle örgütsel yapımız hala ciddi bir darlık içindedir. Partimizin genel planda da karşı

karşıya bulunduğu bu sorun, parti kongrelerinde ve temel örgütsel değerlendirmelerde ifade edildiği üzere kadrolaşmayı, saflarımızdaki insanlarla çok yönlü olarak ilgilenmeyi, ideolojik-politik donanım başta olmak üzere onları her yönüyle eğitmeyi özel bir uğraş haline getirmeyi gerektirmektedir. Partimiz bu alanda esaslı bir yüklenme içindedir. Genç komünistlerin izleyeceği yol, bunu gençlik çalışmasına taşımak olmalıdır.

2) Mevcut koşullarda özellikle liseli gençlik çalışmamız büyük bir önem taşımaktadır. Liseli gençlik çalışması bir dönemdir doğrudan parti yerel örgütleri üzerinden yürütülmektedir. Fakat partinin bu alana yönelik çubuk bükmelelerine (bkz. III. Kongre tutanakları, Ekim’in 264 ve 269. sayılarından değerlendirmeler, parti organlarında yürütülen tartışmalar) rağmen çalışmamız hala istenen düzeyin oldukça gerisindedir.

Oysa, gerek siyasal sınıf çalışmamız gerekse gençlik hareketi ve örgütlenmesi açısından liseli gençlik alanı muazzam potansiyeller taşıyor. Son bir yılın verileri, özellikle 1 Mayıs gibi eylemler, liseli gençliğin devrimci duyarlılığının reformist odaklar ve şekilsiz çevrelerce ikiyüzlü bir devrimci söylemle istismar edildiğini ve bunun sonuç verdiğini gösteriyor. Bunun gerisinde liseli gençliğin devrimci ajitasyon ve propagandaya açıklığı var. Sorun, sayısız kez yinelendiği üzere, yerel örgütlerimizin partinin perspektiflerine uygun bir pratik yoğunlaşma sergileyememesinde düğümleniyor. Yeni dönemde bunu geride bırakmak, gençlik alanında örgüt ve kadro yapımızı daha ileri düzeyde tartışabilmemizi sağlayacaktır.

3) Örgüt ve kadro yapımızdaki darlıkla da bağlantılı olarak kitle ilişki ağımız mevcut sınırlarını aşabilmiş değil. Bunun kitle çalışması pratiğinden ayrı tartışılmayacağı açık. Özelden gençlik açısından vurgulanabilecek zayıflıklardan biri, güçlerimizin yer yer siyasal çalışmayı ajitasyon-propaganda materyallerinin kullanımına indirgemesidir. Bir diğeri ise politik faaliyet hattı çerçevesinde gündeme getirilen eylem, etkinlik vb.’ni örgütlerken, mevcut ilişki ağının ötesine sıçratma bakışıyla hareket edilmemesidir. Oysa siyasal faaliyet hattı kitlelerle gündelik olarak somut bağlar kurmayı, ilişkileri geliştirmeyi sağlayan araç, yol ve yöntemleri

içermiyorsa daha baştan temelli bir zaaf taşıyor demektir. Özünde kitle çalışması, dolayısıyla kitle ilişkileri alanını geliştirmek, insanlarla her türlü sorun ve gelişme üzerinden birebir bağ kurabilmek sorunudur. Bu ise alışkanlıklarımızı kırmayı, gençliğin nefes aldığı her alana, yaşadıkları yerlere, sosyal çevrelerine vb.’ne uzanmayı gerektirir.

4) Bütün bunları dolaysız bir şekilde kesen bir sorumuz da gençlik yığınlarının örgütlenmesinde temel bir yer tutan esnek araç ve biçimlere yaklaşımdır. Bu konuda kalıplara takılmak için hiçbir sebep bulunmuyor. Eğer kitle örgütleri parti ile kitleler arasındaki volan kayışları ise, kitleleri devrime kanalize etmeyi ivmelendirecek şekilde ele almak kaydıyla, her tür esnek araç ve örgütlenme (örneğin eğitim grupları, ilgi alanlarına göre tanımlanabilecek tartışma çevreleri, platformlar, kulüpler, kollar, inisiyatifler, kültür-sanat kurumları, öğrenci gençlik sendikası vb.) kitle çalışmasının temel alanlarıdır. Hep belirtildiği üzere bu tür araçlar, genel olarak etkin bir siyasal çalışma için olduğu kadar, çevre-çeper güçlerimizi aktifleştirip kazanmak için de benzersiz önemdedir.

Yeri gelmişken, Genç-Sen konusunda yeni bir değerlendirmeye ihtiyaç duymadığımızı, konunun gençlik değerlendirmelerinde fazlasıyla irdelendiğini ve güncelliğini koruduğunu belirtelim. Genç-Sen’den öteye bu tür araçları devrimin ihtiyaçları temelinde değerlendirebilmek tümüyle bir bakış ve somut deneyim sorunudur. Gerek devrimci mücadelenin evrensel deneyimi, gerek partimizin 23 yılı aşan pratiği yeterli birikimi sunmaktadır. Devrimci bakışın

kazanılması ve gerekli pratiğin örgütlenmesi bu birikimin döne döne incelenmesini, zenginleştirilmesini, kolektife maledilmesini gerektirmektedir.

5) Son olarak gençliğin yayınlar alanındaki sorumluluklarına değinmek istiyoruz. Merkezi gençlik yayınlarımız kendi alanlarında düzenli çıkarılabilen belli başlı örnekler durumundadır.

Tümüyle gençlik güçlerimize

yaslanmaları, her şeye karşın gençlik çalışmamızın iddia ve düzeyine önemli bir göstergedir. Elbette yerel katkıların çoğaltılması, niteliğinin güçlendirilmesi ve yaygın kullanımı açısından yaşanabilen yetersizliklerin giderilmesi gerekiyor. Yeni dönemde özellikle liseli gençlik yayının yerellerden beslenebilmesi ve etkin kullanımı çalışmamızın alacağı mesafeyi doğrudan belirleyecektir. Yanısıra hayli işlevsel oldukları sayısız deneyimle sabit olan yerel yayınlar/bültenler konusundaki zayıflamanın aşılması gerekmektedir. Öte yandan uzun bir süredir gündemde olduğu halde hayata geçirilemeyen site adımı da artık bir çözüme kavuşturulabilmelidir. Bu vesileyle bir kez daha MYO’ya kendi alanları ve sorunları üzerinden düzenli katkının bir diğer sorumluluk olarak gençlik güçlerimizin karşısında durmaya devam ettiğini de vurgulamak istiyoruz.

Gerek içinden geçmekte olduğumuz dönem, gerek gençlik alanındaki sorun ve sorumluluklar genç komünistleri çok daha güçlü bir devrimci irade, ısrar, moral ve özgüveni kuşanmaya çağırıyor. Genç komünistler mevcut sınırlara takılmaksızın partinin dönem kavrayışıyla donandıklarında, güne yüklenerek geleceğin devrimci patlamalarına gereğince hazırlanmalarının önünde bir engel kalmayacaktır.

(Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) Merkez Yayın Organı Ekim’in Kasım 2011 tarihli 276. sayısından alınmıştır)

“Gerek içinden geçmekte olduğumuz dönem, gerek gençlik alanındaki sorun ve sorumluluklar genç komünistleri çok daha güçlü bir devrimci irade, ısrar, moral ve özgüveni kuşanmaya çağırıyor.”

“Ekim Devrimi ve parti” etkinlikleri

Şanlı Ekim Devrimi'nin 94., Yeni Ekimlerin Partisi'nin 13. yılı vesilesiyle BDSP tarafından seminer ve etkinlikler gerçekleştirildi. Etkinliklerde 19 Kasım 2009'da katledilen TKİP militanı Alaattin Karadağ da anıldı.

Adana

Etkinlik, devrim ve sosyalizm yolunda ölümsüzleşenler anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından yapılan sunumda emperyalist-kapitalist düzenin yaşadığı çöküntü ve insanlığa yaşattığı yıkım nedeniyle tam bir iflas yaşadığına ve emekçi milyonların kapitalizmi sorgulayarak yeni arayışlar içerisine girdiğine değinildi. Ekim Devrimi'nin tarihsel anlamına ve bu devrimden öğrenmenin güncel önemine vurgu yapıldı. “Yeni Ekimler için ileri!” şiarıyla bin bir emek ve bedel pahasına var edilen yeni Ekimler'in Partisi'nin önemine dikkat çekildi. Yeni Ekimler'e ihtiyaç duyduğumuz bu dönemde, Yeni Ekimler'in Partisi selamlandı.

Etkinlik programı şiir dinletisi ile devam etti. Ekim Devrimi'nin yol göstericiliği ve güncelliğini anlatan ve bu uğurda ölümsüzleşenlere ithaf edilen sinevizyon gösterimi izlendi.

Etkinlik Ekim Devrimi'nin kazanımları ve deneyimleri üzerine yapılan söyleşi ile devam etti. Sonrasında hep birlikte söylenen devrimci ezgilerle etkinlik son buldu.

Esenyurt

Saygı duruşuyla başlayan etkinlikte BDSP tarafından “Ekim Devrimi ve parti” başlıklı sunum gerçekleştirildi.

BDSP temsilcisi konuşmasında Ortadoğu ve Avrupa'da yaşanan ayaklanmalara vurgu yaparak kapitalist sistemin tüm dünyada sorgulanmaya başladığını ifade etti. Dünyada bir buhranlar sürecinin yaşandığını, savaşların var olduğunu, bu süreçlerin devrimlerin habercisi olduğuna değinen temsilci, tüm gelişmelerin dünyada devrimci partilerin ihtiyacına ışık tuttuğuna dikkat çekerek 94. yılında Büyük Ekim Devrimi'nin tarihine ve deneyimlerine işaret etti. Ekim Devrimi'nin, Ekim Devrimi'nin yaratıcısı işçi sınıfı ve onun Bolşevik Partisi'nin hala aşılabilen bir pratiği olduğunu dile getirdi. Devrimci ideoloji, devrimci sınıf ve devrimci örgütün bütünleşmesinde ancak sınıf devrimlerinin yaşandığını, Almanya işçi sınıfının tarihini de aktararak anlattı.

Bolşevik partisini devrimin partisi yapan olgunun, Marksizm'in kılavuzluğunda onun devrimci eyleminde, tüm gerici süreçlere rağmen sınıfın içinde örgütlenmesinde, devrimci ihtilalci parti konumunda ısrarında olduğunu ifade etti. Ardından süreci Türkiye cephesinden değerlendiren BDSP temsilcisi 13. yılında Yeni Ekimlerin Partisi'ni yaratan koşulları, gelişim süreçlerini, sol hareketin tarihi içerisinde anlattı.

Bugün sosyal yıkım saldırılarının arttığı, Kürt halkına yönelik saldırıların arttığı bir süreçte gösterilen direnişe en büyük katkının partilerin birbirine yedeklenmesinde değil sınıfın birleşmesinde olacağını söyledi.

Sonraki bölümde ise, etkinliğe katılan işçi ve emekçiler başlıklara ilişkin düşüncelerini ifade etti ve sorular sordu. Etkinliğe farklı sektörlerden 60 işçi ve emekçi katıldı.

Sefaköy

Sefaköy BDSP tarafından gerçekleştirilen etkinliğe canlı ve coşkulu bir atmosfer hakimdi. Sahnenin

arkasında “Parti, Sınıf, Devrim” pankartı asıldı. Etkinlikte işçi sınıfının öncü partisinin gerekliliği ve bu topraklardaki Yeni Ekimlerin Partisi'nin sınıfla bütünleşmesinin acil bir ihtiyaç olduğu dile getirildi.

Saygı duruşuyla başlayan etkinlikte “Ekim Devrimi Yolumuzu Aydınlatıyor” sinevizyonu izlendi. Ardından Sefaköy İşçi Kültür Evi'nin hazırlamış olduğu Nazım Hikmet'in “Tanya” adlı şiiri sunuldu.

BDSP adına gerçekleştirilen konuşma ile Ekim Devrimi'nin önemi bir kez daha vurgulandı. Ekim Devrimi'nin tarihin gördüğü ikinci işçi iktidarı olduğu, işçi sınıfına kurtuluşun yolunu gösterdiği, anayasal veya düzen içi çözümlerin yerine özel mülkiyete dayalı kapitalist düzenin yıkılması gerektiğini gösterdiği söylendi. Devrimde işçi sınıfının rolüne vurgu yapılan konuşmada Ekim Devrimi'nde Bolşevik Parti'nin önemi öne çıkartıldı. Ekim Devrimi'nin derslerinden birisinin de tek ülkede sosyalizmin tüm sonuçlarıyla gerçekleştirilemeyeceğinin, sosyalizmin bir dünya sistemi olduğunun görülmesi olduğu ifade edildi. Ayrıca ulusal kurtuluş mücadelelerine de değinildi. Ulusal kurtuluşun günümüz emperyalist-kapitalist dünyasında sınıfsal kurtuluşa bağlı olduğu Ekim Devrimi'nin bunun göstergesi olduğu söylendi.

Etkinliğin ilk bölümü Ekim Devrimi'nin tarihsel anlamı üzerine şekillenirken ikinci bölümde ise işçi sınıfının öncü partisi ve rolü üzerinde duruldu. BDSP adına gerçekleştirilen konuşma ile etkinliğin ikinci bölümünde yapılmak istenen vurgu tamamlandı. Konuşmada bu topraklardaki Yeni Ekimler mücadelesinden bahsedildi. Güncel sorumluluklardan, kadrolaşma sorunundan ve fabrikalar temelinde örgütlenmenin gerekliliğinden bahsedildi.

Devrimci türküler ve bir sanatçının bağlama eşliğinde sunduğu dinletiyi devam eden etkinlikte bir liseli de tulum çaldı. Birçok yöreden halk ezgileri eşliğinde halaylar çekildi, horonlar tepildi.

Ankara

Ankara'da sınıf devrimcileri tarafından “Ekim Devriminin 94. Yılında Sosyalizm Kazanacak!” şiarıyla Pir Sultan Abdal Kültür ve Dayanışma Derneği Ankara Şubesi'nde bir etkinlik düzenlendi.

Etkinlik kısa bir açılış konuşmasının ardından saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından 1917 Ekim Devrimi'nin tarihsel olarak kapitalizme, ayrıcalıklı sınıflara inen bir tokat olduğu ve gerçekleşen devrimin halen etkilerinin sürdürdüğü ve tarihteki yerini koruduğuna dair kısa bir sunum yapıldı. Ardından Mamak İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu Ekim Devrimi'ni anlatan bir şiir dinletisi sundu.

Şiir dinletisinden sonra BDSP temsilcisi bir sunum gerçekleştirdi. Öncelikle Ekim Devrimi'nin tarihsel önemine değinilen sunumda; Tunus-Mısır dersleri ışığında o bölgede işçi sınıfı ve emekçilerin hareketlenmelerine öncülük edecek bir sınıf partisi

13 Kasım 2011 | Ankara

olmadığına değinerek, devrimci sınıf partisinin önemine vurgu yaptı. Bu topraklarda devrimci-sol yapıların sınıfla mücadele etmedikleri sürece nihai hedefe ulaşamayacağını aktararak Parti-sınıf-devrim çizgisine dikkat çekti. Ardından söyleşi bölümüne geçildi.

Söyleşide Ekim Devrimi'nin kazanımlarına değinilerek, ulusal soruna bakıştan, kadın sorununa, demokrasi sorunundan çevre-doğa sorunlarına, kültür-sanat sorununa kadar güncel örneklemeler ve değerlendirmeler yapıldı. Sınıf mücadelesine dayanmayan hiçbir hareketin nihai hedef olan sosyalizme ulaşamayacağı ve Ekim Devrimi'nin 94. yılında mücadeleye yol gösterdiği vurgulanarak etkinlik bitirildi.

Ümraniye

Ümraniye BDSP OSİM-DER'de seminer gerçekleştirdi.

Seminerin yapıldığı salonda “Ekim Devrimi 94, Yeni Ekimlerin Partisi 13. yılında, parti, sınıf, devrim! / BDSP” ozaliti asıldı. Ayrıca parti şehitlerinin resimlerinin yer aldığı bir köşe yapıldı. Seminer başlamadan önce “Ekim devrimi ve parti davası” isimli sinevizyon gösterime sunuldu. Sonrasında Ekim Devrimi'nin tarihsel önemini ve süreçlerini ele alan bir sunum gerçekleştirildi. Devrimci sınıf partisinin güncel önemi üzerinde duruldu. Türkiye ve dünyada gelişen koşullara vurgu yapılırken devrimin aciliyeti ve sınıf partisinin devrime soluksuz hazırlanması gerekliliği üzerine bir anlatım yapıldı.

Aranın ardından “Ya barbarlık ya sosyalizm” isimli sinevizyon gösterildi. Sinevizyondan sonra tekrar tartışma ortamı yaratıldı. Bu bölümde özellikle sosyalizmin aciliyetinden bahsedildi. Kar üzerine kurulu kapitalist düzenin insanlığa aykırı bir düzen olduğuna değinildi.

Kızıl Bayrak / Adana - Esenyurt – Küçükçekmece - Ankara - Ümraniye

AÜ'de Ekim Gençliği faaliyeti

Ankara Üniversitesi DTCF ve Cebeci Kampüsü'nde Ekim Gençliği çalışmaları yaygın bir şekilde devam ediyor. Bu kapsamda “Özgürlük, devrim ve sosyalizm için parti davasına omuz ver” üst başlıklı Ekim Gençliği imzalı bildiri ve ozalitle okulun önemli noktalarına asıldı.

Bunun yanı sıra “Deprem değil kapitalizm öldürür”, “Ekim Devrimi'nin 94., Yeni Ekimler'in

Partisi 13. yılında! Sosyalizm için parti sınıf devrim”, “Ekim Devrimi 94 yıldır işçi sınıfı ve ezilenlere yol gösteriyor! Yeni Ekimlerin Partisi 13. mücadele yılında!”, “Kırlı savaşa son - Kürt halkına özgürlük! Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!” şiarlı afişler de yaygın bir şekilde kullanıldı.

Ekim Gençliği / Ankara Üniversitesi

Avrupa'da siyasal gelişmeler ve sınıf mücadelesi

Büyük bir mali kriz içerisinde bulunan Yunanistan ve İtalya'da geçtiğimiz günlerde çarpıcı gelişmeler yaşandı. Yunanistan'da mevcut hükümet istifasını sunarken, yerini mali tekellerde üst düzey görev yapmış bir AB bürokratinin yönetiminde bir kabine aldı. Hemen sonra ise İtalya'da benzer gelişmeler görüldü. Arsız bir sermaye baronu olan başbakan Berlusconi istifa ederken onun koltuğuna da yine mali sermayenin kıdemli bir yöneticisi olan bir başka AB bürokrati oturdu. Böylelikle de her iki ülkede de seçim yoluyla gelen hükümetler düşerken yerlerini seçme bürokratları aldı. Zincirleme olarak yaşanan bu değişimin giderek sıradaki bir dizi AB üyesi ülkede de yaşanması genel bir beklenti durumunda.

Yunanistan ve İtalya'daki gelişmeler, işlerin olağan biçimlerde yürütülemediğinin açık bir itirafıdır. Ekonomik ve mali kriz siyasi bir krizle birleşince, egemenler parlamento gibi göstermelik burjuva temsil mekanizmalarını da bir ayak bağı olarak gördüler. Bundan dolayı da her iki ülkede de idare, dolaysız biçimde emperyalistlerin ve mali sermayenin memurlarına bırakıldı. Tıpkı 2001 ekonomik ve mali krizinin ardından Türkiye'de idarenin DB memuru Derviş'in ellerine bırakılması gibi...

Şu durumda açıktır ki bu her iki ülkenin yönetimine dolaysız biçimde tekeli burjuvazi ve gerçekte de Alman ve Fransız emperyalizmi egemendir. Elbette bu yeni bir durum değildir, fakat gelinen yerde bu güçlerin artık bu egemenliği saklamak için paravan kullanmaya gerek duymadıkları görülmektedir. Son gelişmelerin kanıtlaştığı temel gerçeklerden birisi kuşkusuz ki budur. Öyle ki bu iki ülkedeki siyasal gelişmelerde, bu iki emperyalist güç tayin edici bir rol oynamıştır. AB kurumları aracılığıyla bu ülkelerde uygulanmak üzere ağır ekonomik ve sosyal yıkım programları dikte edilmiştir. Yürürlüğe sokulan programlar fayda etmediği ölçüde ise giderek daha ağırlarıyla değiştirilmiştir. Sonuçta yıkım programlarının uygulanması işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesiyle zorlaştığı ölçüde, olağanüstü yönetim biçimleri de kaçınılmaz olmuştur.

Yunanistan'da mali kriz patlak verdikten sonra kurulan Papandreu hükümetinin akıbeti tam olarak böyle olmuştur. AB tarafından dikte edilen sayısız sosyal kesinti ve yıkım planını uyguladıktan sonra yıpranan bu hükümet, krizin daha da ağırlaşması üzerine gündeme getirilen daha kapsamlı ve acımasız yıkım programını uygulama gücü gösteremeyince AB'nin emperyalist şefleri tarafından kaba ve onur kırıcı biçimde ipi çekilmiştir. İtalya'da ise yarattığı skandallarla yıpranmış ve İtalyan halkının nefretini kazanmış olan Berlusconi'nin varlığı da fırsata çevrilmiş ve ağırsız biçimde bir teknokratlar hükümeti kurulmuştur.

Bu gelişmeler kuşkusuz ki bu ülkelerdeki emperyalist egemenliğin pekiştirilmesi demektir aynı zamanda. Kapitalist kriz, emperyalist-kapitalist sistem içerisindeki eşitsizlikleri büyütürken, öne çıkan büyük güç merkezlerinin egemenliklerinin genişlemesi ve aynı zamanda derinleşmesi anlamına gelmektedir. Yunanistan ve İtalya'da yaşanan da budur. Bu nedenle bu süreç, Alman ve Fransız emperyalizminin, asıl olarak da Alman emperyalizminin artan büyük gücüne ve egemenliğine dolaysız bir kanıt olmuştur.

Diğer taraftan bu gelişmeler yıllardır bir "Uygurluk ve demokrasi projesi" olarak cilalanan AB'nin gerçek niteliğine de ışık tutmuştur. AB gerçekte bir emperyalist

egemenlik projesidir. Bugüne kadar sahip olunan ekonomik avantajlar kullanılarak bu projenin üstü bir ölçüde örtülmüştür. Fakat kapitalist krizin derinleşmesi, mali spekülasyonlarla şişirilmiş kredi balonunun patlaması ve artan emperyalist rekabet bu avantajların sonunu getirdi. Bu ölçüde de zayıf halkalarından başlayarak sistem çöküşe geçerken, faturanın da bu ülkelerin emekçilerine çıkarılması gündeme geldi. Bu da haliyle sınıf mücadelelerini şiddetlendirirken beraberinde siyasal bir krizi de ortaya çıkardı. Bu ölçüde AB'nin üzerine geçirilmiş tüm cilalar dökülürken, bu birliğin gerisindeki tüm gerici öz tüm hatlarıyla açığa çıkmış oldu.

Kuşkusuz ki emperyalistlerin bu olağanüstü yönetim biçimlerine başvurmalarının en önemli nedeni büyüyen sınıf mücadelesidir. Mevcut hükümetler, emekçilere yönelik saldırı planlarını uygulayarak büyük bir yıpranmışlık içerisindeydiler ve düzen partileri içerisinde onların yerini dolduracak işlevsel bir alternatifleri de yoktu. Zaten hangi burjuva hükümeti olursa olsun şu durumda uygulayacakları programları da tektir. Bu programlar emperyalist şefler ve mali tekellerin yöneticilerince hazırlanmış ağır yıkım programlarıdır. Bu haliyle de bu programları uygulama iradesi ve gücü bugünkü burjuva parlamenter sisteminin koşullarında ortaya çıkarılamamaktadır. Bu durumda da emekçi düşmanı acımasız yıkım programlarını zaman kaybetmeden sakınmasız bir biçimde uygulamak üzere olağanüstü

rejimler ortaya çıkmaktadır.

Bunun sonucu sınıf mücadelesini bastırmak üzere acımasız bir baskı ve zorbalık demektir. Kuşkusuz ki bugünkü olağanüstü rejimler bu yolda atılmış adımlardır ve sınıf mücadelesinin şiddetlenmesine bağlı olarak daha koyu bir gerici ve daha azgın polis rejimleri olarak yüzlerini göstereceklerdir.

Elbette gelişmeler bu iki ülkeyle sınırlı değildir ve kalmayacaktır da. İki ülkede yaşananlar sistem ölçeğinde bir genelliğe sahip. Dahası sadece AB ile sınırlı da değildir. Ekonomik kriz, derinleşen siyasi bir krizle birleşiyor, beraberinde de sınıf mücadelesi sertleşiyor ve genelleşiyor. Egemenler de bu ölçüde önlemlerini alıyor, olağanüstü rejimleri gündeme getiriyor, gerici ve saldırganlığı tırmandırıyorlar. Böylelikle de bugüne kadar paravan olarak kullanılan parlamenter biçimleri bir yana atarak faşist özlerini ortaya seriyorlar.

Bu gelişmeler yaşadığımız çağın, "Bunalımlar, savaşlar ve devrimler çağı" olduğunu bir kez daha kanıtıyor sadece. Kapitalist bunalım derinleşiyor, emperyalist-kapitalist rekabet keskinleşiyor, emperyalist-kapitalist sistem içerisinde hegemonya mücadeleleri büyüyor, gerici savaş ve saldırganlık politikaları tırmanıyor, sınıf mücadelesi şiddetlenirken, faşist baskı, terör ve gerici gemi azıya alıyor... İşte çevre sadece bağımlı ülkelerde değil kapitalist metropollerde de tüm bu olgular baş döndürücü bir biçimde ortaya çıkıyor ve her bakımdan olgunlaşıyor.

Bu koşullar da kuşkusuz ki devrim ve devrimci partileri tarih sahnesine çağırıyor. Onların varlığını zorunlu ve acil bir ihtiyaç haline getiriyor.

İtalya'da kriz derinleşiyor

Kriz içinde debelenen İtalya'da AB'nin istediği doğrultusunda hazırlanan "reform paketinin" Senato'dan sonra 12 Kasım günü Temsilciler Meclisi'nde de onaylanmasının ardından Başbakan Berlusconi istifasını sundu.

Oylama sonrasında Cumhurbaşkanlığı sarayı önünde toplanan yaklaşık 2 bin kişi saldırı paketinin onaylanmasını ve krizin baş aktörü olarak gördükleri Berlusconi'yi protesto ettiler. Eylemciler Berlusconi'ye "Soytarı" ve "Mafyasın sen" şeklinde bağırarak tepkilerini dile getirdiler.

Saldırıları Monti'yle sürecek

Berlusconi'nin yerine, Cumhurbaşkanı Napolitano'nun kısa süre önce hayat boyu senatör ilan ettiği Mario Monti getirildi. 1994-2004 yılları arasında Avrupa Birliği Komisyonu İç piyasalar, Gümrük ve Vergilendirme Komiserliği yapan Mario Monti, halen Trilateral Komisyon'da Avrupa'yı temsil ediyor. Trilateral Komisyon, ABD, Avrupa ve Asya

sermayesinin, küreselleşmeyi ve uluslararası kapitalizmin çıkarlarını savunacak liderler yetiştiren bir kurum.

Krizin faturasının "kemer sıkma" adı altında kapsamlı sosyal yıkım saldırılarıyla emekçilere kesilmek istendiği ülkede, 2012'nin Şubat ayı için de erken seçim öngörüsünde bulunuluyor.

AB'nin talebi üzerine hazırlanan "reform paketi" toplam 45 milyar Euro tutarında bütçe kesintisi öngörüyor.

Yerel ve bölgesel yönetimler için ayrılan bütçelerde 2012'de 6 milyar euro, 2013'te 3.5 milyar euro kesinti düşünülüyor. Ayrıca emekliye ayrılan kamu emekçilerinin, emeklilik tazminatları da iki yıl gecikmeyle ödenecek. Yine kadın kamu emekçilerinin 2015'ten itibaren emeklilik yaşı 65'e çıkarılıyor.

Ayrıca pakette sendikaları işlevsizleştirecek maddeler de var. İşten çıkarmalar için de kapitalistlere kolaylık sağlayacak düzenlemeler yer alıyor. Konut, ikinci ev, taşıt vb. için ödenen vergilerde de artış talep edilirken eğitim alanında da kısıntılara gidiliyor.

Avrupa Birleşik Devletleri Sloganı Üzerine

V. İ. Lenin

Sotsial-demokrat'ın 40. sayısında, yurt dışındaki Parti gruplarımızın konferansının "Avrupa Birleşik Devletleri" sloganı sorununu, sorunun *ekonomik* yanının basında tartışılmasından sonra ertelemeyi kararlaştırdığını haber verdik.

Konferansımızda bu sorun üzerindeki tartışma, tek yanlı siyasal bir niteliğe bürünmüştü. Belki de bu, kısmen, Merkez Komitesi Bildirisinin doğrudan bu sloganı siyasal bir slogan olarak formüle etmesi ("ivedi siyasal slogan..." deniyor orda) ve bunu yalnızca cumhuriyetçi bir Avrupa Birleşik Devletleri sloganı olarak ileri sürmekle kalmayıp, bu sloganın "Alman, Avusturya ve Rus monarşilerinin devrimle alaşağı edilmesi olmaksızın" anlamsız ve yanlış olduğu konusunu özellikle vurgulaması yüzündendi.

Sorunun böyle, bu özel sloganın siyasal bir değerlendirilmesi *terimleri içinde* konulmasına -örneğin bunun sosyalist devrim sloganını gölgeleyeceği ya da zayıflatacağı gerekçesine dayanarak- karşı çıkmak kesenkes yanlıştır. Gerçekten demokratik bir doğrultudaki siyasal değişimler ve hele de siyasal devrimler, hiç bir zaman ve hiç bir koşul altında bir sosyalist devrim sloganını gölgeleyemez ya da zayıflatamaz. Tersine sosyalist devrimi yakınlaştırır, tabanını genişletir, küçük-burjuvazinin yeni kesimlerini ve yarı-proleter yığınları sosyalist savaşıma çeker. Öte yandan, siyasal devrimler, tek bir edim olarak değil de, en keskin sınıf savaşımının, içsavaşın, devrimlerin ve karşı-devrimlerin çalkantılı siyasal ve iktisadi altüst oluşları bir dönemi olarak değerlendirilmesi gereken sosyalist devrimin seyri içinde kaçınılmazdır.

Ama, Rusya'nın başı çektiği, Avrupa'nın en gerici üç monarşisinin devrimle alaşağı edilmesine bağlı olarak konan cumhuriyetçi bir Avrupa Birleşik Devletleri sloganı, siyasal bir slogan olarak oldukça sağlam bir slogan olmakla birlikte, gene de bunun ekonomik anlam ve önemi şeklindeki son derece önemli soru ortada durmaktadır. Emperyalizmin ekonomik koşulları -yani sermaye ihracı ve dünyanın "ileri" ve "uygar" sömürgeci güçler arasında paylaşılmış olması- açısından, kapitalizm altında bir Birleşik Avrupa Devletleri ya olanaksızdır ya da gericidir.

Sermaye, uluslararası ve tekelci hale gelmiştir. Dünya, bir avuç Büyük Güç, yani ulusların büyük yağmasında ve ezilmesinde başarılı olan güçler arasında bölünmüştür. Avrupa'nın dört büyük gücü- İngiltere, Fransa, Rusya ve Almanya, 250.000.000'dan 300.000.000'a değişen nüfusları ve 7.000.000 kilometre karelik alanlarıyla- *hemen hemen* 500.000.000'lük (494.500.000) bir nüfusa ve 64.600.000 kilometrekarelik bir alana, yani yer yüzeyinin (kutup bölgelerini katmazsak 133.000.000 kilometrekare) hemen hemen yarısına sahip olan sömürgeleri ellerinde tutmaktadırlar. Buna, bir "kurtuluş" savaşı vermekte olan yağmacılar tarafından, yani Japonya, Rusya, İngiltere ve Fransa tarafından şu sırada parça parça edilmekte olan üç Asya devletini, Çin, Türkiye ve İran'ı ekleyin. Yarı-sömürge (gerçekten bunlar şimdi onda-dokuz sömürgelerdir) denebilecek bu üç Asya ülkesinde 360.000.000 insan vardır ve alanları 14.500.000 kilometrekaredir (hemen hemen bütün Avrupa'nın alanının bir-buçuk katı).

Ayrıca, İngiltere, Fransa ve Almanya 70.000 milyon rubleye varan bir sermayeyi dışarı yatırmışlardır. Bu küçücük miktardan "meşru" bir kârı, yılda 3.000 milyon rubleyi aşan bir kârı güvenceye alma işlevi, ordularla ve donanmalarla donatılmış ve

“Kapitalizm altındaki bir Avrupa Birleşik Devletleri, sömürgeleri paylaşma anlaşmasıyla birdir. Oysa kapitalizm ortamında kuvvetten başka paylaşma temeli, paylaşma ilkesi yoktur.”

"Bay Milyon"un oğulları ve biraderlerini sömürgelerde ve yarı-sömürgelerde genel vali, konsolos, elçi, her türden resmi memur, papaz ve öteki asalaklar olarak "yerleştiren" hükümet adı verilmiş milyonerlerin ulusal komiteleri tarafından yürütülür.

İşte yeryüzünün 1.000 milyon kadar insanının bir avuç Büyük Güç tarafından soyulması, kapitalizmin en yüksek gelişme döneminde böyle örgütlenmiştir. Kapitalizm altında başka örgütlenme olanağı yoktur. Sömürgelere, "etki alanlarına", sermaye ihracına son vermek mi? Bunun olanaklı olduğunu düşünmek, her pazar zenginlere hristiyanlığın yüce ilkelerini vaazeden ve onlara, yoksullara yılda birkaç bin milyon değilse de, hiç olmazsa birkaç yüz ruble vermelerini öğütleyen sıradan papazın düzeyine düşmek demektir.

Kapitalizm altındaki bir Avrupa Birleşik Devletleri, sömürgeleri paylaşma anlaşmasıyla birdir. Oysa kapitalizm ortamında kuvvetten başka paylaşma temeli, paylaşma ilkesi yoktur. Bir mülti milyoner, kapitalist bir ülkenin "ulusal gelirini", "yatırılan sermayeye orantılı olarak" paylaşmak dışında (fazladan bir primle birlikte, ki böylece en büyük sermaye, payı olandan fazlasını alır), başkasıyla paylaşamaz. Kapitalizm, üretim araçlarında özel mülkiyet ve üretimde anarşidir. Bu temele dayanan "adil" bir gelir bölüşümünü vaazetmek prudonculuktur, ahmakça darkafalıktır. Bölüşüm "kuvvet oranının" dışında olamaz. Ve kuvvet, ekonomik gelişmenin ilerlemesiyle değişir. 1871'den sonra Almanya, Fransa ve İngiltere'den üç ya da dört kat daha hızlı güçlenmiş; Japonya ise, Rusya'dan hemen hemen on kat daha hızlı güçlenmiştir. Kapitalist bir devletin gerçek gücünün sınanmasında savaştan

daha başka bir yol yoktur ve olamaz da. Savaş, özel mülkiyet ilkeleriyle çelişmez — tersine, bu ilkelerin doğrudan ve kaçınılmaz bir sonucudur. Kapitalizmin koşullarında tek tek girişimlerin, ya da tek tek devletlerin eşit ekonomik büyümesi olanak dışıdır. Kapitalizm koşullarında dönemsel olarak bozulan dengenin yeniden kurulmasında, sanayide bunalımdan ve siyasette de savaştan başka bir araç yoktur.

Kuşkusuz, kapitalistler arasında ve güçler arasında *geçici olarak* anlaşmalar olabilir. Bu anlamda, *Avrupa* kapitalistleri arasında bir anlaşma olarak, bir Birleşik Avrupa Devletleri olanağı vardır. ... ama ne için bir anlaşma? Yalnızca Avrupa'daki sosyalizmi ortaklaşa ezmek, sömürgelerin bugünkü bölüşülmesinde haklarının yendiğini düşünen ve son yarım yüzyılda, yaşlılıktan çürümeye başlayan geri ve monarşist Avrupa'dan çok daha büyük bir hızla güçlenen Japonya ve Amerika'ya *karşı* sömürge yağmasını ortaklaşa korumak amacıyla. Amerika Birleşik Devletleri'yle kıyaslandığında, Avrupa, tüm olarak ekonomik durgunluğu simgeler. Bugünkü ekonomik temel üzerinde, yani kapitalizm koşullarında, bir Avrupa Birleşik Devletleri, Amerika'nın daha hızlı gelişmesini geciktirmek için gericiğin örgütlenmesi anlamını taşır. Demokrasi ve sosyalizm davası denince yalnızca Avrupa'nın akla geldiği dönemler bir daha geri dönmek üzere geçip gitmiştir.

(Yalnız Avrupa değil), bir Dünya Birleşik Devletleri, -komünizmin tam zaferi, demokratik devlet de dahil olmak üzere, devletin toptan yokolmasını sağlayana dek- bizim sosyalizme bağladığımız ulusların birliğinin ve özgürlüğünün devlet biçimidir. Ne var ki, ayrı bir slogan olarak bir Dünya Birleşik Devletleri sloganı pek doğru sayılmaz, birincisi, sosyalizmle içiçe geçtiğinden ötürü; ikincisi de, tek bir ülkede sosyalizmin zaferinin olanaksız olduğu anlamında yanlış yorumlara yolaçabileceği ve aynı zamanda da, böyle bir ülkenin öteki ülkelerle ilişkileri açısından da yanlış anlamalara neden olabileceğinden ötürü doğru sayılmaz.

Eşitsiz ekonomik ve siyasal gelişme, kapitalizmin mutlak yasasıdır. Böylece, sosyalizmin zaferi, önce birkaç, ya da hatta yalnızca bir tek kapitalist ülkede olanaklıdır. Bu ülkenin başarılı proletaryası, kapitalistleri mülksüzleştirdikten ve kendi sosyalist üretimini örgütledikten sonra, öteki ülkelerin ezilen sınıflarını kendi davasına çekerek, bu ülkelerde kapitalistlere karşı ayaklanmalara yolaçarak, ve sömürücü sınıflara ve onların devletine, gerektiğinde silahlı kuvvetlere bile karşı koyarak, dünyanın geri kalanının, kapitalist dünyanın *karşısına* çıkacaktır. Proletaryanın, burjuvaziye alaşağı ederek zafere kavuşacağı toplumun siyasal biçimi bir demokratik cumhuriyet olacaktır, ki bu, o ulusun ya da ulusların proletaryasının, daha sosyalizme geçmemiş bulunan devletlere karşı savaşımında güçlerini giderek daha çok merkezileştirecektir. Ezilen sınıfın, proletaryanın diktatörlüğü olmaksızın sınıfların ortadan kaldırılması olanaksızdır. Ulusların sosyalizmde özgürce birleşimi, sosyalist cumhuriyetlerin geri kalmış devletlere karşı az çok uzun ve kararlı bir savaşımı olmaksızın olanaklı değildir.

İşte bu nedenlerden ötürü ve RSDİP'nin yurtdışı bölümlerinin konferansında yinelenen tartışmalarından sonra ve konferanstan sonra, Merkez Organın yazıkurulu, Avrupa Birleşik Devletleri sloganının doğru olmadığı sonucuna ulaşmıştır.

Ağustos, 1915

(*"Marx-Engels-Marksizm"*, Sol Yayınları)

Wall Street eylemcileri pes etmiyor

Wall Street'i İşgal Et" eylemcileri Zucotti Park'ta kurdukları kampa 15 Kasım sabahı gerçekleştirilen polis saldırısının ardından eylem alanlarına geri dönmeye başladılar.

Polis terörüne maruz kalan eylemcilerin geri dönüşü, saldırıdan bir gün sonra açıklanan ve "eylemcilerin parka dönmeleri mümkün ancak parkta kamp kurmaları yasaya aykırı" ifadelerine yer verilen mahkeme kararının ardından gerçekleşti.

Polis terörünü yargı terörü izledi

New York Yüksek Mahkemesi'nde görülen Zucotti Parkı'nın boşaltılma kararı duruşmasında eylemcilerin avukatları "kampın anayasa tarafından garanti altına alınmış olan protesto hakkına uygun olarak gerçekleştiğini" belirttiler.

Ancak mahkeme heyeti, "parka yerleştirilen çadır ve jeneratörler parkın sahiplerince tanımlanan kullanım amacına uygun olmadığına" karar vererek avukatların talebini reddetti. Böylece mahkeme, New York Belediyesi ve polis işbirliğinde gerçekleştirilen parkı boşaltma kararını onaylamış oldu.

Kararın ardından Zucotti Parkı çevresinde kurulmuş polis barikatları kaldırıldı ve eylemcilerin tek sıra halinde parka girmelerine izin verildi.

Parka yeniden akın eden eylemcilerden biri, "Mahkeme kararı ne olursa olsun eylemlere devam

etmekte kararlıyız" açıklamasında bulundu.

Şafak operasyonu yapılmıştı

New York Belediye Başkanı Michael Bloomberg tarafından "güvenlik ve kamu düzenini tehdit etme" bahanesiyle polis tarafından boşaltılan Zucotti Park, dünya geneline yayılan eylemlerin merkezi konumundaydı. Polis tarafından gerçekleştirilen şafak operasyonu sonucu 200'den fazla gösterici gözaltına alınmıştı.

Boşaltılan parkı görevliler tarafından temizlenirken, protestocuların eşyaları polis ve temizlik görevlileri tarafından çöpe atılmıştı.

Saldırıları birbirini izledi

Eylül ayında başlayan ve giderek dünya çapına yayılan eylemler son zamanlarda sistematik bir biçimde devlet terörünün hedefi oldu.

Oakland, Denver, Colorado, Salt Lake City ve Utah'daki eylem alanları geçtiğimiz günlerde polis tarafından boşaltılmıştı.

California'daki Berkeley Üniversitesi kampüsünde öğrenciler tarafından kurulmaya çalışılan kampa da çevik kuvvet polisleri engel olmuşlardı. Yaşanan çatışmada 40 öğrenci gözaltına alınmıştı.

Frankfurt'ta kitlesel anti-kapitalist yürüyüş

"İşgal et" eylemleri çerçevesinde Almanya'nın Frankfurt şehrindeki Avrupa Merkez Bankası önünde süren eylemler, 12 Kasım günü merkezi olarak Frankfurt ve Berlin'de gerçekleştirilen protestolarla daha güçlü bir noktaya taşındı.

Demokratik kitle örgütlerinden Attac, Occupy ve Naturfreunde'nin "Bankalar Dolaplara" şiarıyla düzenlediği eyleme çok sayıda kitle örgütü ve sendika destek verdi.

Frankfurt Kaisersack'ta başlayan eylemde, çadırlarda kalan bir gösterici konuşma yaptı. Çadır eylemlerine herkesin destek vermesini isteyen eylemci deneyimlerini aktardı. Bu sistemin insanları hasta yaptığına değinen eylemci, "Beraber çadırdaki kaldığımız bir arkadaşımız günde 2-3 adet anti-depresyon ilacı alıyordu. Fakat bu eylemlere katıldıktan sonra artık buna gerek duymuyor. Buradaki dayanışma en büyük ilaç" şeklinde konuştu. Başka bir dünyanın mümkün olduğunu söyleyerek konuşmasını noktaladı.

Anarşist yazar Michael Wilk ise bir kapitalistin "Eğer insanlar kapalı kapılar ardında yapılan konuşmaları bilseler, yarın hemen devrim olur" sözlerini hatırlattı. Wilk'in sistemi sert bir dille eleştiren konuşması kitle tarafından sürekli alkışlarla kesildi. Konuşmanın ardından yürüyüş başladı.

Bankaların bulunduğu bölgeye geldikten sonra yürüyüş ikiye ayrıldı. Amaç bankaların bulunduğu bölgeyi insan zinciri oluşturarak bloke etmektir. Miting alanına gelene kadar bankalar insan zinciriyle bloke edildi.

Miting alanında yapılan konuşmalar ise enternasyonal niteliği açısından oldukça anlamlıydı. Öncelikle Mısır'dan katılan bir eylemci yaşadıkları süreci anlattı. Hala cezaevinde 150 bin kadar politik tutsağın olduğunu vurgulayan eylemci, Amerika'nın Ortadoğu'yu demokratikleştirme için başlattığı işgalin koca bir yalan olduğunu söyledi.

Ardından Yunanistanlı bir konuşmacı söz aldı. "Konuşmama Türkiyeli komünist bir şair olan Nazım Hikmet'ten alıntı yaparak başlamak istiyorum" diyen konuşmacı, düzenlenen eylemlerden dolayı artık sınırlardan söz etmenin imkansız olduğunu ve bu eylemlerin insanları bir bütün haline getirdiğini vurguladı.

İspanyol bir konuşmacı ise insanların birleşerek eylemler yaptıklarında yenemeyecekleri hiçbir gücün olmadığını vurgulayarak ülkesindeki gelişmeleri aktardı.

Almanya'da tanınan bir kabaret olan Georg Schramm ise konuşmasında üncel gelişmeleri ince bir alayla ele alıp eleştiriye konu etti.

IGMetall adına da bir konuşmanın yapıldığı eylem bir rock müzik grubunun sahne almasının ardından sone erdi.

10 bin kişinin katıldığı eylemde büyük bir gençlik kitlesi vardı. Diğer bütün gösterilerde olduğu gibi, kapitalizm eleştirisi ve başka bir dünyanın mümkün olduğuna dair vurgular güçlüydü. Çok sayıda gösterici Marx'ın resimlerinin ve sözlerinin olduğu dövizler taşıdı.

Aynı gün Berlin'de de düzenlenen mitingle beraber, Almanya'da yaklaşık 18 bin kişi alanlara çıktı.

Kızıl Bayrak / Frankfurt

Barcelona'da doktorlar isyanda

İspanya'nın Katalonya Bölgesi'nde bulunan Barcelona kentinde sağlıkta "tasarruf" uygulamaları protesto edildi. Doktorlar sağlık sisteminde yapılan kesintilere karşı iki günlük genel grev kararı alırken, Katalonya bölgesinde 16 binden fazla kamu çalışanının katıldığı gösteriler düzenlendi.

Yer olmadığı gerekçesiyle dört hastaneden geri çevrilen Maria del Carmen'in hayatını kaybetmesi üzerine öfke büyüdü. Maria del Carmen'in kızı Natalia, anevrizma geçiren annesinin tedavi görmeden 65 saatten fazla beklediğini söyleyerek sistemi suçladı. Natalia, "Bu şimdiye kadar çalışan

ameliyathaneleri kapatanların suçu. Kesintiye gitmek için servisleri kapattılar, şimdi de bunun acısını halk çekiyor" dedi.

İspanya'daki otonom eyaletler merkez Madrid hükümetinden kriz gerekçesiyle kısıntıya gitmeleri konusunda baskı görünce, Katalonya'nın sağlık bütçesinde yüzde 10'luk kesinti yapıldığı bildirildi.

Doktorlar da bu gidişle birçok hastanenin kapısına kilit vurulacağını belirtti.

Eylemlere, eğitim sezonu başladığından bu yana sekizinci kez gösteri düzenleyen orta öğretim öğretmenleri de katıldı.

Novartis'te işçi kıyımına tepki

Uluslararası ilaç tekeli Novartis'in İsviçre'de bir fabrikayı kapatmak istemesi eylemlerle karşılandı.

Novartis İsviçre'de Basel ve Niyon'daki (Kanton Vodusin) iki fabrikada üretim gerçekleştirirken iki binin üzerinde işçi çalıştırıyor. İsviçre'nin en köklü fabrikalarından biri olan Novartis, her sene kar ettiğini açıklayan bir firma. Her yıl bir öncesine göre karını katlayarak büyüyen Novartis'in 2010 yılı net karı 10 milyar dolarken, 2011 yılının ilk 9 ayını 8 milyar net karla kapattı. Bu tekelin genel müdürüne yıllık 20 ile 40 milyon FR arasında ücret ödeniyor.

Rakamlar böyle olmasına rağmen, "yeniden yapılanma" adı altında 2020 yılına kadar 20 milyon FR tasarruf sağlamak için Niyon'daki fabrikayı kapatmak istiyorlar. Bu fabrikada çalışan 600 işçinin tamamını ve İsviçre çapında bin yüz işçiyi kapı dışarı etmek

istiyorlar. Niyon'daki bu fabrika için yan ve ek üretim gerçekleştiren 2500 kişinin çalıştığı küçük sanayi bölümlerindeki işçilerin de iş güvenceleri tehlikeye düşmüş bulunuyor.

Bu durumu kabul etmeyen Novartis işçileri ve sendika, çeşitli eylem ve etkinliklerle seslerini kamuoyuna duyurmaya çalışıyorlar. İlk eylemlerini iki hafta önce Basel'de gerçekleştiren Novartis işçileri, 12 Kasım günü de Niyon'daydılar. Eyleme 2500 kişi katılım sağladı.

Ayrıca işçiler ve sendikanın arkasında Kanton Vodusin'in tümünde önemli bir kamuoyu desteği var. Geniş bir kamuoyu, Novartis'in bu girişimini meşru bulmadığını ve fabrikanın kapanmasını gerektiren hiçbir neden olmadığını belirtiyor.

Kızıl Bayrak / Lozan

Onbinlerce öğrenci yürüdü

Kolombiya'da on binlerce öğrenci hükümetin eğitimi özelleştirme planlarını protesto etti.

10 Kasım günü 12 ayrı noktadan yürüyüşler gerçekleştiren öğrenciler başkent Bogota'nın merkezinde birleştiler. Öğrenciler Bogota dışında da birçok kentte alanlara çıktılar.

Devlet Başkanı Juan Manuel Santos'un öğrencilerin eylemlerine son vererek sınıflara dönmeleri karşılığında mevcut önerileri geri çekeceği açıklamalarına rağmen öğrenciler geri adım atmadı.

Kolombiya hükümeti saldırılarını "devlet üniversitelerinin ihtiyaç duyduğu fonları sağlama" yalanıyla hayata geçirmeye çalışırken, öğrenciler bunun halkın büyük çoğunluğu için eğitimin paralı hale gelmesi anlamına geldiğini söyleyerek reform planlarına karşı çıkıyor.

Geçen ay yapılan eylemlerde polis öğrencilere göz yaşartıcı gaz ve tazyikli suyla saldırmıştı. Cali şehrinde ise 19 yaşında bir öğrenci hayatını kaybetmişti.

FARC yeni liderini seçti

Kolombiya'da faaliyet gösteren Kolombiya Silahlı Devrimci Güçleri (FARC) yeni liderini seçti. 52 yaşındaki Timoleon Jimenez'in, 4 Kasım'da askeri operasyon sırasında öldürülen Alfonso Cano'nun yerini aldığı belirtildi.

Halk arasında takma adı "Timochenko" ile tanınan Jimenez, 1990'lardan bu yana örgütün yedi kişilik yönetici kadrosunda bulunuyor. ABD hükümeti, Jimenez'in yakalanmasına yardımcı olanlara 5 milyon dolar ödül koydu.

FARC, 1964'te Manuel Marulanda tarafından Kolombiya Komünist Partisi'nin askeri kanadı olarak kurulmuştu. Marulanda'nın ölümünün ardından 2008'te liderliği devralan Cano, yaklaşık 8 bin üyesi bulunan FARC'ı yeniden örgütlemişti.

Çin'de madenci katliamı

9 Kasım günü Çin'in güneybatısındaki Yunnan eyaletinin Şizong kentinde bir madende meydana gelen grizu patlamasında 19 işçi hayatını kaybetti, 24 işçi ise mahsur kaldı.

Yetkililer göçük altında kalan 24 işçiyi kurtarma çalışmaları sürdürülürken madende gaz kaçağının olduğunu belirtti.

İlaç tekellerinden ölümcül deneyler

Dünyada her gün binlerce insan ilaç bulamadığı için yaşamını yitirken, ilaç tekelleri patent hakkını elinde bulundurduğu ilaçları fahiş fiyatlara satıyor. Bunun yanı sıra insan sağlığı için çalıştığını iddia eden bu firmalar, kobay olarak kullandığı binlerce insanın ölümüne yol açıyor.

Bütün ilaç geliştiricisi tekeller, insan sağlığına ne gibi etkilerinin olduğu henüz kesinlik kazanmamış ilaçları insanlar üzerinde de deniyorlar. Bunu yaparken de özellikle Afrika ülkelerini tercih ediyorlar. Yoksulluk ve sefaleti kullanarak insanları buna razı edebiliyorlar.

ABD'deki birçok ilaç şirketinin yasalardan kaçınmak ve araştırma maliyetini düşürmek için insanlarla yapılan deneyleri fakir ülkelere taşıdığı ve bunlar arasında bulunan Türkiye'nin 6'ncı sırada yer aldığı Independent gazetesi tarafından gündeme taşındı.

İlaç şirketleri, Amerika'da yapılan araştırmalar

sonucunda ürettikleri ilacın yararlı olduğuna dair herhangi bir onay alamazlarsa, araştırmalarını Türkiye, Hindistan, Fas, Romanya, Çin gibi ülkelerde yapılan klinik deneylerle yürütüyorlar. Çünkü burada denekler hem daha ucuz hem de hak arama bilinci gelişmemiş. Böylece tehlike olasılığı yüksek ilaçlar bile rahatlıkla test ediliyor, olumsuz sonuçlar alınması halinde daha az sorun yaşanıyor.

Habere göre, Türkiye'de Ocak 2007-Aralık 2010 tarihleri arasında yapılan deneylerde kobay olan binlerce kişiden 893'ü hayatını kaybetti. Ölüm sayısı Hindistan'da 1700'ü aşarken, Meksika'da da 1500'e yakın kobayın öldüğü belirtildi.

ABD'deki sıkı denetimler nedeniyle deneylerini ve insanlar üzerindeki klinik testlerini söz konusu ülkelere kaydıran batılı ilaç tekelleri şöyle: Pfizer, Bristol Myers, PPD, Squibb, Amgen, Bayer, Eli Lilly, Quintiles, Merck, KGaA, Sanofi-Aventis, Wyeth

Yemen'de göstericilere top ateşi

Yemen'de 11 Kasım günü gerçekleştirilen rejim karşıtı gösterilerde yine kan döküldü.

Devlet Başkanı Abdullah Salih'e bağlı güçlerin top ateşi açması sonucu en az beş sivil ölürken, onlarca kişinin de yaralandığı belirtildi.

Taez'in merkezinde onbinlerce kişinin gösteri yaptığı sırada top ateşi açan birliklerin, Salih'in oğlu Ahmed'in komuta ettiği Cumhuriyet Muhafızları olduğu bilgisi verildi. Bununla beraber, Özgürlük Meydanı'nda gece yarısından itibaren operasyonlara başlandı. Eylemlerin odak noktaları El Ravda ve Zeyd- el Muşki mahalleleri top atışlarının hedefi oldu.

Kürecikliler Kültür ve Dayanışma Derneği MYK Üyesi İbrahim Duman'la füze kalkanı projesi ve mücadele üzerine:

“Mücadelemizden geri adım atmayacağız!”

- Kürecik'te kurulacak füze kalkanı sistemine karşı çıkmaya nedenlerinizi anlatır mısınız?

Füze kalkanı sisteminin Kürecik'te kurulmasından ziyade, “Niye böyle bir sisteme gerek duyuldu? Türkiye neden bu sistemin kurulması için seçildi? Neden Kürecik seçildi?” sorularının cevaplarını aramalıyız.

Kürecik'te daha önce bir radar sistemi vardı. Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte '90'lı yıllarda kaldırıldı. Şimdi aynı yere tekrar kuruluyor. Bu kararlar alınırken tamamen kamuoyundan gizlendi. Bölge halkıyla, bölgedeki örgütlü kurumlarla ne bu bilgi paylaşıldı ne de bunun gerekçeleri anlatıldı. Basında ABD Büyükelçiliği ve Dışişleri Müsteşarlığı tarafından imzalanan bir protokolle sistemin Kürecik'e kurulacağı duyuruldu.

Biz yöre derneğiyiz ve orada yaşıyoruz. Bu karar kesinleşince, doğrudan bizi ilgilendirdiği için konuyu araştırdık. Bu sistem NATO şemsiyesi altında “savunma amaçlı” olduğu söylenerek kuruluyor. Ama biz biliyoruz ki, bu tamamen Amerika'nın Ortadoğu'daki çıkarlarını korumaya yönelik. ABD'nin işbirlikçisi olan İsrail'in de güvenliğini sağlayacak. Sonuç itibarıyla savaşa hizmet edecek bir sistem. Dolayısıyla hem Kürecikli olduğumuz hem de insani sorumluluğumuzun bilincinde olduğumuz için buna kesinlikle karşı çıkılması noktasında hemfikir olduk ve bu konuda bir çalışma başlattık.

“Karşı çıkmamızın siyasi, ekonomik, sosyal boyutları var”

Karşı çıkmamızın iki boyutu var. Birincisi siyasi boyutu, ikincisi ise ekonomik-sosyal boyutu.

Bizim için öncelikle siyasi boyutu geliyor. Hiçbir şekilde tarafı olmadığımız bir savaşın tarafı haline geleceğiz. Orada konuşlandırılacak bir sistem, o bölgenin hedef haline gelmesi anlamına geliyor. Bu emperyalist savaşlara hizmet eden bir sistem. Yani Amerika'nın bölgedeki çıkarlarını ve İsrail'i koruyacak ve biz de hedef haline geleceğiz. Bu konuda İran'ın “Füze kalkanı İsrail'i koruma amaçlı ve bize yönelik” şeklinde açıklamaları var. Dolayısıyla, “Bizi hedef alacak bir sistem bizim de hedefimizdir” diyor.

Sen hangi amaçla, kimin çıkarlarını korumak için Türkiye'yi hedef haline getiriyorsun? Kürecik'i geçtik. Biz bölge halkı olarak bunu Kürecik'in sorunu olarak görmüyoruz. Türkiye'nin ve dünyanın hiçbir yerinde bu savaş sisteminin kurulmasını istemiyoruz. Biz savaşa karşıyız. Bunun amacı insan öldürmektir. Dolayısıyla insan öldürecek bir sistemin dünyanın hiçbir yerinde kurulmasını istemiyoruz. Bunun için uzman olmaya, akademik araştırmalar yapmaya da gerek yok. Bu savaşa hizmet edecek. Burası bir yardım merkezi olmayacak, istihdam sağlayacak bir iş merkezi de. NATO'nun, Amerika'nın ve işbirlikçilerinin çıkarlarını koruyacak bir sistem.

Diğer yanı ekonomik-sosyal boyutu. Burada yaşadığımız deneyimler var. Daha önce burada 1960'lı yıllarda Sovyetler Birliği'ne karşı kurulan bir radar sistemi vardı. Onun yaydığı radyasyon ve radyoaktif maddeler sonucu bölgede gözle görülen zararlar oluştu. Mesela kanser vakaları çoğaldı. Yüzde 65 dolaylarında kanser vakası var. Bölgede üç insandan biri ya kanser hastası ya da kanserden ölmüş. Bölgeye özgü bazı bitkilerin meyveleri yok oldu. Örneğin bu bölgede yetişen bal armudu yok olmakla yüz yüze kaldı. Bunlar

o zamanın teknolojisiyle kurulan sistemin yarattığı sonuçlar. Bugün kurulacak sistem -akademik çevrelerin basından takip ettiğimiz demeçlerine göre- çok daha gelişmiş, ileri bir teknolojiye sahip olacak. Bu 4 bin metre mesafedeki futbol topunun üzerindeki çizgileri dahi tespit edebilecek bir sistem. Bir düşünün böyle bir enerji ile çalışan sistemin yayacağı kimyasalları... Bunun yaratacağı zararlar daha büyük olacaktır. Bir cep telefonunun dahi yaydığı radyasyonun zararlarını biliyoruz ki, burada devasa bir radar sisteminden bahsediyoruz.

Düşünün ki, burada erken uyarı radar sistemi kuruluyor. Ortadoğu'nun herhangi bir ülkesinde ABD'ye, İsrail'e ya da bunların işbirlikçilerine yönelik atışılacak bir füze orada uyarılacak, sonra Romanya'da kurulu olan füze rampaları ile etkisiz hale getirilecek. Bu konuda Radikal gazetesinde de bir yazı çıkmıştı. Radar sistemine yönelik bir saldırı uzun menzilli füzelerin en erken nerede karşılayacağına dair bir araştırma yapılmış. En erken Yozgat ve civarında karşılayabiliyor. Başbakan'a bu soruldu. Gerekirse burayı koruyacak sistemin yapılacağını belirtti. Bu nedir? Burada açık bırakılan bir yan var. Bu, yapılanlar radar sistemiyle sınırlı kalmayacak demektir. İleride o radar sistemini koruyacak, oranın güvenliğini sağlayacak “avcı füzeleri” dedikleri füzeler de konuşlandırılacak. Dolayısıyla bu sisteme bölgenin halkının karşı çıkmakta haklı olduğu ikinci bir nokta daha çıkıyor: “Radar sistemi kuruldu, buranın güvenliğini sağlamak için avcı füzeleri de kurulacak. Burası güvenlik bölgesi olacak, hadi kendinize bir yurt arayın”

- Sistemin Kürecik'te kurulacağıının açıklanmasının ardından halk hızla örgütlendi. Füze kalkanı karşıtı mücadelenin gündeme yerleşmesinde de etkili oldu. Eylemlerde dikkat çeken bir nokta da devrimci önderlerin fotoğraflarının pankart olarak taşınması. Malatya'nın ve bölgenin mücadele geçmişinden bahseder misiniz?

Burası ağırlıklı olarak Kürt-Alevi, sol-sosyalist gelenekten gelen bir bölge. Devrimci geleneği, direnişçi geleneği olan bir bölge. Bu sorumluluğun bilincinde olan da bir bölge. Biz, geri adım atılana kadar mücadelemizden geri adım atmayacağız. Örgütlü mücadelenin güçlü olduğu ölçüde ses getireceği bilinciyle, bu sistemi kuranlara geri adım attırma hedefiyle hareket ediyoruz.

- Eylem takvimi hakkında bilgi verir misiniz?

Derneğimiz öncülüğünde diğer bölge dernekleriyle beraber, siyasi partiler, sendikalar, sivil toplum örgütleri ve demokratik kitle örgütleri ile neler yapabileceğimizi

tartıştık. Yöre dernekleri ve Malatya bölgesinde faaliyet gösteren kurum ve kuruluşlarla toplantılarımız oldu. Bu kapsamda en geniş katılımlı mitingimizi Kürecik'te gerçekleştirdik. 2 Ekim günü yaklaşık 10 bin kişiyle radar sisteminin kurulacağı yere kadar 3 km 'lik bir yürüyüş gerçekleştirdik. Onun öncesinde Taksim'de yaklaşık bin kişiyle bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Adana, Antalya, Malatya merkez, İzmir ve İstanbul'da basın açıklamaları ve protesto gösterileri de yapıldı.

Bizim bu konuyla ilgili İstanbul'daki platformumuz 19 Kasım'da Malatya'da gerçekleştirilecek miting için neler yapılacağını tartışıyor. Bölgede bulunan kurumlar 19 Kasım'daki mitinge hazırlanıyor.

“Mücadelemizi ülke geneline yaymak istiyoruz”

Bunu daha geniş kitlelere mal etmek için çalışmalarımız olacak. Yöre dernekleri ve kurumlarının dışındaki savaş karşıtı örgütler, sendikalar ve bu konuda duyarlı kesimlere çağrılarımız olacak. Bu Türkiye sorunu. Dolayısıyla, “Savaşa karşıyım ve barıştan yanayım” diyen tüm kesimlerin de “Kürecik'te kuruluyor bize ne!” dememeleri lazım. Bu konuda Kürecik halkıyla birlikte olmaları ve onlara destek vermeleri için çağrılarımız oldu, olacak. Tüm örgütlü kesimlere çağrı yapmayı düşünüyoruz. Gerekirse bizzat gideceğiz. Meslek örgütlerine, sendikalara, siyasi partilere, aydınlara, yazarlara, sanatçılara...

Kürecik'te sistemin yapılacağı tepenin hemen girişinde direniş çadırı kurulu. Kürecik 24 köyden oluşan bir belde. Arkadaşlar tüm köylülerin katılımıyla direniş çadırında gece gündüz nöbetleşerek kalıyorlar.

Yerelde kurduğumuz bir komite var. Kürecik'te tüm köylerin katıldığı bir dernek şubemiz var. Malatya'daki sendikaların, siyasi partilerin, sivil toplum kuruluşlarının kurduğu bir komite de var. İstanbul'da bir komitemiz var. Bütün bu komiteleri Türkiye geneline maledip tek bir yürütme altında toplamayı ve diğer kurumları da buna katarak onlarla birlikte hareket etmeyi düşünüyoruz.

- Sesinizi yeterince duyurabiliyor musunuz?

Görsel ve yazılı medya bu sesin dünyanın her tarafına duyurulması için çok önemli. Fakat biz sisteme, düzene muhalif olan kesimin sesini düzenden beslenen bir medyanın duyurmasını beklemedik. Ama dünyanın birçok yerine sesimizi duyurduğumuz da farkındayız. Birçok ülkeden bize destek mesajları geliyor. Kürecikliler Derneği öncülüğünde Avrupa'da örgütlenen bir platform var şu anda. Bir parlamenterin bunu Avrupa Parlamentosu'na taşıyacağına dair bilgimiz var. Biz düzen medyasından fazla bir şey beklemiyorduk. Ama ilk başlarda sesimizi kısık da olsa duyurdular. Sonra uyarılar aldılar ki bu konuda geri adım atılabilir. Çok önemli değil. Bizim için önemli olan halkın gücü.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Bizim sesimizi duyurmaya çalışan sizin gibi kurumlara teşekkür ediyoruz. Kürecik halkının bunu tek başına sonuca götüremeyeceğinin bilincindeyiz. Ama bizim etrafımızda biraraya gelecek örgütlü güç önemlidir. Bu potansiyel de var. Önemli olan bunu örgütleyebilmek. 19 Kasım'da herkesi Malatya'ya bekliyoruz.

Dev Sağlık-İş'in "İnsanca yaşayacak bir asgari ücret" kampanyası 16 Kasım günü 14 şehirde gerçekleştirilen eylemlerle başladı.

İstanbul

Dev Sağlık-İş İstanbul Avrupa Yakası'nda Taksim Eğitim Araştırma Hastanesi'nde, İstanbul Anadolu Yakası'nda Koşuyolu Kalp ve Damar Hastalıkları Hastanesi, Süreyyapaşa Göğüs Hastanesi, Fatih Sultan Mehmet Hastanesi'nde eylemler gerçekleştirdi. Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi Başhekimlik önünde yapılan eylemde konuşan Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, KHK'ler ile işçilerin sözleşmeli statüye geçirilmesinin önünün açıldığını söyledi.

Depremi ardından Van'daki taşeron sağlık işçilerinin maaşlarının 200 lira düşürüldüğü bilgisini veren Çerkezoğlu, işçilerden gizli bir şekilde kapalı kapılar arkasında yapılan asgari ücret belirleme görüşmelerine taşeron işçilerin müdahil olması gerektiğini ifade etti. Hükümet masaya çağırmasa da bu sürece sokaktan müdahil olacaklarını söyledi.

Ankara

Hacettepe Üniversitesi Hastaneleri Personel Yemekhanesi önünde yapılan eyleme SES Ankara Şube Başkanı İbrahim Kara da destek verdi. Taşınan dövizlerle doğalgaz ve elektrik zamlarına dikkat çekildi.

Dev Sağlık-İş İşyeri Temsilcisi Ayşegül Birer tarafından yapılan açıklamada, Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun askeri ücret belirleme şekli eleştirildi. Birer asgari ücretin herkesi ilgilendirdiğini vurguladı.

SES Ankara Şube Başkanı İbrahim Kara ise KHK'leri eleştirdi. Başbakan'ın "Taşeron işçiler az ücretle çalışıyorlar" sözlerini hatırlatarak "Asgari ücreti belirlerken niye aynı şeyi düşün

müyorsunuz?" diye sordu.

Adana

Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Balcalı Hastanesi'nin Poliklinikleri önünde yapılan eyleme SES Adana Şubesi ve Dev Sağlık-İş Çukurova Şubesi gerçekleştirdi.

Açıklamayı okuyan Dev Sağlık-İş Çukurova Şubesi Başkanı Mustafa Hotlar, emeklerinin karşılığı olan ücretin devletin kendi kurumlarının açıkladığı açlık sınırının altında olduğunu söyledi.

Diyarbakır

Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi önünde yapılan eylemde, açıklamayı Dev Sağlık-İş Diyarbakır Şube Başkanı Vedat Kaya gerçekleştirdi.

Kaya şunları söyledi: "Ailelerimizle birlikte yaklaşık 40 milyon kişiyi doğrudan ilgilendiren, aslında tüm çalışanların ücretleri açısından temel kriter oluşturan asgari ücret insanca yaşayabilecek bir ücret olmalıdır." Taşeron çalıştırmanın yasaklanmasını ve tüm güvencesiz çalıştırma biçimlerine son verilmesini istedi.

Dersim

Tunceli Devlet Hastanesi Poliklinikler önünde yapılan açıklamada AKP'nin işçi ve emekçileri açlık sınırının altında belirlediği asgari ücretle yaşamaya mahkum ettiği söylendi.

Samsun'da Gazi Devlet Hastanesi, Bursa'da Uludağ Üniversitesi Hastanesi, Kocaeli'nde Kocaeli Üniversitesi Hastanesi, Diyarbakır'da Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi, Çanakkale'de Çanakkale Devlet Hastanesi, Antalya'da Akdeniz Üniversitesi Hastanesi, Ağrı'da Devlet Hastanesi, Ağrı Patnos ilçesinde Devlet Hastanesi, Hakkari Yüksekova ilçesinde Devlet Hastanesi, Mardin Kızıltepe ilçesinde Devlet Hastanesi önünde eylemler yapıldı.

Tüm Bel-Sen'den İBB'de toplu sözleşme

Tüm Bel-Sen İzmir 1 Nolu Şube, İzmir Büyükşehir Belediyesi (İBB) ile 3500 kamu emekçisini ilgilendiren toplu iş sözleşmesini imzaladı.

TİS'in kamu emekçilerinin güvencesi olduğunu ifade eden Tüm Bel-Sen İzmir 1 Nolu Şube Başkanı Yaşar Gül, "Yaptığımız toplu iş sözleşmesinin her ne kadar üyelerimizin beklentisinin altında bir toplu iş sözleşmesi olduğunu bilsek de, AKP hükümetinin verdiği rakamların üstünde ve üyelerimize nefes aldırarak bir kazanım olduğunu görmemiz gerekir" dedi.

Tüm Bel-Sen'in 500'e yakın belediyede toplu iş sözleşmesi imzalayarak Türkiye'ye örnek olduğunu belirten Gül, İBB ile imzaladıkları TİS'e ilişkin ayrıntılara da değindi. Gül, tüm çalışanların ulaşım hakkını elde ettiklerini ve artık yemek kartı yerine nakdi olarak yemek yardımı alacaklarını vurguladı. Belediyede çalışan sözleşmeli memurların daha önce yemek yardımından faydalanmadıklarını ama TİS'le bu hakkı elde ettiklerini söyledi.

3 aydan bu yana Büyükşehir Belediyesi ile Tüm Bel-Sen arasında sürdürülen görüşmeler neticesinde emekçiler, halen almakta oldukları 100 TL aylık iyileştirme zammına ilaveten 150 TL ek ödeme alacaklar. Yanısıra "yemek kartı" şeklinde verilen yemek yardımları, yapılan sözleşme gereği nakdi olarak ödenecek. Buna göre, belediyede çalışan kamu emekçilerine 300 TL, zabıta memurlarına 350 TL, itfaiye memurlarına ise 400 TL yemek yardımı yapılacak. Kurum tarafından, ESHOT Genel Müdürlüğü'ne ödenecek servis ücreti karşılığında tüm çalışanlar, ücretsiz işe gidiş-gelişi sağlayan seyahat imkanına kavuşacak. Ulaşımında atılacak bu adım, ilçe belediyesinde çalışan emekçilere de örnek teşkil edecek ve ilçe belediyelerinde sözleşmelere katılacak ek protokolle ESHOT'a ödenecek servis ücreti karşılığında ulaşım hakkı bu belediyelerde çalışan kamu emekçilerine de tanınabilecek.

"Hak verilmez alınır şiarıyla hareket ettik"

Tüm Bel-Sen 1 Nolu Şube Eğitim-Basın Yayın Sekreteri Bilal Altınar ise TİS'i şöyle değerlendirdi:

"İBB ile imzaladığımız bu 2. TİS 30 aylığına yapıldı. Her yıl ek madde ile düzenlemeye gidilecek. Yeni bir sözleşme yapılmayacak. Sözleşme üzerine düzenlemeye gidilecek. TİS Eshot, İZSU, İBB'de çalışan 3500 memuru kapsıyor. Geçen yıl imzaladığımız TİS bizim için ilk adımı teşkil ediyordu. Bu yıl yapılan sözleşme ile artık belediye çalışanları biraz daha rahat nefes alacaklar.

Yaptığımız basın açıklaması sonucunda görüşmelerimiz sonuç verdi. İlk teklifinde belediye ulaşım hakkını da elimizden almak istiyordu. Oysa şimdi tüm çalışanlar, sözleşmeliler de içinde olmak üzere serbest dolaşım kartıyla ulaşım imkanına kavuştu ve bu teminat altına alındı. Sözleşmeli personel daha önce yemek yardımı alamıyordu, şimdiki sözleşmeyle alacaklar. Tüm çalışanların almış oldukları 100 TL iyileştirme zammı 250 TL oldu.

Her zaman olduğu gibi hak verilmez alınır şiarıyla hareket ettik ve sonuçta kazanan biz kamu emekçileri olduk. Mücadelemiz neticesinde bizi dikkate almak istemeyen İBB bürokratları haklı taleplerimizi kabul etmek zorunda kaldılar. Bundan böyle de emek ve demokrasi mücadelesinde kararlılığımızı yılmadan sürdüreceğiz. Tüm Bel-Sen Sendikası ülkemizde ilk TİS'i imzalamış sendikadır. Ve görüyoruz ki, o yillarda atılan adımlar bugün İzmir'de yeşeriyor. Emekçiler, İzmir'de demokrasi ormanının tohumlarını ekiyor. Öte yandan görüşmelerde kimi zaman anlaşmazlıklar çıksa da, dik durmayı ve eğilmediğimizi gösterdik. Bunun neticesinde işveren, emekçilerin haklı taleplerini görmezden gelmedi ve nihayet karşılıklı iyi niyet çerçevesinde bu sözleşmeyi imzaladık."

Kızıl Bayrak / İzmir

Harb-İş'te 'Sağ Oluşum' kazandı

Koltuk pazarlıklarının damga vurduğu Harb-İş 14. Olağan Genel Kurulu'nda yapılan seçimlerde Ankara Şube eski başkanı Bayram Bozal'ın "Sağ Oluşum" listesi kazandı.

Gerilimli geçen genel kurulda Mevcut Genel Başkan Ahmet Kalfa aday olmazken, seçimlerde, Eskişehir Şube Başkanı Hasan Atak'ın listesiyle, Bayram Bozal'ın başkan adaylığındaki "Sağ oluşum" listesi yarıştı.

Genel kurulun delege konuşmaları bölümünde ise iki listenin birbirine ve sendika yönetimine yönelik suçlamaları gerginliğe yol açtı. Genel kurulda konuşan İstanbul Anadolu Yakası Şube Başkanı Hüseyin Över, Ankara'da yaşanan mahkeme ve şube kapatma sürecini eleştirdi.

Ayrımcılığın işçilerin birliğine zarar verdiğini belirten Över, "Buraya hırslarla değil, sendikacılık yapmak için aday olmak lazım. Kurtuluşumuz seçimimizi misyonlara, siyasi partiye, memlekete göre değil, işverenin karşısında dik duruşuna göre yaparsak mümkün olacak" diye konuştu.

“Yasanın çöpe atılacağına önce yöneticiler inanmalı”

Gündemdeki grevsiz sendika tasarısı üzerine KESK'e bağlı sendika yöneticileriyle konuştuk. Yasanın kapsamı hakkında bilgi veren yöneticiler, KESK yönetiminin sonuç alıcı bir eylem takvimini hayata geçirmediklerini dile getirdiler.

- 4688'de yapılacak değişikliklerin kapsamı hakkında kısaca bilgi verir misiniz?

Tüm Bel-Sen İzmir 2 Nolu Şube Başkanı Aygün Ögrendi: Anayasanın 90. maddesine göre uluslararası anlaşmalar kanunların üstünde. Dolayısıyla İLO anlaşmasına dayanarak fiili olarak sözleşme yapıyorduk.

Üstelikte AİHM'den bu konuyla ilgili açtığımız davayı kazanmıştık. Şimdi yeni yasa tasarısıyla bu hakkımız elimizden alınıyor. İşveren isterse sözleşme yapıyor istemezse yapmıyor. Bu konuda mahkemeye dava açma hakkımız elimizden alınıyor. Ama asıl olarak grev yapma hakkımız elimizden alınıyor. Grev hakkı olmayan bir sendikanın elinde silah yok demektir.

Eğitim Sen İzmir 1 Nolu Şube Sekreteri Kamil Doğan: Bu yasanın içeriğindeki en önemli madde grev hakkının olmamasıdır. Birçok iş kolunda örgütlülüğü yasaklıyor. Yandaş sendikaların görüşmeci olmasının önünü açıyor, grev yerine hakem kurulunu getiriyor. Hakem kurulunun çoğunluğunu hükümetin seçtiği temsilciler oluşturuyor. Kazanılıp fiilen kullanılan hakları yasaklıyor, ortadan kaldırıyor. Genel anlamda anti-demokratik, ihtiyacı gözetmeyen sahte bir toplu sözleşme yasasıdır.

BTS İzmir Şube Başkanı Bülent Çuhadar: 4688 sayılı yasa yapılan değişiklikler meclis genel kuruluna getirilecek.

Eğer taslak mevcut haliyle yasalarsa, eski halini aratacağa benziyor. Toplu sözleşmede imza atmaya yetkili konfederasyon, Kamu Görevlileri Hakem Kurulu'na itiraz yetkisinin hangi taraflarda olacağı ve Kamu Görevlileri Hakem Kurulu'nun yapısının nasıl olacağı, konfederasyonumuzla hükümet arasında anlaşma sağlanamayan konular olarak duruyor.

Taslakta, kamu çalışanlarının grev hakkı yok sayılıyor. Kamu Görevlileri Hakem Kurulu'nun kararlarına kesinlik kazandırılarak grev hakkı zımnen yasaklanıyor. Bunun yanında, Hakem Kurulu görevlileri (KGHK), hükümet ağırlıklı olarak oluşturuluyor. Eskisinde son sözü bakanlar kurulu söylüyordu, şimdi KGHK aracılığıyla yine son sözü hükümet söyleyecek biçime getiriliyor. Değişen tek şey, toplu görüşme sözü yerine “toplular sözleşme” ifadelerinin kullanılarak kamu çalışanlarının aldatılması.

Bir de şunu belirtmek gerekir ki, KGHK oluşturulurken hükümet yanlısı Memur-Sen korunuyor ve adeta hükümetle Memur-Sen arasında bir “toplular sözleşme” yapılması hedeflenerek, anlaşma sağlanamaması durumunda itiraz hakkı sadece Memur-Sen'e veriliyor.

- KESK konuyla ilgili olarak neler yapmayı planlıyor?

Aygün Ögrendi: 8 Ekim'de Ankara'da 30 bin kişilik miting yaptık. Yerelerde eylemler, yürüyüşler yaptık, imza kampanyaları yaptık. Yasa taslağı Meclis'e geldiği gün eylemler yapmayı tasarlıyoruz. Ankara'da oturma eylemi düşünüyoruz. Bu eylemlilik temsili düzeyde olacak. Yerelerde de bu eylemliliğe destek ayağını kuracağız. Meydanlarda oturma eylemleri yapacağız. Hükümetin tutumu eylem çeşitlerini belirleyecek. KESK Meclisi bu hafta sonu toplanacak ve bu eylemlilik süreci konuşulacak.

Kamil Doğan: KESK bu konuda bir eylem programına sahip değil. Kararı alınan, yaklaşık 2 bin kadronun yasanın meclise geldiği gün Ankara'ya çağırılması ve protesto edilmesidir. Kadro eylemi

emekçileri mücadelenin dışında bırakma, onların duyarlılığına ve gücüne inanmama anlayışıdır. Protestoyu geçmeyen bir eylem tarzı, sonrası belirsiz ve planlanmamış. Yasayı engellemek için işyerlerinde konfederasyon ayrımı gözetmemeksizin bütün emekçileri birleştiren toplumun diğer örgütlü kesimlerini de içeren birleşik bir eylem programı şart. Görünen o ki KESK emekçilere güvenmeyen ve mücadelenin dışında bırakan eylem tarzında ısrar ediyor. Sağlıkçıların ve Sendikal Güç Birliği Platformu'nun ve Türk Kamu-Sen'in başkanının birlik çağrıları ciddiye alınıp bütün emekçileri birleştiren bir eylem programı oluşturulmalıdır. Protestonun yerine hak almaya hedeflenmiş bir eylem programı bekliyoruz.

Bülent Çuhadar: Bu yasayı püskürtebilecek yegane güç olarak görünen KESK ne yapacak? İşte burası problemlili görünüyor. Fiili-meşru mücadele şiarıyla sokakta kurduğumuz, işyerlerinde büyüttüğümüz KESK, bu yasaya karşı “sınırlı” bir mücadele öngörüyor. KESK merkez yönetimi, yasa meclise geldiğinde, illerden sınırlı sayıda kadroyu Ankara'ya çağırarak -bu arada bu kadroların Ankara'da ne yapacağı bilinmiyor-, yasayı geri püskürtmeyi hedefliyor.

Toplumsal muhalefetin, en dinamik, en siyasal ve

en örgütlü gücü olan KESK'in, sendikal hareketi sabote eden, örgütlenmenin önünü kapatan bu yasaya karşı yapabileceği şey bu olamaz. Karşı duruşu işyerlerinden başlatmayı hedeflemeyen, sadece sınırlı sayıda kadroyla Ankara'da basın açıklaması vs. yapmayı düşünen, düşünebilen KESK Meclisi'nin bu tutumu en hafif deyişle süreci kavramadığını göstermektedir.

- KESK'in bu kapsamlı saldırıya karşı “greve çıkarız” söylemi hakkında neler söyleyeceksiniz?

Aygün Ögrendi: Bizim, 21 yıllık mücadele tarihimiz var. KESK'in kendini kanıtlamış bir mücadele birikimi var. Fiili bir grevi tekrar örgütleyebiliriz. Son olarak şöyle bitirmek istiyorum; KESK'in yeri kongre salonları değil sokaklar olmalı. Tabıyla birlikte sokaklarda mücadeleyi büyütmelidir. Kaybettiği mücadele alanını tekrar kazanacağına inanıyorum.

Kamil Doğan: Sadece söylemde böyle bir düşüncelerinin olduğunu belirtiyorlar. Pratikte bunun hiçbir hazırlığı yok. Hazırlıksız grev ne kadar başarılı olur oturup düşünsünler. Emekçilerin birlikte mücadelesinin bu yasayı çöpe atacağına önce yönetenlerin ve karar alıcı organların inanması gerekir. Bürokratik mücadele ve eylem tarzı terk edilmelidir. Birleşen emekçiler her zaman kazanır.

Bülent Çuhadar: Son olarak şunu belirtmek gerekir ki, sendika ve konfederasyon genel kurullarında, yönetim organlarının belirlenme aşamasında, grev örgütleyecek kadroları

tasfiye etmeye çalışanların, bugün grevden bahsetmelerinin hiçbir karşılığı yoktur.

Bizler, örgütsel duruşumuz gereği alınacak her kararın arkasında olacağız. Grev kararı alınır da bunu tüm enerjimizi ortaya koyarak hayata geçirmeye çalışacağız. Ancak mesele bizlerin buna inanması değil, bizler zaten mücadelenin içinden hiç çıkmadık. Mesele bu kararı alacak olanların buna inanması ve bu konuda gerekenleri yapmalarıdır.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kamu emekçilerine Hopa soruşturması

12 Haziran seçimleri öncesinde Hopa'da miting gerçekleştirmek isteyen Erdoğan'ın protesto edilmesinin ardından başlayan gözaltı ve tutuklama terörü hız kesmeden devam ediyor. 31 Mayıs akşamı Ankara'daki Hopa protestosuna katılanlar hakkında da adli soruşturma ve disiplin soruşturması başlatıldı.

Ankara Adliyesi'nde zabıt katibi olarak görev yapan Büro Emekçileri Sendikası (BES) üyeleri Fatma Ekin Narin ve Turgay Akçay, 31 Mayıs 2011 akşamı AKP Ankara İl Başkanlığı önünde düzenlenen Hopa protestosuna katıldı. Polisin saldırdığı eylemde, Akçay ve Narin de gözaltına alındı, 4 gün sonra serbest bırakıldı. Özel yetkili savcılık sürdürdüğü soruşturma kapsamında aralarında Akçay ve Narin'in de bulunduğu 48 kişinin faaliyetinin terör suçu oluşturmadığı gerekçesiyle görevsizlik kararı vererek

dosyalarını basın savcılığına gönderdi.

İki kamu emekçisi hakkında bir yandan adli soruşturma sürerken, diğer yandan Ankara Adalet Komisyonu disiplin soruşturması başlattı. Kamu emekçileri için “bir daha atanmamak üzere devlet memurluğundan çıkarma” cezası istendi.

Savunması alınan Narin, eyleme üyesi olduğu BES'in duyurusu üzerine katıldığına dikkat çekerek, “Açıkça hukuka aykırı olan bu soruşturma sendikal haklarımızın kullanılmasını engelleyici ve ve kişilik haklarımızı ihlal edici niteliktedir” dedi.

Akçay da eyleme sendikasıdan gelen cep mesajı üzerine mesai saati bitiminde katıldığını vurguladı. Gözaltına alındığında “şiddet, hakaret ve küfürle” karşılaştığını, sert darbeler sonucu diş tellerinin çenesine battığını anlattı.

Kamu emekçilerine güvencesizlik dayatması!

AKP hükümeti 2002 yılından bu yana, çalışma ilişkileri alanında yaptığı bütün fiili uygulamalar ve yasal düzenlemelerle, işçi ve emekçilerin hakları ve güvencelerini adım adım ellerinden almayı hedefledi. 2003 yılında 4857 sayılı İş Kanunu'nun çıkarılmasından bu yana yapılan yasal değişikliklere baktığımızda, özellikle esneklik, taşeronlaştırma, performans değerlendirmesi vb. uygulamalarla güvencesizliğin yaygınlaştırıldığını görüyoruz.

Güvencesiz çalışma çerçevesinde kamu emekçilerine yönelik olarak da kapsamlı tasfiye hazırlıkları yapıldı. Emeklilik sonrası yeni personel almama, taşeronlaştırma, sözleşmeli-ücretli personel uygulaması, geçici ya da mevsimlik çalıştırma vb. uygulamalarla kamuda istihdam son yıllarda önemli ölçüde daraltıldı. Sıra kamu emekçilerinin iş güvencesinin yok edilmesine geldi.

AKP hükümetinin bu amaçla hazırladığı "Yeni Memur Yasası" hazırlığı iki temel nokta üzerinde yükseliyor. Birincisi işin, işyerinin, mesai saatinin, ücretin, çalışma süresinin belirsizleştirilmesi, başka bir ifade ile kuralızsızlığın kural haline getirilmesidir. İkincisi ise güvencesizleştirmedir. Böylece tüm kamu emekçilerine, tıpkı işçilerde olduğu gibi kuralızsız, geçici, güvencesiz çalışma dayatılıyor. Kamu emekçilerinin çalışma koşulları esnekleştirilirken iş güvencesi performansla bağlanıyor. Böylelikle de kamu emekçilerinin istenildiğinde kapı önüne konulabileceği bir yasal zemin oluşturulmaya çalışılıyor.

Yapılacak değişikliklerle kamu emekçilerinin cezalara itiraz hakkı ortadan kaldırılıyor. 657 sayılı yasanın kamu emekçilerinin aleyhine olan belirsiz ve temel insan haklarına aykırı disiplin hükümleri daha da kötüleştiriliyor.

657 Sayılı yasanın kaldırılacağına dair basında yer alan haberler üzerine KESK ve Kamu-Sen ayrı ayrı açıklamalar yaptı. Memurların iş güvencesini ortadan kaldıracak olan düzenlemeye tepki gösteren konfederasyonlar, Türkiye'nin dört bir yanında eyleme geçme uyarısında bulundular.

KESK, Çalışma Bakanı Faruk Çelik'in 657 Sayılı Yasa'nın değiştirilmesi gerektiği yönündeki sözleri üzerine yaptığı açıklamada, bu haberleri basından öğrenmekten duyulan rahatsızlığı dile getirdikten sonra, "KESK olarak yıllardır kamu emekçileri ile işçilerin arasındaki ayrımın ortadan kaldırılarak ortak çalışanlar yasası düzenlenmesi gerektiğini savunuyor, bunun mücadelesini veriyoruz. Bu konuda biz kamu emekçileri için vazgeçilmez olan iş güvencemizin korunmasıdır" dedi.

Kamu-Sen Genel Başkanı İsmail Koncuk ise, Türk memurunun güvencelerini yok etmek isteyenlerin 2 milyon 600 bin kamu çalışanının çelikleşmiş iradelerini karşılarında bulacağına dikkat çekerek, "Memurun iş güvencesine göz dikenler bilsin ki; böyle bir durumda Türkiye'yi eylem alanına çeviririz" dedi.

Memur-Sen ise açıklamasında yeni yasal düzenleme hazırlıkları ile ilgili olarak kendisine bilgi verilmesini istedi.

Hem alanda hizmet üreten hem de bu hizmetlerden faydalanan geniş işçi ve emekçi kesimler düşünüldüğünde, 657'nin kaldırılmasında ifadesini bulan saldırılara karşı ortak mücadelenin zemini fazlasıyla geniştir. Fakat konuyla ilgili olarak kamu emekçilerinin örgütlerinin, saldırının kapsam ve niteliğini yorumlamanın dışında yaptıkları hiçbir mücadele hazırlığı bulunmuyor.

"Grevli toplu sözleşmeli sendika yoksa grev var" diyerek iş bırakma eyleminden bahseden KESK ve Türk Kamu-Sen yöneticileri grevi örgütlemekten, grevin ön hazırlık sürecini planlamaktan kamu emekçilerinin temel taleplerinin belirlenmesi ve bu taleplerin kamuoyu ile paylaşılması sürecinin nasıl ele alınacağını net olarak ortaya koymaktan özenle kaçınıyorlar. Oysa grev çift yönlü bir silahtır. İyi ve etkili kullanılmazsa döner sahibini vurur.

Devrimci, sosyalist kamu emekçileri, yeni memur yasası saldırısına karşı, "Güvenceli çalışma, insanca yaşam" talebiyle iş güvencesinin ortadan kaldırılmasına yönelik saldırılara güçlü bir yanıt vermek için seferber olmalıdır. Herkese iş tüm çalışanlara iş güvencesi, esnek çalışma ve istihdama son verilmesi, güvencesiz çalışanların kadroya alınması, örgütlenmenin önündeki tüm engellerin kaldırılması, insanca yaşamaya yeten ücret, grevli-TİS'li sendika hakkı talepleri doğrultusunda mücadeleyi büyütmelidirler.

Hekimlerden süresiz g(ö)rev uyarısı

"Sağlık Bakanlığı ve Bağlı Kuruluşlarının Teşkilat ve Görevleri Hakkında KHK", Ankara'da toplanan Türkiye Hekim Meclisi'nde oybirliğiyle reddedildi. Sağlıkta KHK darbesine karşı Türk Tabipleri Birliği'nin çağrısıyla gerçekleştirilen toplantıda, sağlık alanının tüm bileşenlerinin birlikte mücadele etme kararlılığında olduğu vurgulandı.

Türkiye Hekim Meclisi, TTB Merkez Konseyi Başkanı Dr. Eriş Bilaloğlu'nun konuşmasıyla başladı. Bilaloğlu, 2 Kasım tarihinde yayımlanan KHK ile TTB yasının birinci maddesinden "tabipliğin kamu ve kişi yararına yapılması" ifadelerinin çıkartıldığını belirterek, bu kavramın tedavülden kaldırıldığını, hekimlerden de bundan böyle kamu yararına hizmet vermesinin beklenmediğini aktardı. Bunun bugün başlamış bir durum olmadığını belirten Bilaloğlu, Türkiye'deki hekimlerin hep birlikte mücadeleye devam edeceğini söyledi.

TTB Merkez Konseyi üyesi Prof. Dr. Mehmet Zencir, söz konusu KHK'nin sağlık alanında nelere yol açtığını anlatan bir sunum yaptı.

Türk Eczacıları Birliği adına Mukaddes Harmancı, Türk Dişhekimleri Birliği Yönetim Kurulu üyesi Süha Alpay, SES Başkanı Dr. Çetin Erdolu ve Dev-Sağlık İş Başkanı Arzu Çerkezoğlu'nun da söz aldığı toplantıda, KHK'ye karşı sağlık alanının tüm bileşenlerinin birlikte mücadele etme kararlılığında olduğu vurgulandı. Türkiye Hekim Meclisi'nin oyuna sunulan KHK, oybirliğiyle reddedildi.

Grev talebi dile getirildi

Türkiye Hekim Meclisi toplantısının ikinci bölümünde ise tabip odalarının, uzmanlık derneklerinin temsilcileri, salonda bulunan hekimler, asistanlar, tıp fakültesi öğrencileri söz aldı. AKP Hükümeti'nin hukuksuz, hiç kimseyi, hiçbir kurumu tanımayan bu antidemokratik saldırısı karşısında, sağlık alanında topyekün mücadele edilmesi gerektiğinin vurgulandığı konuşmalarda, grev talebi de ağırlıklı olarak dile getirildi.

Süresiz g(ö)rev çağrısı

Türk Tabipleri Birliği Merkez Konseyi, basın toplantısı düzenleyerek bilgilendirmede bulundu. TTB Merkez Konsey Başkanı Bilaloğlu, Türkiye Hekim Meclisi'nin ortak görüşünü ise şöyle açıkladı:

"Bütün hekimlere ve bütün sağlık çalışanlarına, önemümüzdeki günlerden başlamak üzere, 663 Sayılı KHK'ya karşı gerektiğinde SÜRESİZ G(ö)REV de dahil olmak üzere üretimden gelen gücümüzün sonuç alınmaya kadar kullanılması için vakit geçirilmeksizin hazırlıklara başlanması çağrısının yapılması oldu."

İkinci muayeneye ek katkı

Sermaye devleti, sağlık harcamalarını minimuma indirmeye çalışırken, sineğin bile yağın alma derdinde. Zaten muayene için hastadan belli bir ücret alan devlet, hastanın ikinci kez aynı branştan başka bir doktora muayene olması durumunda katkı payını yükseltti.

Sağlık Uygulama Tebliği'nde yapılan değişiklik 5 Kasım 2011 tarihli Resmi Gazete'te yayımlanarak yürürlüğe girdi. 10 gün içinde aynı branşta farklı hastanelerde muayene olan bir kişi muayene ücretine ilaveten 5 lira fazla ödeyecek. Yani Devlet Hastaneleri ve üniversite hastanelerinde 5 lira olan muayene ücreti 10 liraya çıkacak. İkinci muayenenin özel hastanede olması durumunda ise muayene ücreti 12 liradan 17 liraya yükselecek.

Ankara Tabip Odası Başkanı Dr. Bayazıt İlhan'la Tam Gün, sağlıkta dönüşüm ve mücadele üzerine:

“Saldırılarına karşı direnmekte kararlıyız”

“Sağlıkta emeğin ucuzlaştırılması projesinin bir parçası”

- Tam gün yasası nasıl bir sonuç doğurdu? Hastanelerde nasıl bir tablo var?

- Tam Gün Yasası sağlık alanında son 2-3 yıldır en fazla tartışılan konulardan birisi. Sağlık Bakanlığı bilinçli olarak bu konuyu bir muayenehane meselesi gibi kamuoyuna sundu. Kimi zaman toplumun hoşuna gidecek birtakım ifadelerle bunu götürdü. Nelerdi bunlar? Örneğin, “artık sağlık hizmeti almak için yurttaşlarımız muayenehaneye gitmek zorunda kalmayacaklar” denildi. Yurttaşlarımız bunu tartışırken genellikle böyle algıladılar. Oysa ki Tam Gün konusu sağlık alanında sadece hekimler değil bütün sağlık çalışanlarının emeğinin ucuzlatılmasına yönelik bütünlüklü bir projenin bir parçasıdır.

Hekimlerin ve sağlık çalışanlarının emeklerini ucuzlatabilmek için böyle bir hamleye ihtiyaçları vardı. Geçtiğimiz yıl bir yasa olarak çıkmıştı Tam Gün. Ama daha sona birtakım hukuki süreçler işledi. CHP Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu Tam Gün Yasası'nın mevcut halinin iptali için. Anayasa Mahkemesi de Tam Gün Yasası'nın birçok maddesini iptal etti. Bazı maddeleri uygulamalar nedeniyle Danıştay'a götürüldü. Ancak Anayasa Mahkemesi'nin iptal etmesine rağmen Sağlık Bakanlığı kararı kendince yorumlayarak fiili bazı uygulamalara geçmişti. Danıştay o uygulamaları da iptal etti.

Dolayısıyla hukuki süreç aslında belli bir noktaya ulaşmıştı. Yüksek mahkemeler bazı kararları önermişlerdi. Ancak ne yazık ki hukukun verdiği kararlara aykırı bir biçimde hükümet bu sefer konuyu bir Kanun Hükmünde Kararname'yle (KHK) getirdi. Şimdi mevcut haliyle Tam Gün Yasası, Sağlık Bakanlığı'na bağlı hastanelerde çalışan hekimlerin ikinci bir işte çalışmalarını yasaklıyor. Üniversite öğretim üyelerinin ise dışarıda ikinci bir işte çalışacak olurlarsa (bu muayenehane, özel bir hastane, tıp merkezi, başka bir sağlık kurumu olabilir) üniversitede gelir getirici bir faaliyette bulunamayacaklarına hükmediyor. “Gelir getirici bir faaliyette bulunamaz”

demek öğretim üyelerinin hastanede hasta bakamayacakları, ameliyat yapamayacakları anlamına geliyor. Nitekim bu böyle yorumlandı ve neredeyse bir buçuk iki aydır üniversite hastanelerinde ciddi problemler yaşanmaya başladı. Şimdi öğretim üyeleri, dışarıda bir faaliyet yürütüyorlarsa hastanelerde ameliyat yapamıyorlar ve hasta bakamıyorlar.

Hâlbuki üniversite hastaneleri sadece sağlık hizmeti üreten yerler değil. Aynı zamanda tıp eğitimi veren, mezuniyet sonrası da tıp eğitimi veren (asistan yetiştiren) kuruluşlar. Bir anlamda tıp eğitimi hocayla beraber hasta görerek, ameliyat yaparak yapılan, pratik yönü de çok ağırlıklı bir eğitimidir. Bu yönüyle ciddi aksamalar yaşıyoruz. Hem hastalar mağdur, hem asistanlar mağdur, hem çok fazla yük bindiği için dışarıda çalışmayan öğretim üyeleri mağdur. Dışarıda çalışan öğretim üyelerinin yapamadıkları işler de, hastanede tam gün çalışan öğretim üyelerinin üzerine bindi. Şu anda böyle bir süreç yaşıyoruz, üniversite hastaneleri kilitlenmiş durumda. Ameliyat sayıları birçok hastanede dörtte bire kadar indi. Ankara'da da durum böyle. Bu öğretim üyelerinin takip ettiği hastalar mağdur durumda. Öğretim üyelerine ulaşamıyorlar, hekimlerine ulaşamıyorlar. Böyle ciddi bir tıkanıklık yaşanıyor.

Peki, biz hekim örgütü olarak tam gün konusuna nasıl baktık? Öteden beri biz hekimlerin tek bir işte çalışarak güvenceli ücret almalarını, emekliliklerine yansıyan ücret almalarını savunuyoruz. Bizim, “Hekimler gütsinler de iki tane üç tane dört tane işte çalışsınlar” diye bir prensibimiz hiçbir zaman olmadı. Ama bunu konuşabiliyoruz için, öncelikle hekimlere ve sağlık çalışanlarına şu anda olduğu gibi performans dayalı bir ücretlendirme değil, güvenceli bir ücretlendirme olması gerekiyor. Bu çok kritik! Güvenceli bir ücretlendirme ve emekliliklerine yansiyacak bir ücretlendirme olması gerekiyor. Bu, bizim bütünlüklü bir sağlık hizmeti anlayışımızın parçası. Hem hekimler hem diğer sağlık çalışanları (hemşireler, ebeler, teknisyenler) güvenceli ücretlerle çalışmalı. Bir nevi parça başı ücret anlamına gelen performans sistemini biz reddediyoruz. Performans

“ Performans sistemi yurttaşlarımızın sağlığına iyi gelmiyor. Sağlık hizmetinde uygulanmaması gereken bir yöntem. Oysa ki Tam Gün Yasası tamamen performans sistemi üzerine ücretlendirmeyi öngörüyor. Dolayısıyla hem hekimleri hem sağlık çalışanlarını mağdur ediyor. ”

sistemi yurttaşlarımızın sağlığına iyi gelmiyor. Sağlık hizmetinde uygulanmaması gereken bir yöntem. Oysa ki Tam Gün Yasası tamamen performans sistemi üzerine ücretlendirmeyi öngörüyor. Dolayısıyla hem hekimleri hem sağlık çalışanlarını mağdur ediyor. Taşeronlaştırmanın önünü açan bir sistem. Sağlık alanı taşeronlaşmanın sonuna kadar açıldığı bir alan. Şu anda kamuda en fazla taşeronlaşma sağlık alanında yaşanıyor. Sadece Sağlık Bakanlığı bünyesinde yaklaşık 120 bin işçi çalışıyor. Üniversite hastanelerini sayarsak 150 binin üzerinde çalışanın olduğu bir sektörden bahsediyoruz. Dolayısıyla bizim kafamızdaki bütünlüklü sağlık hizmet sunumu anlayışının bir parçası, güvenceli ücretlendirme, performansın reddedilmesi ve taşeronlaşmanın kaldırılması. Biz bunların hepsini bir bütün olarak görüyoruz. Ve mevcut haliyle bu Tam Gün dayatmasının hukuka aykırı bir şekilde gerçekleştirildiğini, dayatmanın ne hekimlere ne de yurttaşlarımıza iyi geldiğini, vatandaşın sağlığına iyi gelmediğini anlatmaya çalışıyoruz.

“Hastaneleri şirketleştiriyorlar”

- Sağlık Bakanlığı, Tam Gün Yasası'nı eleştiren çevreler “rantın ve ticaretin devam etmesini isteyenler” olarak nitelendirdi. Bununla ilgili yorumunuz nedir?

- İşte biz bu Tam Güne karşı çıktığımız zaman, bakanlık “Mevcut muayene hane sistemi sürsün vatandaştan gittikçe daha çok ceplerinden para ödesinler sistemini savunuyor bunlar” diyor. Ya da “Hastaneleri üniversite hastanelerini ticarethaneye dönüştürmek istiyor bunlar” diyor. Bunlar gerçekten gerçekte ilgisi olmayan suçlamalar. Şu anda muayenehaneler kapatılınca, topu topu iki bin tane muayenehane olduğu söyleniyor. Türkiye sağlık sisteminde problemler varsa sadece bu iki bin tane muayenehaneden kaynaklanıyor olabilir mi? 120 bin hekim var Türkiye'de, düşünebiliyor musunuz? Ama bakan getirip tartışmaları sadece iki bin hekim üzerinden yürütmeye çalışıyor, bir grup hoca üzerinden yürütmeye çalışıyor. Bunun gerçekte Türkiye'deki

gerçek sağlık sorunlarıyla hiçbir ilişkisi yok.

Bunu söyleyen bakanlık getirdiği uygulamalarla muayeneden katkı payları alıyor, eskiye göre kat kat daha fazla, reçete yazıldığı zaman katkı payları alıyor. Şimdi aile hekimliği sisteminde de katkı payları alınması gündemde, ilaçtan katkı payı alıyorlar. Özel hastanelere gitseniz 15 lira, devlet hastanelerine gitseniz 8 lira muayeneye katkı payı ödüyorsunuz. Özel hastanelerde ayrıca aldığımız hizmetin her birisi için %70'e varan oranlarda katkı payları alınıyor. Sağlık Bakanlığı'nın kendi rakamıdır; şu anda yurttaşlarımız 2002'ye göre ceplerinden üç kat daha fazla para harcıyorlar sağlık hizmeti alabilmek için. Sağlığı ticarileştiren aslında kendileri, AKP hükümeti sağlığı ticarileştirmeye çalışıyor.

Bu Tam Gün kararından sonra bayram arifesinde bir kararname daha çıktı. Bu sağlık bakanlığı ve bağlı kurum ve kuruluşların teşkilatını düzenleyen bir kararname. Artık sağlıkta ticarileştirmenin son aşamasını bu kararnamede görüyoruz. Devlet hastanelerini ticarethaneye çevirmeye çalışan bir iktidarla karşı karşıyayız! Düşünebiliyor musunuz Tam Gün Yasası'na itiraz edenleri 'rantın ve ticaretin temsilcisi' olarak gösteriyorlar ama kendileri bakıyorsunuz bir kararname çıkartarak devlet hastanelerini ticarileştirmeye çalışıyorlar! Devlet hastanelerini A,B,C,D,E diye sınıflandırıyorlar. Aslında devlet hastanelerini sınıflandırmak demek yurttaşları sınıflandırmak demektir. Oradan sağlık hizmeti alanları sınıflandırmak demektir. Aynı şeyi aile sağlığı merkezleri için yaptılar. Aile hekimleri de sınıflandırıldı. Hâlbuki biz her zaman ne söylüyoruz; yurttaşlarımız eğer bir sınıfsa her zaman A sınıfı sağlık hizmeti almaya layıktır.

Bunu, aile hekimliğinde de hastanelerde de yapmanız gerekir. Şimdi devlet hastanelerinin başına bir anlamda 'CEO' getiriyorlar. Başhekimin üzerine hastane yöneticisi sıfatıyla bir yönetici getiriyorlar. Bu yöneticide 4 yıllık bir okul mezunu ve 5 yıllık bir iş deneyimi aranıyor. 5 yıllık iş deneyiminin de hastane yöneticiliği olması gerekmiyor. Kamuda çalışması da gerekmiyor. Özel sektörde de çalışmış olabilir, bir market de işletmiş olabilir.

Düşünebiliyor musunuz hastaneleri bunlara emanet ediyorlar. Hastaneleri de birleştiriyorlar, *kamu hastane birliği* diye bir yapıya dönüştürüyorlar. Oraya da 8 yıllık bir iş deneyimi olan, bir anlamda CEO koyuyorlar. Şirket yöneticisi gibi.

Devlet hastanelerini "kamu hastane birliği" adında bir yapıya dönüştürüyorlar, başına da genel sekreter sıfatıyla bir şirket yöneticisi atıyorlar. Eğer şirketi de yeterli verimlilikle yönetemezse sözleşmeli olduğu için işten atılıyor bu CEO. Şimdi bu bakanın bir samimiyeti var mı? Biz mi istiyoruz sağlığın ticarileştirilmesini yoksa kendileri mi? Çok açık bu! Zaten biliyorsunuz sağlıkta dönüşüm programı adı altında bütünlüklü bir projeyi yürütüyor bunlar. Sağlıkta dönüşüm programı da Dünya Bankası'nın bir projesi. Sadece Türkiye'de de uygulanmıyor bu; Balkanlar'da, Güney Amerika ülkelerinde birçok ülkede benzer bir şekilde sağlığın ticarileştirilmesi programı bu. Ama burada vatandaşa şirin göstermek için, böyle muayenehaneydi, başka bir şeydi, gerçeğe ilgisi olmayan tartışmalar yürütülüyor. Ne yazık ki gerçek bu. Bir kez daha vurgulamış olayım sağlıkta dönüşüm programı zaten sağlığın ticarileştirilmesinin ta kendisi. Bir yandan özel sektöre çok fazla kaynak aktarılırken, Sosyal Güvenlik Kurumu'nun kaynakları bir yandan özel sektöre sonuna kadar aktarılırken, bir yandan da kamu hastanesi adı altında kalmış hastanelerimizi de ticarethaneye

dönüştürmeye çalışıyorlar. Devlet hastanesi diye bir kavram bırakmıyorlar. Yurttaşlara ücretsiz sağlık hizmeti vermekle yükümlü bir yapı da bırakmıyorlar. Her tarafı bir ticarethaneye dönüştürüyorlar.

- Hükümetin ithal doktor ve hemşire kararnamesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Bu da aynı kararnamenin içerisinde geçiyor, bayram arifesinde gelen kararnamenin içerisinde. Sağlıkta dönüşüm programı nedir? Bir ticarileştirme programıdır, ucuz emek programıdır. Bu hem hekimler hem de sağlık çalışanları için geçerli, tüm yurttaşlarımız için geçerli. Yurttaşlarımıza kaliteli bir hizmet vermek gibi bir hedefi de yok. Bunlar sağlığın ticarileştirilmesi ve özelleştirme programıdır. Bu özelleştirme programı yürürken, sağlıkta serbest bölgeler oluşturulması, sağlık turizmi gibi kavramlar ortaya atıldı. Türkiye'ye çok

büyük yatırım yapılması bekleniyor, sağlık sermayesi yatırımı bekleniyor. Sağlık alanı kar getirici bir alan olarak görülüyor. Burada ucuz emek gücüne ihtiyaç var. Bunun için hem hekim emeğini hem diğer sağlık çalışanlarının emek maliyetini düşürmek gerekiyor. Yurt dışından ithal hekim getirme operasyonu da böyle bir operasyon. Ama ne yazık ki burada hiçbir kalite aranmıyor. Normalde ciddi ülkeler, gelişmiş ülkeler yurt dışında eğitim almış kişilere kendi ülkelerinde hekimlik yapma hakkı verirken ciddi

sınavlar yaparlar. Hem kendi dillerini bilmelerini isterler hem de ciddi denklik sınavları yaparlar. Türkiye'de böyle denklik sınavları yapıldı ki evlere şenlik. Aslında denkliği tümünden kaldırmaya çalıştılar, yani belli ülkelerden diplomasını almış herkesin diploması Türkiye'de de geçerlidir gibi bir uygulama çıkardılar aslında. Yüksek Öğretim Kurumu böyle bir denklik yönetmeliği çıkardı. TTB bunu yargıya götürdü, iptal ettirdi. Bir sınav yapmak zorunda kaldılar. Yaptıkları sınavda ne oldu biliyor musunuz? Kamuoyuna bu yansıdı. 100 soru soruluyor bu denklik sınavında, 75'i bir yıl önce sorulanların aynısı. Düşünebiliyor musunuz, şıkları da dahil. Hiçbir ciddi ülke böyle denklik vermez. Hiçbir ciddi ülke halkının sağlığını bu kadar hafife almaz. Şimdi siz yurttaşlarımızı teslim edeceğimiz hekimleri böyle mi alırsınız! Türkiye'deki tıp eğitimine de zaten çok fazla darbe indirildi. İyiyetmiş doktor tarafından iyi bir sağlık hizmeti verilir değil mi? 'Bir an evvel hekim sayısını yükselteceğim' diye, nitelsiz tıp fakülteleri açılıyorsunuz, öğretim üyesi olmayan, kütüphanesi olmayan tıp fakülteleri açılıyorsunuz, kontenjanları yükseltiyorsunuz, tıp eğitimini çok kötü noktalara getiriyorsunuz, bu da yetmezmiş gibi bir de 'yurt dışından hekim getireceğim' diyorsunuz. Bu hiçbir ciddi ülkenin yapacağı uygulama değil. Düşünebiliyor

musunuz sanki 'bu yıl yeterince pirinç üretemedik, kırmızı et üretimimiz yeterli değil yurt dışından ithal edeceğiz' der gibi 'Türkiye'de yeterli doktor yok dışarıdan getireceğiz' diyorlar. Hangi ciddi ülke bunu yapar? Hekim yetiştirmek gibi uygulamalar ciddi uygulamalardır ve planlama gerektirir. Yıllar içerisinde siz kaç tane hekime ihtiyacınız olduğunu, hangi uzmanlık alanlarında hekime ihtiyacınız olduğunu planlarsınız, önünüzdeki on yıl, yirmi yıl ona göre hekim yetiştirirsiniz. Yurt dışından gelecek hekime göre sağlık planlaması olur mu?

"Türkiye'de büyük sağlıkçı ve hekim eylemleri izleyeceğiz"

- Peki, hekim örgütleri bu saldırılara karşı geçmişte nasıl bir mücadele verdi. Ve ilerleyen süreçte nasıl bir mücadele planlanıyor. Bir eylem programı var mı?

- Geçtiğimiz Mart ve Nisan ayları Türkiye'de hekim hareketinin, genel olarak sağlıkçı hareketinin yükseldiği aylardı. 12 Mart'ta cumhuriyet tarihinin en büyük mitingini gerçekleştirdi sağlıkçılar Ankara'da. Yaklaşık 30 bin sağlık çalışanının katıldığı dev bir mitingdi. 19-20 Nisan'da 2 gün iş bırakma eylemi yaptık. Bunlar oldukça başarılı eylemlerdi. Bu arada tabii hükümetin saldırıları bitmiyor. Dolayısıyla biz de hekimler olarak, sağlık çalışanları olarak saldırılara karşı direnmekte kararlıyız. Geçtiğimiz cumartesi Türkiye'de büyük bir hekim meclisi topladık. Burada masanın üstünde her tür eylemler var. Üretimden gelen gücümüzü kullanmak da var, yurttaşlarımıza sağlık hizmetinin nasıl daha iyi verilebileceğini anlatmak da var. Hekimler çok büyük eylemler yapmaya kararlılar. Önümüzdeki dönem Türkiye'de büyük sağlıkçı ve hekim eylemlerini izleyeceğiz.

"Sağlıkçılarla birlikte mücadeleye çağırıyoruz"

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- Türkiye'de genel olarak emeğe bir saldırı var. Emeğiyle geçinen insanlara genel olarak bir saldırı var. Hekimler de tabii ki bundan nasibini alıyor, diğer sağlık çalışanları da bundan nasibini alıyor. AKP iktidarının programında insanları ucuz çalıştırmak, güvencesiz çalıştırmak var. Örgütsüz hale getirmek var. Ama biz sağlıkçılar olarak, hekimler olarak buna direnmeye devam edeceğiz. Bunun Türkiye'de emeğiyle geçinen insanların topyekün mücadelesinin bir parçası olmasını istiyoruz. O nedenle eylemlerimizi TMMOB, BARO, KESK, DİSK ve diğer örgütlerle birlikte yapmaya çalışıyoruz. İşçilerle, memurlarla, kamu çalışanlarıyla beraber yapmaya çalışıyoruz. Burada sizin aracılığınızla tüm yurttaşlarımızı bize destek olmaya çağırıyoruz. Türkiye'de sağlığın çökertilmesine, kamusal sağlık sisteminin çökertilmesine itiraz etmeye çağırıyoruz. Bütün emeğiyle geçinenleri de emeklerine sahip çıkmaya, haklarına sahip çıkmaya çağırıyoruz. Sağlıkçılarla beraber alanlarda mücadele etmeye çağırıyoruz.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı UluslararasıMücadele Günü

Kadına yönelik şiddetin kaynağı kapitalizmdir!

Bundan 51 yıl önce, 25 Kasım 1960'ta Latin Amerika'nın küçük bir ada ülkesi olan Dominik Cumhuriyeti'nin kuzey bölgesinde, bir uçurumun dibinde üç kadın cesedi bulunur. Cesetler Mirabel kardeşlere (Patria, Minerva ve Maria) aittir. Ülkeye egemen Trujillo diktatörlüğü bu ölümler için "trafik kazası" açıklamasını yapmıştır, ancak kısa süre içinde üç kız kardeşin tecavüz edilerek katledildiği anlaşılır.

Trujillo diktatörlüğüne karşı mücadele eden Clandestina Hareketi'nin öncülerinden olan Mirabel kardeşler, bu mücadele içinde semboldürler ve "Kelebekler" diye anılmaktadırlar. Verdikleri mücadeleden ötürü zindanlara da atılan Mirabel kardeşler, 1960 yılının Kasım ayında diktatörlük tarafından ölümlerle tehdit edilmişlerdir. Bu tehditlerin ardından katledilmeleri, hiç kuşkusuz, onların siyasal kimlikleri, diktatörlüğe kafa tutmaları ve özgürlük istemini yükseltmelerinden dolayıdır.

Ama bir kez daha katiller yanıldı. Kelebekler ölümleriyle, Dominik'in, Latin Amerika halklarının ve dünyanın her köşesinden emekçi kadınların sembolü haline geldi. Ölümleri, mücadelenin büyütülmesi çağrısına dönüştü. 1981 yılında Kolombiya'da toplanan Latin Amerika Kadın Kurultayı'nda 25 Kasım tarihi, Mirabel Kardeşlerin anısına "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" ilan edildi. Birleşmiş Milletler de, 1999 yılında 25 Kasım'ı "Kadına Yönelik Şiddetin Ortadan Kaldırılması İçin Uluslararası Mücadele Günü" olarak kararlaştırdı.

25 Kasım egemenlere, gerici, baskıcı rejimlere karşı verilen mücadelenin sonucu olarak kazanılmıştır. Mirabel kardeşler şahsında kadınlara yönelik şiddeti önleme mücadelesinin gerisinde halkların ve emekçi kadınların egemen sisteme karşı verdiği mücadelenin kendisi yatmaktadır.

Kapitalist düzende kadınlar, çifte ezilmişlik ve sömürü koşullarında, şiddeti en ağır şekilde yaşamaktadır. Psikolojik, fiziksel ve cinsel şiddetle karşı karşıya kalmaktadır. Kadına yönelik şiddet evde, sokakta, fabrikada, gözaltında ve cezaevlerinde devam etmektedir. Gün geçtikçe de örnekleri artmaktadır.

Kadına yönelik şiddet Türkiye'de ve dünyada çok korkunç boyutlardadır. Bugün dünyada her üç kadından biri şiddete maruz kalmaktadır. Dünyada her 6 dakikada bir kadına tecavüz edilmektedir. ABD'de her yıl 4 milyon kadın şiddete maruz kalmaktadır. Çin'de yılda 1 milyon kız çocuğu, cinsiyetinden dolayı doğar doğmaz öldürülmektedir. Irak'ta savaşın ilk aylarında tam 20 milyon kadına tecavüz edildi. Her yıl 2 milyon kadın sınır ötesi ticarete kullanılmaktadır. Bu örnekler

dünyada kadına yönelik şiddetin bilançosunu az çok gözler önüne sermektedir.

Türkiye'deki kadınların maruz kaldığı şiddet dünyadaki kadınların durumlarından farklı değildir. Rakamlara göre, Türkiye'de kadınların %79'u fiziksel şiddete, %52'si sözsöz şiddete, %29 duygusal şiddete, %18'i ekonomik şiddete maruz kalıyor.

Bugün şiddetin en yaygın biçimini aile içi şiddet oluşturmaktadır. Bugün ev kadınları "kocaları" tarafından dövülmekte, hakarete uğramakta, cinsel baskıya maruz kalmaktadır. Aile içi şiddete karşı sözsöz mücadeleden bahseden devlet, çeşitli kampanyalarla göz boyamaktadır. Kocası tarafından şiddete uğrayan kadınlar devletin kurumlarına ya da polise sığınmakta, ama gerisin geriye tekrar şiddet gördükleri yere nasihatler verilerek geri gönderilmektedir. Kadına yönelik şiddete sözsöz karşı olduğunu söyleyen devlet, 8 Martlar'da kadınlara azgınca saldırmaktadır. Newrozlar'da kadın, çocuk, erkek demeden kurşun yağdırmakta ve yerlerde sürüklemektedir. "Haydi, Kızlar Okula" kampanyasıyla kız çocuklarını sözsöz eğitime yönlendiren devlet, devletin kendi kurumlarında ilkökul çağındaki çocukların cinsel taciz ve tecavüze uğramasına göz yummaktadır.

Kadına yönelik şiddetin en önemli ayağını devletin uyguladığı şiddet oluşturmaktadır. Gözaltına alınan kadınlar cinsel taciz ve tecavüz işkencesine maruz kalmaktadır.

Kürt halkına karşı yürütülen kirlî savaştan en çok Kürt kadınları etkilenmektedir. Kürt ve kadın olmak, toplumsal hayatta katmerli ayrımcılıkta kendini göstermektedir. Kürt kadınlarının çifte ezilmişliğine bir de ulusal sömürü eklenmektedir.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü ve 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde feminist çevreler ve kimi çevreler kadına uygulanan şiddetin kaynağı olarak salt erkekleri göstermektedir. Fakat kadına yönelik şiddetin ve her türlü şiddetin kaynağı bizzat kapitalist sistemin kendisidir. Bu nedenle kadının özgürleşmesi mücadelesinden koparılmış bir şiddete karşı mücadele sorunu sonuçsuz kalmaya mahkûmdur. Kadına yönelik şiddete karşı mücadelenin tutarlı olabilmesi, ancak sorunun kaynağı olan kapitalizme karşı mücadeleyle olanaklıdır.

Sonuç olarak kadına yönelik şiddet temelde sınıfsal bir sorundur. Ezen-ezilen ilişkisi varoldukça kadının maruz kaldığı şiddet son bulmayacaktır. Kadına yönelik şiddet, şiddetin kaynağı olan kapitalist sisteme karşı kadın ve erkeğin omuz omuza vereceği mücadeleyle son bulacaktır. Ve kadın ancak sosyalizmle kurtulacaktır.

KESK'li kadınların eylem takvimi

KESK'li kadınlar, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü için hazırladıkları eylem takvimini KESK Genel Merkezi'nde düzenlenen basın toplantısıyla kamuoyuna duyurdu.

KESK Kadın Sekreteri Canan Çalağan kadına yönelik şiddetin yüzde bin 400 arttığına dikkat çekti. Her gün yaklaşık 5 kadının öldürüldüğünü belirtti. Türkiye'nin her yerinde kadınların çalışma yaşamının dışına itildiğini belirterek kadın istihdam oranının 1990'larda yüzde 34 iken, son 10 yılda yüzde 24'lere gerilediğini ve Türkiye'de her 3 kadından 2'sinin işsiz olduğunu sözlerine ekledi.

"Van'lı kadınların yanındayız"

Açıklamada ele alınan başlıklarından biri de Van depremiydi. Toplumsal cinsiyet rollerinin deprem dinlemediğini belirten Çalağan şunları söyledi: "Kadının üstlenmesi beklenen ısınma, barınma, temizlik ve çocuk bakımı gibi işler çadırlarda ve zor deprem koşullarında yine kadınlardan beklenmektedir. Bu vesileyle KESK'li kadınlar olarak ilk günden itibaren Van'lı kadınların yanında olduğumuzu, bundan sonra da üzerimize düşeni yapacağımızı, dayanışma ağını yaygınlaştıracığımızı ifade etmek istiyorum."

Eylem takvimi açıklandı

Duyurulan eylem takvimi şöyle:

22 Kasım Salı günü işyerlerinde "Kadına Yönelik Şiddete Karşı, Yaşasın Kadın Dayanışması" temalı kokartlar takılacak, aynı gün iş yerlerinde basın açıklamaları gerçekleştirilecek.

23 Kasım Çarşamba günü dayanışma amacıyla tutuklu 8 KESK'li kadın yönetici ve üyeye kart gönderilecek.

24 Kasım Perşembe günü, "Emeğimize, Bedenimize, Kimliğimize sahip çıkıyoruz, Kadına Yönelik Her Türlü Şiddete Karşı Yürüyoruz" temalı meşaleli yürüyüşler, yürüyüş sonunda şiddetin farklı biçimlerini ifade eden sokak tiyatrosu, söz korusu, canlandırma gibi etkinlikler yapılacak.

24-25 Kasım tarihlerinde de Ankara'da açık alanda kadına yönelik şiddet konulu resim sergisi düzenlenecek.

25 Kasım Cuma günü illerde kadın platformları ve demokratik kitle örgütleriyle birlikte eylemler yapılacak.

26 Kasım Cumartesi günü Siirt'te de bölgesel bir miting düzenlenecek.

Mücadele Postası

“TKİP’nin 13. mücadele yılını kutluyoruz”

Sevgili yürek dostlarım,
Sınıf mücadelesinin ateşiyle Ekim, harmanlaşarak kendi kızılığında küllendi. Sınıf mücadelesinin en ihtiyaç duyulduğu bir süreçte TKİP, 7 Kasım’da sınıf mücadelesini yükseltmek için Ekim’in külünden kendini yeniden yaratarak işçilere, emekçilere ve ezilen halklara bir ışık gibi doğmuştur. TKİP kuruluşundan günümüze kadar her zaman devrimci enternasyonal dayanışmanın ilkelerine bağlı kalarak, ilkeli ve tutarlı politikaların takipçisi olmuştur.

Sömürsüz bir yeryüzü yaratana dek bu mücadelemiz yürek yüreğe sürecektir. Bu inançla devrimci sosyalist tutsaklar olarak kardeş partimiz TKİP’nin 13. mücadele yılını en içten devrimci duygularla kutluyoruz. Kahrolsun emperyalist-kapitalist, sömürgeci faşist diktatörlük!

Yaşasın devrimci enternasyonal dayanışma ve proletarya kardeşliği!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Yüreğimizin olanca sıcaklığıyla, umutla, dirençle ve sevgiyle o direngen yüreğinizi selamlıyoruz. Sevgi ile umut ve dirençle kalın...

Serkeftin...

(Azad) Mehmet Yamaç
E Tipi Hapishane
Erzurum

“Biz engel olmazsak cinayetler sürecektir”

Sen gözlerini açtığın zaman
Parçalanıyor dünyanın oğır uykuları,
İstiz bir kuş korkmadan başlıyor
Yaşamın şarkısına,
Bir birini yıyor
Tutsaklığın zincirleri,
Özgürlük
Dalında ufocuk
Bir can
4000k yok
Gözlerin ışık saçmalı durmadan...

- A. Nöcel -

Merhaba,

Halen tutuklu olan 200’e yakın hasta tutsaktan biri de Suzan Zengin’di. O artık aramızda yok. 12 Ekim 2011 tarihinde geçirdiği kalp ameliyatı sonrasında yaşamını yitirdi.

Tutuklu olduğu sırada basına, demokratik kurum ve kuruluşlara kendisinin de içinde olduğu hasta tutsakların durumunu anlatmak için çok uğraştı Suzan Zengin. Hasta olmalarına rağmen elleri kelepçeli bir şekilde havasız ring araçları içerisinde saatlerce yolculuk yapmanın zorluklarını, binbir güçle hastaneye sevk alındığını, sevk alınsa bile Üçlü Protokol gerekçesiyle ya askerin odadan çıkmadığı ya da muayene sırasında kelepçelerin açılmadığı için muayene edilemeyip tekrar hapishaneye geri gelmek zorunda kalındığını anlattı sizlere ve bizlere.

Bu uygulamaların sonucunda Suzan Zengin yaşamını yitirdi. Dün Güler Zere’yi, Suzan Zengin’i katledenler bugün Fatma Tokmak’ı, Hediye Aksoy’u, Yasemin Komdağ’ı katletmek istiyorlar.

Biz engel olmazsak herkesin gözleri önünde yaşanan bu cinayetler devam edecek.

Konunun takipçisi olacağımızı umuyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

Sevgilerimizle
Sinan Gülüm
Coşkun Akdeniz
Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishane

Ağırlaştırılmış müebbetlik tutsakların sorunları

Merhaba,

Hapishanelerde en ağır tecrit ve tretmanın muhatabı olan ağırlaştırılmış müebbetlik tutsakların koşulları başka uygulamalarla daha da ağırlaştırılmaktadır.

1 ile 3 saat arasında olan havalandırma saatinin arttırılması, 3 kişinin beraber havalandırmaya çıkabilmek ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi yönlü hak ve talepleri dile getirdikleri için yılları bulan ziyaret, iletişim vb. cezalar verildi.

Ağırlaştırılmış müebbetlik tutsaklar her türlü hak ve sosyal faaliyetten sınırlı (Zaman faaliyet çeşitliliği, grup sayısı bakımından) yararlandırılmaktadırlar. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi bırakalım bu koşulları iyileştirmeyi daha da ağırlaştırmak için çeşitli uygulamalar hayata geçirilmektedir.

Yılları bulan kapalı ziyaret, iletişim vb. disiplin cezalarına ek olarak tutsakların açık görüş hakları ellerinden alınmakta.

Bu da yeterli görünmüyor olmalı ki havalandırma süreleri de kısaltılmaktadır. Havalandırma süresi iki veya üç saat olan tutsakların bu hakkı 1 saate düşürülmektedir.

Bir tutsak hakkını aradığı, talepte bulunduğu için kapalı ziyaretle beraber açık ziyaret ve havalandırma hakkı da elinden alınmakta, yani üç ceza ile cezalandırılmaktadır.

Bu uygulamalar karşısında ağırlaştırılmış müebbetlik tutsakların yaşam koşullarının iyileştirilmesi için duyarlılık göstermeniz dileğiyle.

TKP/ML dava tutsağı Sinan Gülüm

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

**25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı
Uluslararası Mücadele Günü...**

**Kapitalizme karşı
mücadeleye!**